

ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์

เรียบเรียงโดยท่านยอห์น

พระเยซูเป็น

พระวาตะของพระเจ้า

1 ในเริ่มแรกนั้นพระวาตะทรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาตะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาตะทรงเป็นพระเจ้า

2 ในเริ่มแรกนั้นพระองค์นั้นทรงอยู่กับพระเจ้า

พระเยซู

ผู้เนรมิตสร้างสิ่งสารพัด

3 พระองค์ทรงสร้างสิ่งทั้งปวงขึ้นมา และในบรรดาสิ่งที่เป็นมานั้น ไม่มีสักสิ่งเดียวที่ได้เป็นมา นอกเหนือพระองค์

4 ในพระองค์มีชีวิต และชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์ทั้งปวง

5 ความสว่างนั้นส่องเข้ามาในความมืด และความมืดหาได้เข้าใจความสว่างไม่

ภารกิจของยอห์น

ผู้ให้รับบัพติศมา

6 มีชายคนหนึ่งซึ่งพระเจ้าทรงใช้มา ชื่อยอห์น

7 ท่านผู้นี้มาเพื่อเป็นพยาน เพื่อเป็นพยานถึงความสว่างนั้น เพื่อคนทั้งปวงจะได้มีความเชื่อ เพราะท่าน

8 ท่านไม่ใช่ความสว่างนั้น แต่ทรงใช้มา เพื่อเป็นพยานถึงความสว่างนั้น

9 เป็นความสว่างเท่านั้น ซึ่งส่องสว่างแก่ทุกคนที่เข้ามาในโลก

10 พระองค์ทรงอยู่ในโลก และพระองค์ได้ทรงสร้างโลก และโลกหาได้รู้จักพระองค์ไม่

พระสัญญายิ่งใหญ่แก่ผู้ที่เชื่อ

11 พระองค์ได้เสด็จมายังพวกของพระองค์ และพวกของพระองค์นั้นหาได้ต้อนรับพระองค์ไม่

12 แต่ส่วนบรรดาผู้ที่ต้อนรับพระองค์ พระองค์ทรงประทานอำนาจให้เป็นบุตรของพระเจ้า คือคนทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระองค์

13 ซึ่งมีได้เกิดจากเลือด หรือความประสงค์ของเนื้อหนัง หรือความประสงค์ของมนุษย์ แต่เกิดจากพระเจ้า

พระเยซูทรงรับสภาพมนุษย์

14 พระวาตะได้ทรงสภาพของเนื้อหนัง และทรงอยู่ท่ามกลางเรา (และเราทั้งหลายได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ คือสง่าราศีอันสมกับพระบุตรองค์เดียว

(1) ยน 17:5; 1 ยน 1:1; 5:20 (2) ปฐก 1:1 (3) คส 1:16-17 (4) ยน 8:12; 9:5 (5) ยน 3:19 (6) มธ 3:1-17 (7) ยน 3:16, 25-36 (8) อสย 9:2; 49:6 (9) อสย 49:6 (10) สบ 1:2 (11) ลก 19:14 (12) กท 3:26 (13) 1 ปด 1:23 (14) อสย 40:5

ที่บังเกิดจากพระบิดา) บริบูรณ์
ด้วยพระคุณและความจริง
คำพยานของยอห์น
ผู้ให้รับบัพติศมา

(มธ 3:1-17; มก 1:1-11)

(ลก 3:1-18)

15 ยอห์นได้เป็นพยานถึงพระ
องค์และร้องประกาศว่า "นี่
แหละคือพระองค์ผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้
กล่าวถึงว่า พระองค์ผู้เสด็จมา
ภายหลังข้าพเจ้าทรงเป็นใหญ่
กว่าข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์
ทรงดำรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า"

16 และเราทั้งหลายได้รับจาก
ความบริบูรณ์ของพระองค์ เป็น
พระคุณซ้อนพระคุณ

17 เพราะว่าได้ทรงประทานพระ
ราชบัญญัตินั้นทางโมเสส ส่วน
พระคุณและความจริงมาทาง
พระเยซูคริสต์

18 ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าใน
เวลาใดเลย พระบุตรองค์เดียว
ที่บังเกิดมา ผู้ทรงสถิตในพระ
ทรงของพระบิดา พระองค์ได้
ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว

19 นี้แหละเป็นคำพยานของ
ยอห์น เมื่อพวกยิวส่งพวกปุโร
หิตและพวกเลวีจากกรุงเยรูซา
เล็มไปถามท่านว่า "ท่านคือ
ผู้ใด"

20 ท่านได้ยอมรับ และมีได้
ปฏิเสธ แต่ได้ยอมรับว่า "ข้าพ-

เจ้าไม่ใช่พระคริสต์"

21 เขาทั้งหลายจึงถามท่านว่า
"ถ้าเช่นนั้น ท่านเป็นใครเล่า
ท่านเป็นเอลียาห์หรือ" ท่าน
ตอบว่า "ข้าพเจ้าไม่ใช่เอลียาห์"
"ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้
หรือ" และท่านตอบว่า "มิได้"

22 คนเหล่านั้นจึงถามท่านว่า
"ท่านเป็นใคร เพื่อเราจะได้ออบ
ผู้ที่ใช้เรามา ท่านกล่าวว่าท่าน
เป็นใคร"

23 ท่านตอบว่า "เราเป็นเสียง
ของผู้ที่ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า
จงกระทำการรดาขององค์พระ
ผู้เป็นเจ้าให้ตรงไป" ตามที่อิส
ยาห์ศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้

24 ฝ่ายผู้ที่ได้รับใช้มานั้นเป็น
ของพวกฟาริสี

25 เขาเหล่านั้นก็ได้ถามท่านว่า
"ถ้าท่านไม่ใช่พระคริสต์ หรือ
เอลียาห์ หรือศาสดาพยากรณ์
ผู้หนึ่งแล้ว ทำไมท่านจึงทำพิธี
บัพติศมา"

26 ยอห์นได้ตอบเขาเหล่านั้นว่า
"ข้าพเจ้าให้บัพติศมาด้วยน้ำ
แต่มีพระองค์หนึ่งซึ่งประทับอยู่
ในหมู่พวกท่านนั้น ท่านไม่รู้จัก

27 พระองค์นั้นแหละ ผู้เสด็จมา
ภายหลังข้าพเจ้าทรงเป็นใหญ่
กว่าข้าพเจ้า แม้สายรัดฉลอง
พระบาทของพระองค์ ข้าพเจ้าก็
ไม่บังควรที่จะแก้"

(15) มธ 3:11; ยน 3:32; คส 1:17 (16) คส 1:19; 2:9 (17) อพย 20:1; ยน 8:32

(18) อพย 33:20; 1 ยน 4:9 (19) ยน 5:33 (20) ลก 3:15 (21) พญ 18:15, 18

(23) อสย 40:3; มธ 3:3 (26) มลค 3:1; มธ 3:11 (27) กจ 19:4

28 เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นที่เบธ-
 บาราปากแม่น้ำ จอร์แดนข้าง
 โนน อันเป็นที่ซึ่งยอห์นกำลังให้
 บัพติศมาอยู่

**พระเมฆโปดกของพระเจ้า
 คือลูกแกะของพระเจ้า**

(วว 5:6)

29 วันรุ่งขึ้นยอห์นเห็นพระเยซู
 กำลังเสด็จมาทางท่าน ท่านจึง
 กล่าวว่า "จงดูพระเมฆโปดกของ
 พระเจ้า ผู้ทรงรับความผิดบาป
 ของโลกไปเสีย

30 พระองค์นี้แหละที่ข้าพเจ้าได้
 กล่าวว่า "ภายหลังข้าพเจ้าจะมีผู้
 หนึ่งเสด็จมาเป็นใหญ่กว่าข้าพ-
 เจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงดำรง
 อยู่ก่อนข้าพเจ้า"

31 ข้าพเจ้าเองก็ไม่ได้รู้จักพระ
 องค์ แต่เพื่อให้พระองค์ทรง
 เป็นที่ประจักษ์แก่พวกอิสราเอล
 ข้าพเจ้าจึงได้มาให้บัพติศมา
 ด้วยน้ำ"

32 และยอห์นกล่าวเป็นพยาน
 ว่า "ข้าพเจ้าเห็นพระวิญญาณ
 เหมือนดั่งนกเขาเสด็จลงมาจาก
 สวรรค์ และทรงสถิตบนพระ
 องค์"

33 ข้าพเจ้าเองไม่รู้จักพระองค์
 แต่พระองค์ ผู้ได้ทรงใช้ให้
 ข้าพเจ้าให้บัพติศมาด้วยน้ำ
 พระองค์นั้นได้ตรัสกับข้าพเจ้า
 ว่า "เมื่อเจ้าเห็นพระวิญญาณ

เสด็จลงมาและสถิตอยู่บนผู้ใด
 ผู้นั้นแหละเป็นผู้ให้บัพติศมา
 ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์"

34 และข้าพเจ้าก็ได้เห็นแล้ว
 และได้เป็นพยานว่า พระองค์นี้
 แหละ เป็นพระบุตรของพระ
 เจ้า"

พระราชกิจของพระเยซู

อันดรูว์ชักชวนเปโตร

35 รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่งยอห์นกำลัง
 ยืนอยู่กับสาวกของท่านสองคน

36 และท่านมองดูพระเยซูขณะ
 ที่พระองค์ทรงดำเนินและกล่าว
 ว่า "จงดูพระเมฆโปดกของพระ
 เจ้า"

37 สาวกสองคนนั้นได้ยินท่าน
 พูดเช่นนั้น เขาก็ติดตามพระเยซู
 ไป

38 พระเยซูทรงเหลือวหลังและ
 ทอดพระเนตรเห็นเขาตามพระ
 องค์มา จึงตรัสถามเขาว่า "ท่าน
 หาอะไร" และเขาทั้งสองทูลพระ
 องค์ว่า "รับบี" (ซึ่งแปลว่าอา-
 จารย์) "ท่านอยู่ที่ไหน"

39 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "มา
 ดูเถิด" เขาก็ไปและเห็นที่ซึ่ง
 พระองค์ทรงอาศัย และวัน
 นั้นเขาก็ได้พักอยู่กับพระองค์
 เพราะขณะนั้นประมาณสี่โมง
 เย็นแล้ว

40 คนหนึ่งในสองคนที่ได้ยิน
 ยอห์นพูด และได้ติดตามพระ

(28) วนฉ 7:24 (29) 1 ปต 2:24; วว 5:6-14 (31) มธ 3:6 (32) มก 1:10

(33) มธ 3:11 (34) ยน 11:27 (36) ยน 1:29

(37) มธ 4:20, 22 (40) มธ 4:18; มก 1:29; 13:3; ยน 6:8; 12:22

องค์ไปนั้น คืออันตรูว์น้องชาย
ของซีโมนเปโตร

41 แล้วอันตรูว์ก็ไปหาซีโมนพี่
ชายของตนก่อน และบอกเขาว่า
“เราได้พบพระเมสสิยาห์แล้ว”
ซึ่งแปลว่าพระคริสต์

42 อันตรูว์จึงพาซีโมนไปเฝ้า
พระเยซู และเมื่อพระเยซูทรง
ทอດพระเนตรเขาแล้วจึงตรัสว่า
“ท่านคือซีโมนบุตรชายโยนาห์
เขาจะเรียกท่านว่าเศฟาส” ซึ่ง
แปลว่าศิลา

43 วันรุ่งขึ้นพระเยซูตั้งพระทัย
จะเสด็จไปยังแคว้นกาลิลี และ
พระองค์ทรงพบฟิลิปจึงตรัสกับ
เขาว่า “จงตามเรามา”

44 ฟิลิปมาจากเบธไซดา เมือง
ของอันตรูว์และเปโตร

45 ฟิลิปไปหานาธานาเอลและ
บอกเขาว่า “เราได้พบพระองค์ผู้
ที่โมเสสได้กล่าวถึงในพระราช
บัญญัติ และที่พวกศาสดาพยา-
กรณ์ได้กล่าวถึง คือพระเยซูชาว
นาซาเร็ธบุตรชายโยเซฟ”

46 นาธานาเอลถามเขาว่า “สิ่ง
ใดอันใดจะมาจกนาซาเร็ธได้
หรือ” ฟิลิปตอบเขาว่า “มาดู
เถิด”

47 พระเยซูทอດพระเนตรเห็น
นาธานาเอลมาหาพระองค์จึง
ตรัสถึงเรื่องตัวเขาว่า “ดูเถิด ชน
อิสราเอลแท้ ในตัวเขาไม่มี

อุปาย”

48 นาธานาเอลทูลถามพระองค์
ว่า “พระองค์ทรงรู้จักข้าพระ
องค์ได้อย่างไร” พระเยซูตรัส
ตอบเขาว่า “ก่อนที่ฟิลิปจะเรียก
ท่าน เมื่อท่านอยู่ที่ใต้ต้นมะเดื่อ
นั้น เราเห็นท่าน”

49 นาธานาเอลทูลตอบพระองค์
ว่า “รับบี พระองค์ทรงเป็นพระ
บุตรของพระเจ้า พระองค์ทรง
เป็นกษัตริย์ของชนชาติอิสรา-
เอล”

50 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า
“เพราะเราบอกท่านว่า เราเห็น
ท่านอยู่ใต้ต้นมะเดื่อนั้น ท่านจึง
เชื่อหรือ ท่านจะให้เห็นเหตุ-
การณ์ใหญ่กว่านั้นอีก”

51 และพระองค์ตรัสกับเขาว่า
“เราบอกความจริงแก่ท่านทั้ง
หลายว่า ภายหลังท่านจะได้เห็น
ท้องฟ้าเปิดออก และเหล่าทูต
สวรรค์ของพระเจ้าขึ้นและลงอยู่
เหนือบุตรมนุษย์”

งานสมรสและการอัศจรรย์
ที่บ้านคานา

2 วันที่สามมีงานสมรสที่หมู่บ้าน
คานาแคว้นกาลิลี และ
มารดาของพระเยซูก็อยู่ที่นั่น

2 พระเยซูและสาวกของพระองค์
ได้รับเชิญไปในงานนั้น

3 เมื่อน้ำอุ่นหมดแล้ว มารดา
ของพระเยซูทูลพระองค์ว่า “เขา

(42) มธ 16:18 (43) มธ 10:3; ยน 6:5; 12:21-22; 14:8-9 (44) ยน 12:21

(45) ปฐก 3:15; พบญ 18:18; อสย 4:2; มคา 5:2 (46) ยน 7:41-42 (47) สดต 32:2

(49) มธ 14:33; 21:5 (51) ปฐก 28:12; ลก 2:9, 13; กจ 1:10 (1) ยชว 19:28

ไม่มีน้ำองุ่น”

4 พระเยซูตรัสกับนางว่า “หญิงเอ๋ย ข้าพเจ้าเกี่ยวข้องกับท่านแล้ว เวลาของข้าพเจ้ายังไม่มาถึง”

5 มารดาของพระองค์จึงบอกพวกคนใช้ว่า “ท่านจะสั่งพวกเจ้าให้ทำอะไร ก็จงกระทำตามเถิด”

6 มีโอ่งหินตั้งอยู่ที่นั่นหกใบตามธรรมเนียมการชำระของพวกยิว จุน้ำใบละสี่ห้าถัง

7 พระเยซูตรัสสั่งเขาว่า “จงตักน้ำใส่โอ่งให้เต็มเถิด” และเขาก็ตักน้ำใส่โอ่งเต็มเสมอปาก

8 แล้วพระองค์ตรัสสั่งเขาว่า “จงตักเอาไปให้เจ้าภาพเถิด” เขาก็เอาไปให้

9 เมื่อเจ้าภาพชิมน้ำที่กลายเป็นน้ำองุ่นแล้ว และไม่รู้ว่ามาจากไหน (แต่คนใช้ที่ตักน้ำนั้นรู้) เจ้าภาพจึงเรียกเจ้าบ่าวมา

10 และพูดกับเขาว่า “ใครๆ เขาก็เอาน้ำองุ่นอย่างดีมาให้ก่อน และเมื่อได้ดื่มกันมากแล้วจึงเอาที่ไม่สู้ดีมา แต่ท่านเก็บน้ำองุ่นอย่างดีไว้จนถึงบัดนี้”

11 การอัศจรรย์ครั้งแรกนี้ พระเยซูได้ทรงกระทำที่บ้านคานา แคว้นกาลิลี และได้ทรงสำแดงสง่าราศีของพระองค์ และสาวกของพระองค์ก็ได้เชื่อในพระองค์

องค์

12 ภายหลังเหตุการณ์นี้ พระองค์ก็เสด็จลงไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม พร้อมกับมารดาและน้องชายและสาวกของพระองค์ และอยู่ที่นั่นเพียงไม่กี่วัน

พระเยซูทรงชำระพระวิหาร

13 เทศกาลปีสกาของพวกยิวใกล้เข้ามาแล้ว และพระเยซูเสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

14 ในพระวิหารพระองค์ทรงพบคนขายวัว ขายแกะ ขายนกเขา และคนรับแลกเงินนั่งอยู่

15 เมื่อพระองค์ทรงเอาเชือกทำเป็นแส้ พระองค์ทรงไล่คนเหล่านั้น พร้อมกับแกะและวัวออกไปจากพระวิหาร และทรงเทเงินของคนรับแลกเงินและคว่ำโต๊ะ

16 และพระองค์ตรัสแก่บรรดาคณขายนกเขาว่า “จงเอาของเหล่านี้ไปเสีย อย่าทำพระนิเวศของพระบิดาเราให้เป็นที่ค้าขาย”

17 พวกสาวกของพระองค์ก็ระลึกขึ้นได้ถึงคำที่เขียนไว้ว่า *“ความร้อใจในเรื่องพระนิเวศของพระองค์ได้ท่วมทับข้าพระองค์”*

18 พวกยิวจึงทูลพระองค์ว่า “ท่านจะแสดงหมายสำคัญอะไรให้เราเห็นว่า ท่านมีอำนาจกระทำการเช่นนี้ได้”

(4) 2 ซมอ 16:10 (6) มธ 15:2; มก 7:3; ลก 11:39; ยน 3:25 (9) ยน 4:46

(11) ยน 1:14; 4:54 (12) มธ 4:13; 12:46 (13) อชด 12:14; พบญ 16:1-6; ยน 5:1

(14) มลค 3:1; มธ 21:12 (16) ลก 2:49 (17) สดต 69:9 (18) มธ 12:38; ยน 6:30

19 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า "ทำลายวิหารนี้เสียแล้วเราจะยกขึ้นในสามวัน"

20 พวกยิวจึงทูลว่า "พระวิหารนี้เขาสร้างถึงสี่สิบหกปีจึงสำเร็จ และท่านจะยกขึ้นใหม่ในสามวันหรือ"

21 แต่พระวิหารที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือพระกายของพระองค์

22 เหตุฉะนั้นเมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว พวกสาวกของพระองค์ก็ระลึกได้ว่าพระองค์ได้ตรัสดังนี้ไว้แก่เขา และเขาก็เชื่อพระคัมภีร์และพระดำรัสที่พระเยซูได้ตรัสแล้วนั้น

23 เมื่อพระองค์ประทับ ณ กรุงเยรูซาเล็มในวันเลี้ยงเทศกาลปัสกานั้น มีคนเป็นอันมากได้เชื่อในพระนามของพระองค์ เมื่อเขาได้เห็นการอัศจรรย์ที่พระองค์ได้ทรงกระทำ

24 แต่พระเยซูมิได้ทรงวางพระทัยในคนเหล่านั้น เพราะพระองค์ทรงรู้จักมนุษย์ทุกคน

25 และไม่มี ความจำเป็นที่จะมีพยานในเรื่องมนุษย์ ด้วยพระองค์เองทรงทราบว่าอะไรมีอยู่ในมนุษย์

นี่โคเดมัสกับการบังเกิดใหม่
3 มีชายคนหนึ่งเฝ้าพวกฟาริสีชื่อโคเดมัสเป็นขุนนางของ

พวกยิว

2 ชายผู้นี้ได้มาหาพระเยซูในเวลากลางคืนและทูลพระองค์ว่า "รับบี พวกข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าท่านเป็นครูที่มาจากพระเจ้า เพราะไม่มีผู้ใดกระทำการอัศจรรย์ซึ่งท่านได้กระทำนั้นได้นอกจากว่า พระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเขาด้วย"

3 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่ ผู้นั้นจะเห็นอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้"

4 นิโคเดมัสทูลพระองค์ว่า "คนชราแล้วจะบังเกิดใหม่อย่างไรได้ จะเข้าในครรภ์มารดาครั้งที่สองและบังเกิดใหม่ได้หรือ"

5 พระเยซูตรัสตอบว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดจากน้ำและพระวิญญาณ ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้

6 ซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง และซึ่งบังเกิดจากพระวิญญาณก็คือจิตวิญญาณ

7 อย่าประหลาดใจที่ เราบอกท่านว่า ท่านต้องบังเกิดใหม่

8 ลมใคร่จะพัดไปข้างไหนก็พัดไปข้างนั้น และท่านได้ยินเสียงลมนั้น แต่ท่านไม่รู้วาลมมาจากไหนและไปที่ไหน คนที่บังเกิดจากพระวิญญาณก็เป็นอย่างนั้น

(19) มธ 26:61; 27:40 (21) 1 คร 3:16 (22) ลก 24:8 (23) ยน 5:36; กจ 2:22

(24) มธ 9:4; ยน 16:30 (25) 1 ซมอ 16:7 (2) ยน 7:50; 9:16 (3) ยน 1:13

(5) มก 16:16; กจ 2:38 (6) ยน 1:13; 1 คร 15:50 (8) ปญจ 11:5; สดต 135:7

ทุกคน”

9 นิโคเดมัสทูลพระองค์ว่า “เหตุการณ์อย่างนี้จะเป็นไปอย่างไรได้”

10 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ท่านเป็นอาจารย์ของชนอิสราเอล และยังไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้หรือ

11 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า พวกเราพูดสิ่งที่เรารู้ และเป็นพยานถึงสิ่งที่เราได้เห็น และท่านหาได้รับคำพยานของเราไม่

12 ถ้าเราบอกท่านถึงสิ่งฝ่ายโลกและท่านไม่เชื่อ ถ้าเราบอกท่านถึงสิ่งฝ่ายสวรรค์ ท่านจะเชื่อได้อย่างไร

13 ไม่มีผู้ใดได้ขึ้นไปสู่สวรรค์ นอกจากท่านที่ลงมาจากสวรรค์ คือบุตรมนุษย์ ผู้ทรงสถิตในสวรรค์นั้น

14 โมเสสได้ยกขึ้นในถิ่นทุรกันดารฉันใด บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้นฉันนั้น

15 เพื่อผู้ใดที่เชื่อในพระองค์ จะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์

16 เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ที่บังเกิดมา เพื่อผู้ใดที่เชื่อในพระบุตรนั้น จะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์

17 เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงใช้พระบุตรของพระองค์เข้ามาใน

โลกเพื่อจะพิพากษาโลก แต่เพื่อช่วยโลกให้รอดโดยพระบุตรนั้น 18 ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็ไม่ต้องถูกพิพากษาลงโทษ แต่ผู้ที่มิได้เชื่อก็ต้องถูกพิพากษาลงโทษอยู่แล้ว เพราะเขามิได้เชื่อในพระนามพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระเจ้า

19 หลักของการพิพากษามีอย่างนี้ คือความสว่างได้เข้ามาในโลกแล้ว แต่มนุษย์ได้รักความมืดมากกว่ารักความสว่าง เพราะกิจการของเขาชั่ว

20 เพราะทุกคนที่ประพฤติชั่วก็เกลียดความสว่าง และไม่มาถึงความสว่าง ด้วยกลัวว่าการกระทำของตนจะถูกตำหนิ

21 แต่ผู้ที่ประพฤติตามความจริงก็มาสู่ความสว่าง เพื่อจะให้การกระทำของตนปรากฏว่า ได้กระทำการนั้นโดยฟังพระเจ้า”

คำพยานสุดท้ายของ

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

22 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ พระเยซูก็เสด็จเข้าไปในแคว้นยูเดียกับสาวกของพระองค์ และทรงประทับที่นั่นกับเขาและให้บัพติศมา

23 ยอห์นก็ให้บัพติศมาอยู่ที่อายโนนใกล้ หมู่บ้านสุลิมเหมือนกัน เพราะที่นั่นมีน้ำมาก และผู้คนก็พากันมารับบัพติศมา

(9) ยน 6:52, 60 (11) มธ 11:27 (13) พบญ 30:12 (14) กตว 21:9 (15) ยน 3:36 (16) อสย 9:6; รม 5:8 (17) ลก 9:56 (18) ยน 5:24; 6:40 (19) ยน 1:4, 9-11 (20) โยบ 24:13; อฟ 5:11, 13 (21) ยน 15:4-5 (22) ยน 4:1-2 (23) 1 ซมอ 9:4

24 เพราะยอห์นยังไม่ติดคุก
25 เกิดการโต้เถียงกันขึ้นระหว่างสาวกของยอห์นกับพวกยิว เรื่องการชำระ

26 สาวกของยอห์นจึงไปหา ยอห์นและพูดว่า "รับบี ท่านที่อยู่กับอาจารย์ฟาคนาซอร์-แดนข้างโน้น ผู้ที่อาจารย์เป็นพยานถึงนั้น ดูเถิด ท่านผู้นั้นให้บังเกิดมาและคนทั้งปวงก็พากันไปหาท่าน"

27 ยอห์นตอบว่า "มนุษย์จะรับสิ่งใดไม่ได้ นอกจากที่ทรงประทานจากสวรรค์ให้เขา

28 ท่านทั้งหลายเองก็ได้เป็นพยานของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าได้พูดว่า ข้าพเจ้ามิใช่พระคริสต์ แต่ข้าพเจ้าได้รับพระบัญชาให้นำเสด็จพระองค์

29 ท่านที่มีเจ้าสาวนั้นแหละคือเจ้าบ่าว แต่สหายของเจ้าบ่าวที่ยืนฟังเจ้าบ่าวก็ชื่นชมยินดีอย่างยิ่งเมื่อได้ยินเสียงของเจ้าบ่าว ฉะนั้นความปีติยินดีของข้าพเจ้าจึงเต็มเปี่ยมแล้ว

30 พระองค์ต้องทรงยิ่งใหญ่ขึ้น แต่ข้าพเจ้าต้องด้อยลง"

ชีวิตนิรันดร์สำหรับผู้เชื่อ

31 พระองค์ผู้เสด็จมาจากเบื้องบนทรงเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่ง ผู้ที่มาจากโลกก็เป็นฝ่ายโลกและพูดตามอย่างโลก พระองค์ผู้

เสด็จมาจากสวรรค์ทรงเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่ง

32 พระองค์ทรงเป็นพยานถึงสิ่งซึ่งพระองค์ทอดพระเนตรเห็น และได้ยิน แต่ไม่มีผู้ได้รับคำพยานของพระองค์

33 ผู้ที่รับคำพยานของพระองค์ก็ประทับตราลงว่า พระเจ้าทรงสัตย์จริง

34 เพราะพระองค์ ผู้ที่พระเจ้าทรงใช้มานั้น ทรงกล่าวพระวจนะของพระเจ้า เพราะพระเจ้ามิได้ทรงประทานพระวิญญาณอย่างจำกัดแต่พระองค์

35 พระบิดาทรงรักพระบุตรและทรงมอบทุกสิ่งไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์

36 ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์ ผู้ที่ไม่เชื่อในพระบุตรก็จะไม่เห็นชีวิต แต่พระพิโรธของพระเจ้าตกอยู่กับเขา

เสด็จผ่านแคว้นสะมาเรีย

ไปแคว้นกาลิลี

4 เหตุฉะนั้นเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบ ว่า พวกฟาริสีได้ยินว่า พระเยซูทรงมีสาวกและให้บังเกิดมามากกว่า ยอห์น

2 (แม้ว่าพระเยซูมิได้ทรงให้บังเกิดมาเอง แต่สาวกของพระองค์เป็นผู้ให้)

3 พระองค์จึงเสด็จออกจาก

(24) มธ 4:12 (26) มก 2:2; 3:10 (27) รม 12:5-8 (28) มลค 3:1 (29) พชม 5:1 (30) อสย 9:7 (31) มธ 28:18; ยน 3:13 (32) ยน 3:11; 15:15 (33) 1 ยน 5:10 (34) ยน 1:16; 7:16 (35) สบ 2:8 (36) ยน 3:16-17; 6:47 (1) ยน 3:22, 26

แคว้นยูเดียและกลับไปยังแคว้นกาลิลีอีก

4 พระองค์จำเป็นต้องเสด็จผ่านแคว้นสะมาเรีย

5 พระองค์จึงเสด็จไปถึงเมืองหนึ่งชื่อสิคารินแคว้นสะมาเรียใกล้ที่ดินซึ่งยาโคบให้แก่โยเซฟบุตรชายของตน

หญิงชาวสะมาเรียที่บ่อน้ำของยาโคบ

6 บ่อน้ำของยาโคบอยู่ที่นั่น พระเยซูทรงดำเนินทางมาเหน็ดเหนื่อยจึงประทับบนขอบบ่อนั้นเป็นเวลาประมาณเที่ยง

7 มีหญิงชาวสะมาเรียคนหนึ่งมาตักน้ำ พระเยซูตรัสกับนางว่า "ขอน้ำให้เราดื่มบ้าง"

8 (ขณะนั้น สาวกของพระองค์เข้าไปซื้ออาหารในเมือง)

9 หญิงชาวสะมาเรียทูลพระองค์ว่า "ไหนท่านผู้เป็นยิวจึงขอน้ำดื่มจากดิฉันผู้เป็นหญิงสะมาเรีย เพราะพวกยิวไม่คบหาชาวสะมาเรียเลย"

10 พระเยซูตรัสตอบนางว่า "ถ้าเจ้าได้รู้จักของประทานของพระเจ้า และรู้จักผู้ที่พูดกับเจ้าว่า 'ขอน้ำให้เราดื่มบ้าง' เจ้าจะได้ขอจากท่านผู้นั้น และท่านผู้นั้นจะให้ น้ำ ประกอบด้วยชีวิตแก่เจ้า"

11 นางทูลพระองค์ว่า "ท่านเจ้า

คะ ท่านไม่มีถังตัก และบ่อนี้ก็ลึก ท่านจะได้นำประกอบด้วยชีวิตนั้นมาจากไหน

12 ท่านเป็นใหญ่กว่ายาโคบบรรพบุรุษของเรา ผู้ได้ให้บ่อน้ำนี้แก่เราหรือ และยาโคบเองก็ได้ดื่มจากบ่อนี้ รวมทั้งบุตรและฝูงสัตว์ของท่านด้วย"

พระวิญญาณบริสุทธิ์คือบ่อน้ำภายใน

13 พระเยซูตรัสตอบนางว่า "ผู้ใดที่ดื่มฉันจะกระหายอีก

14 แต่ผู้ใดที่ดื่มฉันซึ่งเราจะให้แก่เขาผู้นั้นจะไม่กระหายอีกเลย แต่น้ำซึ่งเราจะให้เขาผู้นั้นจะบังเกิดเป็นบ่อน้ำพุในตัวเขาพุ่งขึ้นถึงชีวิตนิรันดร์"

15 นางทูลพระองค์ว่า "ท่านเจ้าคะ ขอน้ำนั้นให้ดิฉันเถิดเพื่อดิฉันจะได้ไม่กระหายอีกและจะได้ไม่ต้องมาตักที่นี่"

16 พระเยซูตรัสกับนางว่า "ไปเรียกสามีของเจ้ามานี้เถิด"

17 นางทูลตอบว่า "ดิฉันไม่มีสามีคะ" พระเยซูตรัสกับนางว่า "เจ้าพูดถูกแล้วว่า 'ดิฉันไม่มีสามี'

18 เพราะเจ้าได้มีสามีห้าคนแล้ว และคนที่เจ้ามีอยู่เดี๋ยวนี้ก็ไม่ใช่สามีของเจ้า เรื่องนี้เจ้าพูดจริง"

19 นางทูลพระองค์ว่า "ท่านเจ้า

(5) ปฐก 33:19; 48:22 (9) 2 พกษ 17:24; กจ 10:28

(10) อสย 12:3; 44:3; รม 5:15 (14) ยน 6:35, 58; 7:37-38

(15) ยน 6:34-35; 17:2-3 (19) ลก 7:16, 39; 24:19

คะ ดิฉันเห็นจริงแล้วว่าท่านเป็น
ศาสดาพยากรณ์

20 บรรพบุรุษของเรา
นมัสการที่ภูเขานี้ แต่พวกท่าน
ว่า สถานที่ที่ควรนมัสการนั้นคือ
กรุงเยรูซาเล็ม”

21 พระเยซูตรัสกับนางว่า
“หญิงเอ๋ย เชื้อเราเกิด จะมีเว-
ลาหนึ่งที่ พวกเจ้าจะมีได้ไหว
นมัสการพระบิดาเฉพาะที่ภูเข
นี้หรือที่กรุงเยรูซาเล็ม

22 ซึ่งพวกเจ้านมัสการนั้นเจ้า
ไม่รู้จัก ซึ่งพวกเรานมัสการเรา
รู้จัก เพราะความรอดนั้นเนื่อง
มาจากพวกยิว

23 แต่เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว
และบัดนี้ก็ถึงแล้ว คือเมื่อผู้ที่
นมัสการอย่างถูกต้อง จะนมัส-
การพระบิดาด้วยจิตวิญญาณ
และความจริง เพราะว่าพระบิดา
ทรงแสวงหาคนเช่นนั้นนมัสการ
พระองค์

24 พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ
และผู้ที่มีนมัสการพระองค์ต้อง
นมัสการด้วยจิตวิญญาณและ
ความจริง”

25 นางทูลพระองค์ว่า “ดิฉัน
ทราบว่าคุณพระเมสสิยาห์ที่เรียกว่า
พระคริสต์ จะเสด็จมา เมื่อพระ
องค์เสด็จมาพระองค์จะทรงชี้
แจงทุกสิ่งแก่เรา”

26 พระเยซูตรัสกับนางว่า “เรา

ที่พูดกับเจ้าคือท่านผู้นั้น”

27 ขณะนั้นสาวกของพระองค์ก็
มาถึง และเขาประหลาดใจที่
พระองค์ทรงสนทนากับผู้หญิง
แต่ไม่มีใครถามว่า “พระองค์
ทรงประสงค์อะไร” หรือ “ทำไม
พระองค์จึงทรงสนทนากับนาง”
28 หญิงนั้นจึงทิ้งหม้อน้ำไว้และ
เข้าไปในเมืองและบอกคนทั้ง
ปวงว่า

29 “มาดู ท่านผู้หนึ่งที่ เล่าถึง
สิ่งสารพัดซึ่งฉันได้กระทำ ท่าน
ผู้นี้มิใช่พระคริสต์หรือ”

30 คนทั้งหลายจึงพากันออก
จากเมืองไปหาพระองค์

31 ในระหว่างนั้นพวกสาวกทูล
เชิญพระองค์ว่า “พระอาจารย์
เจ้าข้า เชิญรับประทานเถิด”

32 แต่พระองค์ตรัสกับเขาว่า
“เรามีอาหารรับประทานที่ท่าน
ทั้งหลายไม่รู้”

33 พวกสาวกจึงถามกันว่า “มี
ใครเอาอาหารมาถวายพระองค์
แล้วหรือ”

34 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “อา-
หารของเราคือการกระทำตาม
พระทัยของพระองค์ผู้ทรงใช้เรา
มา และทำให้งานของพระองค์
สำเร็จ

35 ท่านทั้งหลายว่า อีกสี่เดือน
จะถึงฤดูเกี่ยวข้าวมิใช่หรือ ดู
เถิด เรบอกท่านทั้งหลายว่า

(20) พบญ 12:5, 11; วนฉ 9:7 (21) 1 ทธ 2:8 (22) 2 พกษ 17:28 (23) มธ 18:20
(24) 2 คร 3:17 (25) พบญ 18:15; ยน 4:29, 39 (26) มธ 26:63-64; มก 14:61-62
(29) ยน 4:25 (34) โยบ 23:12; สดต 40:7-8 (35) ปฐก 8:22; มธ 9:37; ลก 10:2

เงยหน้าขึ้นดูนาเถิดว่าทุ่งนาก็
ขาว ถึงเวลาเกี่ยวแล้ว

36 คนที่เกี่ยวก็กำลังได้รับค่า
จ้าง และกำลังสำสมพืชผลไว้
สำหรับชีวิตนิรันดร์ เพื่อทั้งคน
หว่านและคนเกี่ยวจะชื่นชมยินดี
ด้วยกัน

37 เพราะในเรื่องนี้คำที่กล่าวไว้
นี้เป็นความจริง คือ 'คนหนึ่ง
หว่านและอีกคนหนึ่งเกี่ยว'

38 เราใช้ท่านทั้งหลายไปเกี่ยว
สิ่งที่ท่านมิได้ลงแรงทำ คนอื่น
ได้ลงแรงทำ และท่านได้ประ-
โยชน์จากแรงของเขา"

39 ชาวสะมาเรียเป็นอันมากที่
มาจากเมืองนั้นได้เชื่อในพระ
องค์ เพราะคำพยานของหญิงผู้
นั้น ที่ว่า "ท่านเล่าถึงสิ่งสารพัด
ซึ่งฉันได้กระทำ"

ชาวสะมาเรีย

ได้รับความรอดเพิ่มขึ้นอีก

40 ฉะนั้นเมื่อชาวสะมาเรียมา
ถึงพระองค์ เขาจึงทูลเชิญพระ
องค์ให้ประทับอยู่กับเขา และ
พระองค์ก็ประทับที่นั่นสองวัน

41 และคนอื่นเป็นอันมากได้
เชื่อเพราะพระดำรัสของพระ
องค์

42 เขาเหล่านั้นพูดกับหญิงนั้น
ว่า "ตั้งแต่นี้ไปที่เราเชื่อมั่นมิใช่
เพราะคำของเจ้า แต่เพราะเรา
ได้ยินเอง และเรารู้แน่ที่ท่าน

องค์นี้เป็นผู้ช่วยโลกให้รอด คือ
พระคริสต์"

43 ครั้นล่วงไปสองวัน พระองค์
ก็เสด็จออกจากที่นั่นไปยังแคว้น
กาลิลี

44 เพราะพระเยซูเองทรงเป็น
พยานว่า "ศาสดาพยากรณ์ไม่ได้
รับเกียรติในบ้านเมืองของตน"

45 ฉะนั้นเมื่อพระองค์เสด็จไป
ถึงแคว้นกาลิลี ชาวกาลิลีได้
ต้อนรับพระองค์ เพราะเขาได้
เห็นทุกสิ่งซึ่งพระองค์ได้ทรง
กระทำในเทศกาลเลี้ยง ฦ กรุง
เยรูซาเล็ม เพราะเขาทั้งหลาย
ได้ไปในเทศกาลเลี้ยงนั้นด้วย

ทรงรักษาบุตรชายของขุนนาง

46 ฉะนั้นพระเยซูจึงได้เสด็จไป
ยังหมู่บ้านคานาแคว้นกาลิลีอีก
อันเป็นที่ซึ่งพระองค์ทรงกระทำ
ให้น้ำกลายเป็นน้ำองุ่น และที่
เมืองคาเปอร์นาอุมมีขุนนางคน
หนึ่ง บุตรชายของท่านป่วยหนัก

47 เมื่อท่านได้ยินข่าวว่า พระ
เยซูได้เสด็จมาจากแคว้นยูเดีย
ไปยังแคว้นกาลิลีแล้ว ท่านจึง
ไปทูลอ้อนวอนพระองค์ให้เสด็จ
ลงไปรักษาบุตรของตน เพราะ
บุตรจวนจะตายแล้ว

48 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "ถ้า
พวกท่านไม่เห็นหมายสำคัญ
และการมหัศจรรย์ ท่านก็จะไม่
เชื่อ"

(36) ดนล 12:3; รม 6:22; 1 ส 2:19 (37) 1 คร 3:5-9 (38) ยรม 44:4; 1 ปด 1:12
(39) ยน 4:29 (41) ลก 4:32; ยน 6:63 (42) ยน 17:8; 1 ยน 4:14 (44) มธ 13:57
(45) พบญ 16:16; ยน 2:13, 23; 3:2 (46) ยน 2:1, 11 (48) ยน 6:30; รม 15:19

49 ขุนนางผู้ นั้นทูลพระองค์ว่า
“พระองค์เจ้าข้า ขอเสด็จไปก่อน
ที่บุตรของข้าพระองค์จะตาย”

50 พระเยซู ตรัสกับท่านว่า
“กลับไปเถิด บุตรชายของท่าน
จะไม่ตาย” ท่านก็เชื่อพระดำรัส
ที่พระเยซูตรัสกับท่าน จึงทูลลา
ไป

51 ขณะที่ท่านกลับไปนั้น พวก
ผู้รับใช้ของท่านได้มาพบและ
เรียนท่านว่า “บุตรชายของท่าน
หายแล้ว”

52 ท่านจึงถามถึงเวลาที่ บุตร
ค้อยทะเลขึ้นนั้น และพวกผู้รับ
ใช้ก็เรียนท่านว่า “ใช้หายเมื่อ
วานนี้เวลาบ่ายโมง”

53 บิดาจึงรู้ว่า ชั่วโมงนั้นเป็น
เวลาที่พระเยซูได้ตรัสกับตนว่า
“บุตรชายของท่านจะไม่ตาย”
และท่านเองก็เชื่อพร้อมทั้งครัว
เรือนของท่านด้วย

54 นี่เป็นการอัศจรรย์ที่สองซึ่ง
พระเยซูทรงกระทำ เมื่อพระ
องค์เสด็จจากแคว้นยูเดียไปยัง
แคว้นกาลิลี

ทรงรักษาคนป่วย ที่สระเบธซาธา

5 หลังจากนั้นก็ถึงเทศกาล
เลี้ยงของพวกยิว และพระ
เยซูก็เสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซา-
เล็ม

2 ในกรุงเยรูซาเล็มที่ริมประตู

แกะมีสระอยู่สระหนึ่ง ภาษา
ฮีบรูเรียกสระนั้นว่า เบธซาธา
เป็นที่ซึ่งมีศาลาทำหลัง

3 ในศาลาเหล่านั้นมีคนป่วยเป็น
อันมากนอนอยู่ คนตาบอด คน
ง่อย คนผอมแห้ง กำลังคอยนำ
กระเพื่อม

4 ด้วยมีทูตสวรรค์องค์หนึ่ง
ลงมาทูลในสระนั้นเป็นครั้ง
คราว เมื่อนำกระเพื่อมนั้น ผู้
ใดก้าวลงไปในน้ำก่อน ก็จะได้
หายจากโรคที่เขาเป็นอยู่

5 ที่นั้นมีชายคนหนึ่งป่วยมาสาม
สิบแปดปีแล้ว

6 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรคน
นั้นนอนอยู่และทรงทราบว่าเขา
ป่วยอยู่อย่างนั้นนานแล้ว พระ
องค์ตรัสกับเขาว่า “เจ้าปรารถ-
นาจะหายโรคหรือ”

7 คนป่วยนั้นทูลตอบพระองค์ว่า
“ท่านเจ้าข้า เมื่อนำกำลังกระ-
เพื่อมนั้น ไม่มีผู้ใดที่จะเอาตัว
ข้าพเจ้าลงไปในสระ และเมื่อ
ข้าพเจ้ากำลังไป คนอื่นก็ลงไป
ก่อนแล้ว”

8 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “จงลุก
ขึ้นยกแคร่ของเจ้าและเดินไป
เถิด”

9 ในทันใดนั้นคนนั้นก็หายโรค
และเขาก็ยกแคร่ของเขาเดินไป
วันนั้นเป็นวันสะบาโต

10 ดังนั้นพวกยิวจึงพูดกับชายที่

(1) ลนต 23:2; พบญ 16:16; ยน 2:13 (2) นทม 3:1, 32; 12:39

(8) มธ 9:6; มก 2:11; ลก 5:24 (9) ยน 9:14

(10) อพย 20:10; นทม 13:19; ยรม 17:21-22; มธ 12:2; มก 2:24; ลก 6:2

หายโรคนั้นว่า "วันนี้เป็นวันสะบาโต ที่เจ้าแบกแคร่ไปนั้นก็ผิดพระราชบัญญัติ"

11 คนนั้นจึงตอบเขาเหล่านั้นว่า "ท่านที่รักษาข้าพเจ้าให้หายโรค ได้สั่งข้าพเจ้าว่า 'จงยกแคร่ของเจ้าแบกเดินไปเถิด'"

12 เขาเหล่านั้นถามคนนั้นว่า "คนที่สั่งเจ้าว่า 'จงยกแคร่ของเจ้าแบกเดินไปเถิด' นั้น เป็นผู้ใด"

13 คนที่ได้รับการรักษาให้หายโรคนั้นไม่รู้ว่าเป็นผู้ใด เพราะพระเยซูเสด็จหลบไปแล้ว เนื่องจากขณะนั้นมีคนอยู่ที่นั่นเป็นอันมาก

14 ภายหลังพระเยซูได้ทรงพบคนนั้นในพระวิหารและตรัสกับเขาว่า "ดูเถิด เจ้าหายโรคแล้ว อย่าทำบาปอีก มิฉะนั้นเหตุร้ายกว่านั้นจะเกิดกับเจ้า"

15 ชายคนนั้นก็ได้ออกไปและบอกพวกยิวว่า ท่านที่ได้รับการรักษาเขาให้หายโรคนั้นคือพระเยซู

16 เหตุฉะนั้นพวกยิวจึงข่มเหงพระเยซู และแสวงหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงกระทำเช่นนั้นในวันสะบาโต

17 แต่พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "พระบิดาของเราที่ยังทรงกระทำ การอยู่จนถึงบัดนี้ และเราก็กทำด้วย"

18 เหตุฉะนั้นพวกยิวจึงแสวงหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์ มิใช่เพราะพระองค์ล่วงกฎวันสะบาโตเท่านั้น แต่ยังได้เรียกพระเจ้าว่าเป็นบิดาของตนด้วย ซึ่งเป็นการกระทำตนเสมอกับพระเจ้า

19 ดังนั้นพระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า พระบุตรจะกระทำสิ่งใดตามใจไม่ได้ นอกจากที่ได้เห็นพระบิดาทรงกระทำ เพราะสิ่งใดที่พระบิดาทรงกระทำ สิ่งนั้นพระบุตรจึงทรงกระทำด้วย

20 เพราะว่าพระบิดาทรงรักพระบุตร และทรงสำแดงให้พระบุตรเห็นทุกสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ และพระองค์จะทรงสำแดงให้พระบุตรเห็นการที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นอีก เพื่อท่านทั้งหลายจะประหลาดใจ

21 เพราะพระบิดาทรงทำให้คนที่ตายแล้วฟื้นขึ้นมาและมีชีวิตฉันใด ถ้าพระบุตรปรารถนาจะกระทำให้ผู้ใดมีชีวิตก็จะกระทำเหมือนกันฉันนั้น

22 เพราะว่าพระบิดามีได้ทรงพิพากษาผู้ใด แต่พระองค์ได้ทรงมอบการพิพากษาทั้งสิ้นไว้กับพระบุตร

23 เพื่อคนทั้งปวงจะได้ถวายเกียรติแด่พระบุตรเหมือนที่เขาถวายเกียรติแด่พระบิดา ผู้ใดไม่

(13) ลก 13:14; 22:51 (14) มธ 12:45 (16) ลก 4:29; ยน 8:37 (17) ยน 9:4; 17:4 (18) ยน 7:1, 19; 10:30; ฟป 2:6 (19) มธ 26:39; ยน 5:30 (20) มธ 3:17; 11:27 (21) ลก 7:14; 8:54; ยน 11:25 (22) มธ 11:27; 28:18 (23) ลก 10:16; 1 ยน 2:23

ถวายเกียรติแด่พระบุตร ผู้นั้น
ก็ไม่ถวายเกียรติแด่พระบิดาผู้
ทรงใช้พระบุตรมา

24 เรบอกความจริงแก่ท่านทั้ง
หลายว่า ถ้าผู้ใดฟังคำของเรา
และเชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรา
มา ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์ และไม่
ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่านพ้น
ความตายไปสู่ชีวิตแล้ว

25 เรบอกความจริงแก่ท่านทั้ง
หลายว่า เวลาที่กำหนดนั้นใกล้
จะถึงแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว
คือเมื่อผู้ที่ตายแล้วจะได้ยินพระ
สุรเสียงแห่งพระบุตรของพระ
เจ้า และบรรดาผู้ที่ได้ยินจะมี
ชีวิต

26 เพราะว่าพระบิดาทรงมีชีวิต
ในพระองค์เองฉันใด พระองค์ก็
ได้ทรงประทานให้พระบุตรมี
ชีวิตในพระองค์ฉันนั้น

27 และได้ทรงประทานให้พระ
บุตรมีสิทธิอำนาจที่จะพิพากษา
ด้วย เพราะพระองค์ทรงเป็น
บุตรมนุษย์

การฟื้นคืนมาสองแบบ

28 อย่าประหลาดใจในข้อนี้เลย
เพราะใกล้จะถึงเวลาที่บรรดาผู้
ที่อยู่ในอุโมงค์ฝังศพจะได้ยิน
พระสุรเสียงของพระองค์

29 และจะได้ออกมา คนทั้ง
หลายที่ได้ประพฤติดีก็ฟื้นคืนสู่
ชีวิต และคนทั้งหลายที่ได้ประ-

พฤติชั่วก็จะฟื้นคืนสู่การพิพาก-
ษา

บรรดาพยานของพระเยซูว่า
ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า
30 เราจะทำสิ่งใดตามอำเภอใจ
ไม่ได้ เราได้ยินอย่างไร เราก็ก
พิพากษาอย่างนั้น และการพิ-
พากษาของเราก็ยุติธรรม เพราะ
เรามีได้มุ่งที่จะทำตามใจของเรา
เอง แต่ตามพระประสงค์ของ
พระบิดาผู้ทรงใช้เรามา

31 ถ้าเราเป็นพยานถึงตัวเราเอง
คำพยานของเราก็มไม่จริง

32 มีอีกผู้หนึ่งที่เป็นพยานถึง
เรา และเรารู้ว่าคำพยานที่พระ
องค์ทรงเป็นพยานถึงเรานั้น
เป็นความจริง

33 ท่านทั้งหลายได้ใช้คนไปหา
ยอห์น และยอห์นก็ได้เป็น
พยานถึงความจริง

34 เรามีได้รับคำพยานจาก
มนุษย์ แต่ที่เรากล่าวสิ่งเหล่านี้
ก็เพื่อให้ท่านทั้งหลายรอด

35 ยอห์นเป็นโคมที่จุดสว่างไสว
และท่านทั้งหลายก็พอใจที่จะ
ชื่นชมยินดีชั่วขณะหนึ่งในความ
สว่างของยอห์นนั้น

36 แต่คำพยานที่เรามีนั้นยิ่ง
ใหญ่กว่าคำพยานของยอห์น
เพราะว่างานที่พระบิดาทรงมอบ
ให้เราทำให้สำเร็จ งานนี้แหละ
เรากำลังทำอยู่เป็นพยานถึงเรา

(24) ยน 3:16, 18 (25) คส 2:13 (26) สดต 36:9; 1 คร 15:45 (27) ดนล 7:13

(28) 1 ธส 4:15-17 (29) อสย 26:19; ดนล 12:2 (30) มธ 26:39 (31) ยน 8:14

(32) มธ 3:17 (33) ยน 1:15, 19, 27, 32 (35) มก 6:20; 2 ปต 1:19 (36) ยน 3:2

ว่าพระบิดาทรงใช้เรามา
37 และพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา
พระองค์เองก็ได้ทรงเป็นพยาน
ถึงเรา ท่านทั้งหลายไม่เคยได้
ยินพระสุรเสียงของพระองค์
และไม่เคยเห็นรูปร่างของพระ
องค์

38 และท่านทั้งหลายไม่มีพระ
คำรัสของพระองค์อยู่ในตัวท่าน
เพราะว่าท่านทั้งหลายมิได้เชื่อ
ในพระองค์ผู้ที่พระบิดาทรงใช้
มานั้น

39 จงค้นดูในพระคัมภีร์ เพราะ
ท่านคิดว่า ในพระคัมภีร์นั้นมี
ชีวิตนิรันดร์ และพระคัมภีร์นั้น
เป็นพยานถึงเรา

40 แต่ท่านทั้งหลายไม่ยอมมา
หาเราเพื่อจะได้ชีวิต

41 เราไม่รับเกียรติจากมนุษย์

42 แต่เรารู้ว่าท่านไม่มีความรัก
พระเจ้าในตัวท่าน

43 เราได้มาในพระนามพระ
บิดาของเรา และท่านทั้งหลายมิ
ได้รับเรา ถ้าผู้อื่นจะมาในนาม
ของเขาเอง ท่านทั้งหลายก็จะรับ
ผู้นั้น

44 ผู้ที่ได้รับยศศักดิ์จากกันเอง
และมีได้แสวงหายศศักดิ์ซึ่งมา
จากพระเจ้าเท่านั้น ท่านจะเชื่อ
ผู้นั้นได้อย่างไร

45 อย่าคิดว่าเราจะฟ้องท่านทั้ง
หลายต่อพระบิดา มีผู้ฟ้อง

ท่านแล้ว คือโมเสส ผู้ซึ่งท่านทั้ง
หลายวางใจอยู่

46 ถ้าท่านทั้งหลายเชื่อโมเสส
ท่านทั้งหลายก็จะเชื่อเรา เพราะ
โมเสสได้เขียนกล่าวถึงเรา

47 แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่เชื่อ
เรื่องที่โมเสสเขียนแล้ว ท่านจะ
เชื่อถ้อยคำของเราอย่างไรได้”

ทรงเลี้ยงคนห้าพัน

(มธ 14:13-21)

(มก 6:32-44; ลก 9:10-17)

6 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้
พระเยซูคริสต์จึงไปข้ามทะเล
กาลิลี คือทะเลทิเบเรียส

2 คนเป็นอันมากได้ตามพระ
องค์ไป เพราะเขาเหล่านั้นได้
เห็นการอัศจรรย์ที่พระองค์ได้
ทรงกระทำต่อบรรดาคนป่วย

3 พระเยซูเสด็จขึ้นไปบนภูเขา
และประทับกับเหล่าสาวกของ
พระองค์ที่นั่น

4 ขณะนั้นใกล้จะถึงปัสกาซึ่งเป็น
เทศกาลเลี้ยงของพวกยิวแล้ว

5 เมื่อพระเยซูทรงเงยพระพักตร์
ทอดพระเนตรและเห็นคนเป็น
อันมากพากันมาหาพระองค์
พระองค์จึงตรัสกับฟีลิปว่า “เรา
จะซื้ออาหารที่ไหนให้คนเหล่านี้
กินได้”

6 พระองค์ตรัสอย่างนั้นเพื่อจะ
ลองใจฟีลิป เพราะพระองค์ทรง
ทราบแล้วว่า พระองค์จะทรง

(37) มธ 3:17; 1 ยน 4:12 (39) อสย 8:20 (40) ยน 1:11; 3:19 (41) 1 ธส 2:6

(44) ยน 12:43; รม 2:29 (45) รม 2:12 (46) พบทญ 18:15, 18 (47) ลก 16:29, 31

(1) มก 6:32; ยน 6:23; 21:1 (2) มธ 4:23; 8:16 (4) พบทญ 16:1 (5) มธ 14:14

กระทำประการใด

7 ฟิลิปทูลตอบพระองค์ว่า "สองร้อยเหรียญเดนาเรียนก็ไม่พอซื้ออาหารให้เขากินกันคนละเล็กคนละน้อย"

8 สาวกคนหนึ่งของพระองค์คือ อันดรูว์น้องชายของซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า

9 "ที่นี่มีเด็กชายคนหนึ่งมีขนมข้าวบาร์เลย์ห้าก้อน กับปลาเล็ก ๆ สองตัว แต่เท่านั้นจะพออะไรกับคนมากอย่างนี้"

10 พระเยซูตรัสว่า "ให้คนทั้งปวงนั่งลงเถิด" ที่นั่นมีหญ้ามากคนเหล่านั้นจึงนั่งลง นับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน

11 แล้วพระเยซูก็ทรงหยิบขนมปังนั้น และเมื่อขอบพระคุณแล้วก็ทรงแจกแก่พวกสาวก และพวกสาวกแจกแก่บรรดาคนที่นั่งอยู่นั้น และให้ปลาด้วยตามที่เขาปรารถนา

12 เมื่อเขาทั้งหลายกินอิ่มแล้ว พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "จงเก็บเศษอาหารที่เหลือไว้ เพื่อไม่ให้มีสิ่งใดเสียไป"

13 เขาก็เก็บเศษขนมข้าวบาร์เลย์ห้าก้อนซึ่งเหลือจากที่คนทั้งหลายได้กินแล้วนั้น ใส่กระบุงได้สิบสองกระบุงเต็ม

14 เมื่อคนเหล่านั้นได้เห็นการ

อัศจรรย์ซึ่งพระเยซูได้ทรงกระทำ เขาก็พูดกันว่า "แท้จริงท่านผู้นี้เป็นศาสดาพยากรณ์นั้นที่ทรงกำหนดให้เข้ามาในโลก"

พระเยซูทรงดำเนินบนน้ำ

(มธ 14:22-36)

(มก 6:45-56)

15 เมื่อพระเยซูทรงทราบว่าเขาทั้งหลายจะมาจับพระองค์ไปตั้งให้เป็นกษัตริย์ พระองค์ก็เสด็จไปที่ภูเขาก็แต่ลำพัง

16 พอล่าลงเหล่าสาวกของพระองค์ก็ได้ลงไปทะเล

17 แล้วลงเรือข้ามฟากไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม มีดแล้วแต่พระเยซูก็ยังมิได้เสด็จไปถึงเขา

18 ทะเลก็กำเริบขึ้น เพราะลมพัดกล้า

19 เมื่อเขาทั้งหลายตีกรรเชียงไปได้ประมาณห้าหกกิโลเมตร เขาก็เห็นพระเยซูเสด็จดำเนินมาบนทะเลใกล้เรือ เขาต่างก็ตกใจกลัว

20 แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า "นี่เป็นเราเอง อย่ากลัวเลย"

21 ดังนั้นเขาจึงรับพระองค์ขึ้นเรือด้วยความเต็มใจ แล้วทันใดนั้นเรือก็ถึงฝั่งที่เขาจะไปนั้น

การเทศนาของพระเยซู

เกี่ยวกับอาหารแห่งชีวิต

22 วันรุ่งขึ้น เมื่อคนที่อยู่ฝั่งข้างโน้นเห็นว่าไม่มีเรืออื่นที่นั่น เว้น

(7) กตว 11:21-22 (8) ยน 1:40 (9) 2 พกษ 4:43

(14) ปฐก 49:10; พบญ 18:15, 18; ยน 1:21; 7:40; กจ 3:22; 7:37

(15) ยน 18:36 (16) มธ 14:23; มก 6:47 (19) มธ 17:6 (20) อสย 43:1-2

แต่ลำที่เหล่าสาวกของพระองค์ลงไปเพียงลำเดียว และเห็นว่าพระเยซูมิได้เสด็จลงเรือลำนั้นไปกับเหล่าสาวก แต่เหล่าสาวกของพระองค์ไปตามลำพังเท่านั้น

23 (แต่มีเรือลำอื่นมาจากทิเบเรียส ไกล่สถานที่ที่เขาได้กินขนมปัง หลังจากท้องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงขอบพระคุณแล้ว)

24 เหตุฉะนั้นเมื่อประชาชนเห็นว่า พระเยซูและเหล่าสาวกไม่ได้อยู่ที่นั่น เขาจึงลงเรือไปและตามหาพระเยซูที่เมืองคาเปอร์นาอุม

25 ครั้นเขาได้พบพระองค์ที่ฝั่งทะเลข้างโน้นแล้ว เขาทั้งหลายทูลพระองค์ว่า "รับบี ท่านมาที่นี่เมื่อไร"

26 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายตามหาเรามีใช้ เพราะได้เห็นการอัศจรรย์นั้น แต่เพราะได้กินขนมปังอิม

27 อยู่ ขวนขวายหาอาหารที่ย่อมเสื่อมสูญไป แต่จงหาอาหารที่ดำรงอยู่ถึงชีวิตนิรันดร์ซึ่งบุตรมนุษย์จะให้แก่ท่าน เพราะพระเจ้าคือพระบิดาได้ทรงประทับตรามอบอำนาจแก่พระบุตรแล้ว"

28 แล้วเขาทั้งหลายก็ทูลพระองค์ว่า "ข้าพเจ้าทั้งหลายจะต้องทำประการใดจึงจะทำงานของพระเจ้าได้"

29 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "งานของพระเจ้านั้น คือการที่ท่านเชื่อในท่านที่พระองค์ทรงใช้มานั้น"

30 เขาทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า "ถ้าเช่นนั้น ท่านจะกระทำหมายสำคัญอะไร เพื่อข้าพเจ้าทั้งหลายจะเห็นและเชื่อในท่าน ท่านจะกระทำการอะไรบ้าง"

31 บรรพบุรุษของข้าพเจ้าทั้งหลายได้กินมานาในถิ่นทุรกันดารนั้น ตามที่มีคำเขียนไว้ว่า 'ท่านได้ให้เขากินอาหารจากสวรรค์'

32 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มิใช่โมเสสที่ให้อาหารจากสวรรค์นั้นแก่ท่าน แต่พระบิดาของเราประทานอาหารแท้ซึ่งมาจากสวรรค์ให้แก่ท่านทั้งหลาย"

33 เพราะว่าอาหารของพระเจ้า นั้น คือท่านที่ลงมาจากสวรรค์ และประทานชีวิตให้แก่โลก"

34 เขาทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า โปรดให้อาหารนั้นแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายเสมอไปเถิด"

(24) มก 1:37; ลก 4:42 (27) สดต 2:7; อสย 42:1; มธ 3:17; 6:19; 17:5; มก 1:11

(29) 1 ธส 1:3; ยก 2:22; 1 ยน 3:23; วา 2:26 (30) มธ 12:38; 16:1; มก 8:11

(31) อพย 16:4, 15; กตว 11:7; นหม 9:15 (32) ยน 3:13, 16 (34) ยน 4:15

35 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราเป็นอาหารแห่งชีวิต ผู้ที่มาหาเราจะไม่หิวอีก และผู้ที่เชื่อในเราจะไม่กระหายอีกเลย"

36 แต่เราได้บอกท่านทั้งหลายแล้วว่า ท่านได้เห็นเราแล้วแต่ก็ไม่เชื่อ

37 สารพัดที่พระบิดาทรงประทานแก่เราจะมาสู่เรา และผู้ที่มาหาเรา เราก็จะไม่ทิ้งเขาเลย

38 เพราะว่าเราได้ลงมาจากสวรรค์ มิใช่เพื่อกระทำตามความประสงค์ของเราเอง แต่เพื่อกระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา

39 และพระประสงค์ของพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา นั้น ก็คือให้เรารักษาบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ทรงมอบไว้กับเรา มิให้หายไปสักคนเดียว แต่ให้ฟื้นขึ้นมาในวันที่สุด

40 เพราะนี่แหละเป็นพระประสงค์ของผู้ที่ทรงใช้เรามา นั้น ที่จะให้ทุกคนที่เห็นพระบุตรและเชื่อในพระบุตรได้มีชีวิตนิรันดร์ และเราจะให้ผู้นั้นฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย"

41 พวกเขาจึงบ่นพึมพำกันเรื่องพระองค์เพราะพระองค์ตรัสว่า "เราเป็นอาหารซึ่งลงมาจากสวรรค์"

42 เขาทั้งหลายว่า "คนนี้เป็น

เยซูลูกชายของโยเซฟมิใช่หรือ พ่อแม่ของเขาเรารู้จัก เหตุใดคนนี้จึงพูดว่า 'เราได้ลงมาจากสวรรค์'"

43 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาเหล่านั้นว่า "อย่าบ่นกันเลย"

44 ไม่มีผู้ใดมาถึงเราได้้นอกจากพระบิดาผู้ทรงใช้เรามาจะทรงชักนำให้เขามา และเราจะให้ผู้นั้นฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย

45 มีคำเขียนไว้ในคัมภีร์ศาสดาพยากรณ์ว่า 'ทุกคนจะเรียนรู้จากพระเจ้า' เหตุฉะนั้นทุกคนที่ได้ยินได้ฟังและได้เรียนรู้จากพระบิดาก็มาถึงเรา

46 ไม่มีผู้ใดได้เห็นพระบิดา นอกจากท่านที่มาจากพระเจ้า ท่านนั้นแหละได้เห็นพระบิดาแล้ว

47 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเราก็มีชีวิตนิรันดร์

48 เราเป็นอาหารแห่งชีวิตนั้น

49 บรรพบุรุษของท่านทั้งหลายได้กินมานาในถิ่นทุรกันดารและสิ้นชีวิต

50 แต่นี้เป็นอาหารที่ลงมาจากสวรรค์ เพื่อให้ผู้ที่ได้กินแล้วไม่ตาย

51 เราเป็นอาหารที่ดำรงชีวิตซึ่งลงมาจากสวรรค์ ถ้าผู้ใดกินอาหารนี้ ผู้นั้นจะมีชีวิตนิรันดร์

(35) อสย 55:1-2 (36) ยน 6:26 (37) มธ 24:24 (38) มธ 26:39 (39) ยน 10:28 (40) ยน 3:15-16 (42) มธ 13:55 (44) พขม 1:4 (45) อสย 54:13 (46) มธ 11:27 (47) ยน 3:16, 18 (48) ยน 6:33 (49) ยน 6:31, 58 (50) ยน 6:51 (51) ยน 3:13

และอาหารที่เราจะให้เพื่อเป็น
ชีวิตของโลกนั้นก็คือเนื้อของเรา”

52 แล้วพวกยิวก็ทุ่มเถียงกันว่า
“ผู้นี้จะเอาเนื้อของเขาให้เรา
กินได้อย่างไร”

53 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า
“เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลาย
ว่า ถ้าท่านไม่กินเนื้อและ
ดื่มโลหิตของบุตรมนุษย์ ท่านก็
ไม่มีชีวิตในตัวท่าน

54 ผู้ที่กินเนื้อและดื่มโลหิตของ
เราก็มียชีวิตนิรันดร์ และเราจะให้
ผู้นั้นฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย

55 เพราะว่าเนื้อของเราเป็นอา-
หารแท้และโลหิตของเราก็เป็น
ของดื่มแท้

56 ผู้ที่กินเนื้อและดื่มโลหิตของ
เรา ผู้นั้นก็อยู่ในเราและเราอยู่
ในเขา

57 พระบิดาผู้ ทรงดำรงพระ
ชนม์ได้ทรงใช้เรามาและเรามี
ชีวิตเพราะพระบิดานั้นฉันใด ผู้
ที่กินเรา ผู้นั้นก็จะมีชีวิตเพราะ
เราฉันนั้น

58 นี่แหละเป็นอาหารซึ่งลงมา
จากสวรรค์ ไม่เหมือนกับมานา
ที่พวกบรรพบุรุษของท่านได้กิน
และสิ้นชีวิต ผู้ที่กินอาหารนี้จะ
มีชีวิตนิรันดร์”

59 คำเหล่านี้พระองค์ได้ตรัสใน
ธรรมศาลา ขณะที่พระองค์ทรง

สั่งสอนอยู่ที่เมืองคาเปอร์นาอุม
พวกนั้นไม่เข้าใจ

คำสั่งสอนของพระเยซู

(มธ 8:19-22; 10:36)

60 ดังนั้นเมื่อเหล่าสาวกของ
พระองค์หลายคนได้ฟังเช่นนั้น
ก็พูดว่า “ถ้อยคำเหล่านี้ยากนัก
ใครจะฟังได้”

61 เมื่อพระเยซูทรงทราบเองว่า
เหล่าสาวกของพระองค์ບໍ່เข้าใจ
เรื่องนั้น พระองค์จึงตรัสกับเขา
ว่า “เรื่องนี้ทำให้ท่านทั้งหลาย
ลำบากใจหรือ

62 ถ้าท่านจะได้เห็นบุตรมนุษย์
เสด็จขึ้นไปยังที่ที่ ท่านอยู่แต่
ก่อนนั้น ท่านจะว่าอย่างไร

63 จิตวิญญาณเป็นที่ให้มีชีวิต
ส่วนเนื้อหนังไม่มีประโยชน์อัน
ใด ถ้อยคำซึ่งเราได้กล่าวกับ
ท่านทั้งหลายนั้นเป็นจิตวิญญาณ
และเป็นชีวิต

64 แต่ในพวกท่านมีบางคนที่ไม่
เชื่อ” เพราะพระเยซูทรงทราบ
แต่แรกว่าผู้ใดไม่เชื่อ และเป็นผู้
ใดที่จะทรยศพระองค์

65 และพระองค์ตรัสว่า “เหตุฉะ
ฉนั้นเราจึงได้บอกท่านทั้งหลายว่า
ไม่มีผู้ใดจะมาถึงเราได้ นอก
จากพระบิดาของเราจะทรง
โปรดประทานให้ผู้นั้น”

66 ตั้งแต่นั้นมาสาวกของพระ
องค์หลายคนก็ท้อถอยไม่ติดตาม

(52) ยน 7:43; 9:16; 10:19 (53) มธ 26:26 (54) ยน 4:14 (56) 1 ยน 3:24; 4:15
(58) อพย 16:14-35; ยน 6:49 (60) มธ 11:6; ยน 6:66 (62) มก 16:19; ยน 3:13
(63) ปฐก 2:7; ยน 3:6 (64) ยน 2:24-25 (65) ยน 6:37, 44-45 (66) ลก 9:62

ตามพระองค์อีกต่อไป

คำกล่าวถึง

ความเชื่อของเปโตร

67 พระเยซูตรัสกับสิบสองคน
นั้นว่า "ท่านทั้งหลายก็จะจากเรา
ไปด้วยหรือ"

68 ซีโมนเปโตรทูลตอบพระองค์
ว่า "พระองค์เจ้าข้า พวกข้า
พระองค์จะจากไปหาผู้ใดเล่า
พระองค์มีถ้อยคำซึ่งให้มีชีวิต
นิรันดร์"

69 และข้าพระองค์ทั้งหลายก็
เชื่อและแน่ใจแล้วว่า พระองค์
ทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของ
พระเจ้าผู้ทรงดำรงพระชนม์"

70 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เรา
เลือกพวกท่านสิบสองคนมิใช่
หรือ และคนหนึ่งในพวกท่าน
เป็นมารร้าย"

71 พระองค์ทรงหมายถึงยูดาส
อิสคาริโอทบุตรชายซีโมนเพราะ
ว่าเขาเป็นคนที่จะทรยศพระองค์
คือคนหนึ่งในอัครสาวกสิบสอง
คน

การเลี้ยงในเทศกาลอยู่เพิง

ที่กรุงเยรูซาเล็ม

7 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้
พระเยซูก็ได้เสด็จไปใน
แคว้นกาลิลี ด้วยว่าพระองค์ไม่
ประสงค์ที่จะเสด็จไปในแคว้น
ยูเดีย เพราะพวกยิวหาโอกาสที่
จะฆ่าพระองค์

2 ขณะนั้นใกล้จะถึงเทศกาลอยู่
เพิงของพวกยิวแล้ว

3 พวกน้อง ๆ ของพระองค์จึงทูล
พระองค์ว่า "จงออกจากที่นี่ไป
ยังแคว้นยูเดีย เพื่อเหล่าสาวก
ของท่านจะได้เห็นกิจการที่ท่าน
กระทำ"

4 เพราะว่าไม่มีผู้ใดทำสิ่งใด
ลับ ๆ เมื่อผู้นั้นเองอยากให้ตัว
ปรากฏ ถ้าท่านกระทำการเหล่านี้
ก็จงสำแดงตัวให้ปรากฏแก่
โลกเถิด"

5 แม้พวกน้อง ๆ ของพระองค์ก็มี
ได้เชื่อในพระองค์

6 พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "ยัง
ไม่ถึงเวลาของเรา แต่เวลาของ
พวกท่านมีอยู่เสมอ

7 โลกจะเกลียดชังพวกท่านไม่
ได้ แต่โลกเกลียดชังเรา เพราะ
เราเป็นพยานว่าการทำงานของโลก
นั้นชั่ว

8 พวกท่านจงขึ้นไปในเทศกาล
นั้นเถิด เราจะยังไม่ขึ้นไปใน
เทศกาลนั้น เพราะว่ายังไม่ถึง
กำหนดเวลาของเรา"

9 เมื่อพระองค์ตรัสเช่นนั้นแก่
เขาแล้ว พระองค์ก็ยังประทับอยู่
ในแคว้นกาลิลี

พระเยซูทรงออกจาก

แคว้นกาลิลีเป็นการลับ

10 แต่เมื่อพวกน้อง ๆ ของพระ
องค์ขึ้นไปในเทศกาลนั้นแล้ว

(68) กจ 5:20 (69) ลก 9:20 (70) ลก 6:13; ยน 13:27 (71) มธ 26:14-16; ยน 12:4

(1) ยน 5:18; 7:19, 25; 8:37, 40 (2) ลนต 23:24 (3) มธ 12:46

(5) สดต 69:8; มก 3:21 (6) ยน 2:4; 8:20 (7) ยน 3:19; 15:19 (8) ยน 8:20

พระองค์ก็เสด็จตามขึ้นไปด้วย แต่ไปอย่างลับ ๆ ไม่เปิดเผย

11 พวกยิวจึงมองหาพระองค์ในเทศกาลนั้นและถามว่า "คนนั้นอยู่ที่ไหน"

12 และประชาชนก็ซุบซิบกันถึงพระองค์เป็นอันมาก บางคนว่า "เขาเป็นคนดี" คนอื่นๆว่า "มิใช่ แต่เขาหลอกลวงประชาชนต่างหาก"

13 แต่ไม่มีผู้ใดอาจพูดถึงพระองค์อย่างเปิดเผย เพราะกลัวพวกยิว

พระเยซูที่เทศกาลอยู่เพิง

14 ครั้นถึงวันกลางเทศกาลนั้น พระเยซูได้เสด็จขึ้นไปในวิหารและทรงสั่งสอน

15 พวกยิวคิดประหลาดใจและพูดว่า "คนนี้จะรู้ข้อความเหล่านี้ได้อย่างไร ในเมื่อไม่เคยเรียนเลย"

16 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า "คำสอนของเราไม่ใช่ของเราเอง แต่เป็นของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา"

17 ถ้าผู้ใดตั้งใจประพฤติตามพระประสงค์ของพระองค์ ผู้นั้นก็จักรู้ว่าคำสอนนั้นมาจากพระเจ้า หรือว่าเราพูดตามใจชอบของเราเอง

18 ผู้ใดที่พูดตามใจชอบของตนเอง ผู้นั้นย่อมแสวงหาเกียรติ

สำหรับตนเอง แต่ผู้ที่แสวงหาเกียรติให้พระองค์ผู้ทรงใช้ตนมา ผู้นั้นแหละเป็นคนจริง ไม่มีอธรรมอยู่ในเขาเลย

19 โมเสสได้ให้พระราชบัญญัติแก่ท่านทั้งหลายมิใช่หรือ และไม่มีผู้ใดในพวกท่านรักษาพระราชบัญญัตินั้น ท่านทั้งหลายหาโอกาสที่จะฆ่าเราทำไม"

20 คนเหล่านั้นตอบว่า "ท่านมีผีสิงอยู่ ใครเล่าหาโอกาสจะฆ่าท่าน"

21 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เราทำได้สิ่งหนึ่งและท่านทั้งหลายประหลาดใจ

22 โมเสสได้ให้ท่านทั้งหลายเข้าสู่หีบ (มิใช่ได้มาจากโมเสส แต่มาจากบรรพบุรุษ) และในวันสะบาโตท่านทั้งหลายก็ยิ่งให้คนเข้าสู่หีบ

23 ถ้าในวันสะบาโตคนยังเข้าสู่หีบ เพื่อมิให้ละเมิดพระราชบัญญัติของโมเสสแล้ว ท่านทั้งหลายจะโกรธเรา เพราะเราทำให้ชายผู้หนึ่งหายโรคเป็นปกติในวันสะบาโตหรือ

24 อย่าตัดสินตามที่เห็นภายนอก แต่จงตัดสินตามชอบธรรมเถิด"

25 เพราะฉะนั้นชาวกรุงเยรูซาเล็มบางคนจึงพูดว่า "คนนี้มีผีหรือที่เขาหาโอกาสจะฆ่าเสีย

(11) ยน 11:56 (12) ลก 7:16 (13) ยน 9:22; 12:42 (14) มก 6:34 (15) มธ 13:54 (16) ยน 3:11 (17) ยน 3:21; 8:43 (18) ยน 5:41 (19) พบท 33:4 (20) ยน 8:48 (21) ปฐก 17:9-14; ลนต 12:3 (22) ยน 5:8-9, 16 (23) พบท 1:16 (24) มธ 21:38

26 แต่ดูเถิด ท่านกำลังพูดอย่างกล้าหาญและเขาทั้งหลายก็ไม่ได้ว่าอะไรท่านเลย พวกขุนนางรู้แน่แล้วหรือว่า คนนี้เป็นพระคริสต์แท้

27 แต่เรารู้ว่าคนนีมาจากไหน แต่เมื่อพระคริสต์เสด็จมานั้น จะไม่มีผู้ใดรู้เลยว่า พระองค์มาจากไหน”

28 ดังนั้นพระเยซูจึงทรงประกาศขณะที่ทรงสั่งสอนอยู่ในพระวิหารว่า “ท่านทั้งหลายรู้จักเรา และรู้ว่าเรามาจากไหน แต่เรามิได้มาตามลำพังเราเอง แต่พระองค์ผู้ทรงใช้เรานั้นทรงสัตย์จริง แต่ท่านทั้งหลายไม่รู้จักพระองค์

29 แต่เรารู้จักพระองค์ เพราะเรามาจากพระองค์และพระองค์ได้ทรงใช้เรามา”

30 เขาทั้งหลายจึงหาโอกาสที่จะจับพระองค์ แต่ไม่มีผู้ใดยื่นมือแตะต้องพระองค์ เพราะยังไม่ถึงกำหนดเวลาของพระองค์

31 และมีหลายคนในหมู่ประชาชนนั้นได้เชื่อในพระองค์และพูดว่า “เมื่อพระคริสต์เสด็จมานั้น พระองค์จะทรงกระทำอัศจรรย์มากกว่าที่ ผู้นี้ได้กระทำหรือ”

32 เมื่อพวกฟาริสีได้ยินประชาชนซุบซิบกันเรื่องพระองค์อย่าง

นั้น พวกฟาริสีกับพวกปุโรหิตใหญ่จึงได้ใช้เจ้าหน้าที่ไปจับพระองค์

33 พระเยซูจึงตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายอีกหน่อยหนึ่ง แล้วจะกลับไปหาพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา

34 ท่านทั้งหลายจะแสวงหาเรา แต่จะไม่พบเรา และที่ซึ่งเราอยู่นั้นท่านจะไปไม่ได้”

35 พวกยิวจึงพูดกันว่า “คนนี้จะไปไหน ที่เราจะหาเขาไม่พบ เขาจะไปหาคนที่กระจัดกระจายไปอยู่ในหมู่พวกต่างชาติและสั่งสอนพวกต่างชาติหรือ

36 เขาหมายความว่าอย่างไรที่พูดว่า ‘ท่านทั้งหลายจะแสวงหาเราแต่จะไม่พบเรา’ และ ‘ที่ซึ่งเราอยู่นั้นท่านจะไปไม่ได้’”

พระวิญญูณบรืสุทธิ

คือแม่น้ำประกอบด้วยชีวิต

37 ในวันสุดท้ายของเทศกาล ซึ่งเป็นวันใหญ่นั้น พระเยซูทรงยืนและประกาศว่า “ถ้าผู้ใดกระหาย ผู้นั้นจงมาหาเราและดื่ม

38 ผู้ที่เชื่อในเรา ตามที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้แล้วว่า ‘แม่น้ำที่มีน้ำประกอบด้วยชีวิตจะไหลออกมาจากภายในผู้นั้น’”

39 (สิ่งที่พระองค์ตรัสนั้นหมายถึง

(26) ยน 7:48 (27) มธ 13:55; มก 6:33 (28) ยน 1:18; 5:43 (29) มธ 11:27

(30) มธ 21:46; มก 11:18 (31) มธ 12:23 (33) มก 16:19 (34) ฮชย 5:6; มธ 5:20

(35) สดต 147:2; อสย 11:12 (37) ลนต 23:36 (38) พบทย 18:15 (39) อสย 44:3

ถึงพระวิญญาณซึ่งผู้ที่เชื่อในพระองค์จะได้รับ เหตุว่ายังไม่ได้ประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ เพราะพระเยซูยังมีได้รับส่งราศี)

เห็นด้วยหรือต่อต้านพระเยซู

40 เมื่อประชาชนได้ฟังดังนั้นหลายคนจึงพูดว่า "แท้จริง ท่านผู้นี้เป็นศาสดาพยากรณ์นั้น"

41 คนอื่นๆก็พูดว่า "ท่านผู้นี้เป็นพระคริสต์" แต่บางคนพูดว่า "พระคริสต์จะมาจากกาลิลีหรือ"

42 พระคัมภีร์กล่าวไว้มิใช่หรือ ว่า พระคริสต์จะมาจากเชื้อสายของดาวิด และมาจากเมืองเบธเลเฮมซึ่งดาวิดเคยอยู่นั้น"

43 เหตุฉะนั้น ประชาชนจึงมีความเห็นแตกแยกกันในเรื่องพระองค์

44 บางคนใคร่จะจับพระองค์ แต่ไม่มีผู้ใดยื่นมือแตะต้องพระองค์เลย

45 เจ้าหน้าที่จึงกลับไปหาพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสี และพวกนั้นกล่าวกับเจ้าหน้าที่ว่า "ทำไมเจ้าจึงไม่จับเขามา"

46 เจ้าหน้าที่ตอบว่า "ไม่เคยมีผู้ใดพูดเหมือนคนนั้นเลย"

47 พวกฟาริสีตอบเขาว่า "พวกเจ้าถูกหลอกไปด้วยแล้วหรือ"

48 มีผู้ใดในพวกขุนนางหรือ

พวกฟาริสีเชื่อในผู้นั้นหรือ 49 แต่ประชาชนหมื่นนี้ที่ไม่รู้พระราชบัญญัติก็ต้องถูกสาปแช่งอยู่แล้ว"

50 นิโคเดมัส (ผู้ที่ได้มาหาพระเยซูในเวลากลางคืนนั้น และเป็นคนหนึ่งในพวกเขา) ได้กล่าวแก่พวกเขาว่า

51 "พระราชบัญญัติของเราตัดสินคนใดโดยที่ยังไม่ได้ฟังเขาก่อนและรู้ว่าเขาได้ทำอะไรบ้างหรือ"

52 เขาทั้งหลายตอบนิโคเดมัสว่า "ท่านมาจากกาลิลีด้วยหรือ จึงค้นหาดูเถิด เพราะว่าไม่มีศาสดาพยากรณ์เกิดขึ้นมาจากกาลิลี"

53 ต่างคนต่างกลับไปบ้านของตน

หญิงที่ถูกจับกุมโทษฐาน

ล่วงประเวณี

8 แต่พระเยซูเสด็จไปยังภูเขามะกอกเทศ

2 ในตอนเช้าตรู่พระองค์เสด็จเข้าไปในพระวิหารอีก และคนทั้งหลายพากันมาหาพระองค์ พระองค์ก็ประทับนั่งและสั่งสอนเขา

3 พวกธรรมาจารย์ และพวกฟาริสีได้พาผู้หญิงคนหนึ่งมาหาพระองค์ หญิงผู้นี้ถูกจับฐานล่วงประเวณี และเมื่อเขาให้หญิงผู้นั้นยืนอยู่ท่ามกลางฝูงชน

(40) พบย 18:15, 18 (41) ยน 4:42; 6:69 (42) 1 ซมอ 16:1, 4; สดต 132:11

(43) ยน 7:12 (44) ยน 7:30 (46) มธ 13:54, 56; ลก 4:22 (50) ยน 3:1-2; 19:39

(51) พบย 1:16-17; 19:15 (52) อสย 9:1-2; มธ 4:15 (2) ยน 8:20; 18:20

4 เขาพูดพระองค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า หญิงคนนั้นถูกจับเมื่อกำลังล้างประเวณีอยู่"

5 ในพระราชบัญญัตินั้น โนโมเสสสั่งให้เราเอาหินขว้างคนเช่นนี้ให้ตาย ส่วนท่านจะว่าอย่างไรในเรื่องนี้"

6 เขาพูดอย่างนี้เพื่อทดลองพระองค์ หวังจะหาเหตุฟ้องพระองค์ แต่พระเยซูทรงโน้มพระกายลงเอานิ้วพระหัตถ์เขียนที่ดิน เหมือนดั่งว่าพระองค์ไม่ได้ยินพวกเขาเลย

7 และเมื่อพวกเขายังทูลถามพระองค์อยู่เรื่อยๆ พระองค์ก็ทรงลุกขึ้นและตรัสกับเขาว่า "ผู้ใดในพวกท่านที่ไม่มีบาป ก็ให้ผู้นั้นเอาหินขว้างเขาก่อน"

8 แล้วพระองค์ก็ทรงโน้มพระกายลงและเอานิ้วพระหัตถ์เขียนที่ดินอีก

9 และเมื่อเขาทั้งหลายได้ยินดั่งนั้น จึงรู้สำนึกโดยใจวินิจฉัยผิดชอบ เขาทั้งหลายจึงออกไปทีละคนๆ เริ่มจากคนเฒ่าคนแก่จนหมด เหลือแต่พระเยซูตามลำพังกับหญิงที่ยังยืนอยู่ที่นั่น

10 เมื่อพระเยซูทรงลุกขึ้นแล้ว และได้ทอพระเนตรเห็นผู้ใดเห็นแต่หญิงผู้นั้น พระองค์ตรัสกับนางว่า "หญิงเอ๋ย พวกเขาคือฟ้องเจ้าไปไหนหมด ไม่มีใคร

เอาโทษเจ้าหรือ"

11 นางนั้นทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ไม่มีผู้ใดเลย" และพระเยซูตรัสกับนางว่า "เราก็ไม่เอาโทษเจ้าเหมือนกัน จงไปเถิด และอย่าทำบาปอีก"

พระเยซูเป็น

ความสว่าง

ของโลก

(ยน 1:9)

12 อีกครั้งหนึ่งพระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "เราเป็นความสว่างของโลก ผู้ที่ตามเรามาจะไม่เดินในความมืด แต่จะมี ความสว่างแห่งชีวิต"

13 พวกฟาริสีจึงกล่าวกับพระองค์ว่า "ท่านเป็นพยานให้แก่ตัวเอง คำพยานของท่านไม่เป็นความจริง"

14 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "แม้เราเป็นพยานให้แก่ตัวเราเอง คำพยานของเราก็เป็นความจริง เพราะเรารู้ว่าเรามาจากไหนและจะไปที่ไหน แต่พวกท่านไม่รู้ว่ เรามาจากไหนและจะไปที่ไหน"

15 ท่านทั้งหลายย่อมพิพากษาตามเนื้อหนัง เรามีได้พิพากษาผู้ใด

16 แต่ถึงแม้ว่าเราจะพิพากษา การพิพากษาของเราก็ถูกต้อง เพราะเราได้พิพากษาโดยลำพัง แต่เราพิพากษาร่วมกับพระ

(4) อพย 20:14; มธ 5:27 (5) ลนต 20:10 (6) มธ 22:15 (7) พบญ 17:7; รม 2:1 (9) รม 2:22 (11) ลก 9:56; 12:14 (12) อสย 9:2; มลค 4:2; ยน 1:4; 9:5; 12:35 (13) ยน 5:31 (14) ยน 7:28; 9:29 (15) 1 ซมอ 16:7; ยน 3:17 (16) ยน 16:32

บิดาผู้ทรงใช้เรามา

17 ในพระราชบัญญัติของท่านก็มีคำเขียนไว้ว่า ‘คำพยานของสองคนก็เป็นความจริง’

18 เราเป็นพยานให้แก่ตัวเราเองและพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา ก็เป็นพยานให้แก่เรา”

19 เหตุฉะนั้นเขาจึงทูลพระองค์ว่า “พระบิดาของท่านอยู่ที่ไหน” พระเยซูตรัสตอบว่า “ตัวเราก็คือพระบิดาของเราที่ดี ท่านทั้งหลายไม่รู้จัก ถ้าท่านรู้จักเรา ท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย”

20 พระเยซูตรัสคำเหล่านี้ที่คลังเงิน เมื่อกำลังทรงสั่งสอนอยู่ในพระวิหาร แต่ไม่มีผู้ใดจับกุมพระองค์ เพราะว่ายังไม่ถึงกำหนดเวลาของพระองค์

21 พระเยซูจึงตรัสกับเขาอีกว่า “เราจะจากไป และท่านทั้งหลายจะแสวงหาเรา และจะตายในการบาปของท่าน ที่ซึ่งเราจะไปนั้นท่านทั้งหลายจะไปไม่ได้”

22 พวกยิวจึงพูดกันว่า “เขาจะฆ่าตัวตายหรือ เพราะเขาพูดว่า ‘ที่ซึ่งเราจะไปนั้นท่านทั้งหลายจะไปไม่ได้’”

23 พระองค์ตรัสกับเขาว่า “ท่านทั้งหลายมาจากเบื้องล่าง เรามาจากเบื้องบน ท่านเป็นของโลกนี้ เราไม่ได้เป็นของโลกนี้

24 เราจึงบอกท่านทั้งหลายว่า ท่านจะตายในการบาปของท่าน เพราะว่าถ้าท่านมิได้เชื่อว่าเราเป็นผู้นั้น ท่านจะต้องตายในการบาปของตัว”

25 เขาจึงถามพระองค์ว่า “ท่านคือใครเล่า” พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราเป็นดังที่เรากล่าวบอกท่านทั้งหลายแต่แรกนั้น

26 เราก้ยังมีเรื่องอีกมากที่จะพูดและพิพากษาท่าน แต่พระองค์ผู้ทรงใช้เรามา นั้นทรงเป็นสัตย์จริง และสิ่งที่เราได้ยินจากพระองค์ เรากล่าวแก่โลก”

27 เขาทั้งหลายไม่เข้าใจว่าพระองค์ตรัสกับเขาถึงเรื่องพระบิดา

28 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “เมื่อท่านทั้งหลายจะได้ยกบุตรมนุษย์ขึ้นไว้แล้ว เมื่อนั้นท่านก็จะรู้ว่าเราคือผู้นั้น และรู้ว่าเรามีได้ทำสิ่งใดตามใจชอบ แต่พระบิดาของเราได้ทรงสอนเราอย่างไร เราจึงกล่าวอย่างนั้น

29 และพระองค์ผู้ทรงใช้เรามากก็ทรงสถิตอยู่กับเรา พระบิดามีได้ทรงท้วงเราไว้ตามลำพังเพราะว่าเราทำตามชอบพระทัยพระองค์เสมอ”

30 เมื่อพระองค์ตรัสดังนี้ก็มีคนเป็นอันมากเชื่อในพระองค์

31 พระเยซูจึงตรัสกับพวกยิวที่เชื่อในพระองค์แล้วว่า “ถ้าท่าน

(17) พบญ 17:6 (18) ยน 5:37; 1 ยน 5:9 (19) ยน 14:7; 16:3 (20) มก 12:41, 43 (21) ยน 7:34; 8:24 (23) ยน 3:31 (24) มก 16:16 (25) ยน 4:26 (26) ยน 7:28 (28) ยน 3:11, 14; 5:19 (29) ยน 8:16 (30) ยน 7:31; 10:42 (31) ยน 14:15, 23

ทั้งหลายดำรงอยู่ในคำของเรา
ท่านก็เป็นสาวกของเราอย่างแท้จริง

32 และท่านทั้งหลายจะรู้จัก
ความจริง และความจริงนั้น
จะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท”

33 เขาทั้งหลายทูลตอบพระองค์
ว่า “เราสืบเชื้อสายมาจากอับ-
ราฮัมและไม่เคยเป็นทาสใคร
เลย เหตุไฉนท่านจึงกล่าวว่า
‘ท่านทั้งหลายจะเป็นไท’”

34 พระเยซูตรัสตอบเขาทั้ง
หลายว่า “เราบอกความจริงแก่
ท่านว่า ผู้ใดที่ทำบาปก็เป็นทาส
ของบาป

35 ทาสนั้นมิได้อยู่ในครัวเรือน
ตลอดไป พระบุตรต่างหากอยู่
ตลอดไป

36 เหตุฉนั้นถ้าพระบุตรจะทรง
กระทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท
ท่านก็จะเป็นไทจริงๆ

37 เรารู้ว่าท่านทั้งหลายเป็นเชื้อ
สายของอับราฮัม แต่ท่านก็หา
โอกาสที่จะฆ่าเราเสีย เพราะคำ
ของเราไม่มีโอกาสเข้าสู่ใจของ
ท่าน

38 เราพูดสิ่งที่เราได้เห็นจาก
พระบิดาของเรา และท่านทำสิ่ง
ที่ท่านได้เห็นจากพ่อของท่าน”

39 เขาทั้งหลายจึงทูลตอบพระ
องค์ว่า “อับราฮัมเป็นบิดาของ
เรา” พระเยซูตรัสกับเขาทั้ง

หลายว่า “ถ้าท่านทั้งหลายเป็น
บุตรของอับราฮัมแล้ว ท่านก็จะ
ทำสิ่งที่อับราฮัมได้กระทำ

40 แต่บัดนี้ท่านทั้งหลายหาโอ-
กาสที่จะฆ่าเรา ซึ่งเป็นผู้ที่ได้
บอกท่านถึงความจริงที่เราได้ยิน
มาจากพระเจ้า อับราฮัมมิได้
กระทำอย่างนี้

41 ท่านทั้งหลายยอมทำสิ่งที่พ่อ
ของท่านทำ” เขาจึงทูลพระองค์
ว่า “เรามีได้เกิดจากการล่วง
ประเวณี เรามีพระบิดาองค์เดียว
คือพระเจ้า”

42 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ถ้า
พระเจ้าเป็นพระบิดาของท่าน
แล้ว ท่านก็จะรักเรา เพราะเรา
มาจากพระเจ้าและอยู่นี้แล้ว เรา
มิได้มาตามใจชอบของเราเอง
แต่พระองค์นั้นทรงใช้เรามา

43 เหตุไฉนท่านจึงไม่เข้าใจถ้อย
คำที่เราพูด นั้นเป็นเพราะท่าน
ทนฟังคำของเราไม่ได้

44 ท่านทั้งหลายมาจากพ่อของ
ท่านคือพญามาร และท่านใคร่
จะทำตามความปรารถนาของ
พ่อท่าน มันเป็นฆาตกรตั้งแต่
เดิมมา และมีได้ตั้งอยู่ในความ
จริง เพราะความจริงมิได้อยู่ใน
มัน เมื่อมันพุดมูสามันก็พุด
ตามสันดานของมันเอง เพราะ
มันเป็นผู้มุสา และเป็นพ่อของ
การมุสา

(32) ยน 1:14, 17 (33) มธ 3:9 (34) 2 ปต 2:19 (35) กท 4:30 (36) กท 5:1

(37) ยน 7:19 (38) ยน 3:32; 5:19, 30 (39) มธ 3:9; รม 2:28 (40) ยน 8:26, 37

(41) อสย 63:16 (42) ยน 16:27; 17:8 (43) ยน 7:17 (44) มธ 13:38; 1 ยน 2:16

45 แต่ท่านทั้งหลายมิได้เชื่อเรา เพราะเราพูดความจริง

46 มีผู้ใดในพวกท่านหรือที่ชี้ให้เห็นว่าเราได้ทำบาป และถ้าเราพูดความจริง ทำไมท่านจึงไม่เชื่อเรา

47 ผู้ที่มาจากพระเจ้าย่อมฟังพระวจนะของพระเจ้า เหตุฉะนั้นท่านจึงไม่ฟัง เพราะท่านทั้งหลายมิได้มาจากพระเจ้า”

48 พวกยิวจึงทูลตอบพระองค์ว่า “ที่เราพูดว่า ท่านเป็นชาวสะมาเรียและมีผีสิงนั้น ไม่จริงหรือ”

49 พระเยซูตรัสตอบว่า “เราไม่มีผีสิง แต่ที่เราถวายพระเกียรติแด่พระบิดาของเรา และท่านลบหลู่เกียรติเรา

50 เรามีได้แสวงหาเกียรติของเราเอง แต่มีผู้หาให้ และพระองค์นั้นจะทรงพิพากษา

51 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดรักษาคำของเรา ผู้นั้นจะไม่ประสบความตายเลย”

52 พวกยิวจึงทูลพระองค์ว่า “เดี๋ยวนี้เรารู้แล้วว่าท่านมีผีสิง อับราฮัมและพวกศาสนาดายกรรมก็ตายแล้ว และท่านพูดว่า ‘ถ้าผู้ใดรักษาคำของเรา ผู้นั้นจะไม่ชิมความตายเลย’

53 ท่านเป็นใหญ่กว่าอับราฮัมบิดาของเราที่ตายไปแล้วหรือ

พวกศาสนาดายกรรมนั้นก็ตายไปแล้วด้วย ท่านอวดอ้างว่าท่านเป็นผู้ใดเล่า”

54 พระเยซูตรัสตอบว่า “ถ้าเราให้เกียรติแก่ตัวเราเอง เกียรติของเราก็ไม่มี ความหมาย พระองค์ผู้ทรงให้เกียรติแก่เรานั้นคือพระบิดาของเรา ผู้ซึ่งพวกท่านกล่าวว่า เป็นพระเจ้าของพวกท่าน

55 ท่านไม่รู้จักพระองค์ แต่เรารู้จักพระองค์ และถ้าเรากล่าวว่า เราไม่รู้จักพระองค์ เราก็เป็นคนมุสาเหมือนกับท่าน แต่เรารู้จักพระองค์ และรักษาพระดำรัสของพระองค์

56 อับราฮัมบิดาของท่านชื่นชมยินดีที่จะได้เห็นวันของเรา และท่านก็ได้เห็นแล้วและมีความยินดี”

57 พวกยิวก็ทูลพระองค์ว่า “ท่านอายุยังไม่ถึงห้าสิบปี และท่านเคยเห็นอับราฮัมหรือ”

58 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนอับราฮัมบังเกิดมานั้นเราเป็น”

59 คนเหล่านั้นจึงหยิบก้อนหินจะขว้างพระองค์ แต่พระเยซูทรงหลบและเสด็จออกไปจากพระวิหาร เสด็จผ่านทางท่ามกลางเขาเหล่านั้น

(47) 1 ยน 4:6 (48) ยน 7:20; 10:20 (49) ยน 5:41 (50) ยน 5:41; 7:18 (51) ยน 5:24; 11:26 (52) ศคย 1:5 (53) ยน 10:33; 19:7 (54) ยน 5:31-32, 41 (55) ยน 7:28-29 (56) ลก 10:24 (58) อพย 3:14; อสย 43:13 (59) ลก 4:30

ทรงรักษาชายตาบอด

แต่กำเนิด

9 เมื่อพระเยซูเสด็จดำเนินไปนั้น พระองค์ทอดพระเนตรเห็นชายคนหนึ่งตาบอดแต่กำเนิด

2 และพวกสาวกของพระองค์ทูลถามพระองค์ว่า "พระอาจารย์ เจ้าข้า ใครได้ทำผิดบาป ชายคนนี้นหรือบิดามารดาของเขา เขาจึงเกิดมาตาบอด"

3 พระเยซูตรัสตอบว่า "มิใช่ชายคนนี้นหรือบิดามารดาของเขาได้ทำบาป แต่เพื่อให้พระราชกิจของพระเจ้าปรากฏในตัวเขา

4 เราต้องกระทำพระราชกิจของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามาเมื่อยังวันอยู่ เมื่อถึงกลางคืนไม่มีผู้ใดทำงานได้

5 ตราบใดที่เรายังอยู่ในโลก เราเป็นความสว่างของโลก"

6 เมื่อตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงขวาน้ำลายลงที่ดิน แล้วทรงเอาน้ำลายนั้นทำเป็นโคลนทาที่ตาของคนตาบอดนั้น

7 แล้วตรัสสั่งเขาว่า "จงไปล้างออกเสียในสระสิโลอัมเถิด" (สิโลอัมแปลว่า ใช้ไป) เขาจึงไปล้างแล้วกลับเห็นได้

8 เพื่อนบ้านและคนทั้งหลายที่เคยเห็นชายคนนี้นเป็นคนตาบอดมาก่อน จึงพูดกันว่า "คนนี้

มิใช่หรือที่เคยนั่งขอทาน"

9 บางคนก็พูดว่า "คนนั้นแหละ" คนอื่นว่า "เขาคือคนนั้น" แต่เขาเองพูดว่า "ข้าพเจ้าคือคนนั้น"

10 เขาทั้งหลายจึงถามเขาว่า "ตาของเจ้าหายบอดได้อย่างไร"

11 เขาตอบว่า "ชายคนหนึ่งชื่อเยซู ได้ทำโคลนทาตาของข้าพเจ้า และบอกข้าพเจ้าว่า 'จงไปที่สระสิโลอัมแล้วล้างออกเสีย' ข้าพเจ้าก็ได้ไปล้างตาจึงมองเห็นได้"

12 เขาทั้งหลายจึงถามเขาว่า "ผู้นั้นอยู่ที่ไหน" คนนั้นบอกว่า "ข้าพเจ้าไม่ทราบ"

13 เขาจึงพาคนที่แต่ก่อนตาบอดนั้นไปหาพวกฟาริสี

14 วันที่พระเยซูทรงทำโคลนทาตาชายคนนั้นให้หายบอดเป็นวันสะบาโต

15 พวกฟาริสีก็ได้ถามเขากลับว่า ทำอย่างไรตาเขาจึงมองเห็น เขาบอกคนเหล่านั้นว่า "เขาเอาโคลนทาตาของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ล้างออกแล้วจึงมองเห็น"

16 ฉะนั้นพวกฟาริสีบางคนพูดว่า "ชายคนนี้ได้มาจากพระเจ้าเพราะเขามิได้รักษาวันสะบาโต" คนอื่นว่า "คนบาปจะทำการอัศจรรย์เช่นนั้นได้อย่างไร"

(2) ลก 13:2; ยน 9:34; กจ 28:4 (3) ยน 11:4 (4) ยน 4:34; 5:19, 36; 11:9-10

(5) ยน 1:5, 9; 3:19; 8:12 (6) มก 7:33; 8:23 (7) 2 พกษ 5:14; นทม 3:15

(11) ยน 9:6-7 (16) ยน 3:2; 7:12, 43; 9:33; 10:19

พวกเขาที่แตกแยกกัน
 17 เขาจึงพูดกับคนตาบอดอีก
 ว่า "เจ้าคิดอย่างไรเรื่องคนนั้น
 ในเมื่อเขาได้ทำให้ตาของเจ้า
 หายบอด" ชายคนนั้นตอบว่า
 "ท่านเป็นศาสตพยากรณ์"
 18 แต่พวกยิวไม่เชื่อเรื่องเกี่ยว
 กับชายคนนั้นว่า เขาตาบอดและ
 กลับมองเห็น จนกระทั่งเขาได้
 เรียกบิดามารดาของคนที่ ตา
 กลับมองเห็นได้นั้นมา
 19 แล้วพวกเขาถามเขาทั้งสอง
 ว่า "ชายคนนี้เป็นบุตรชายของ
 เจ้าหรือที่เจ้าบอกว่าตาบอดมา
 แต่กำเนิด ทำไมเดี๋ยวนี้เขาจึง
 มองเห็น"
 20 บิดามารดาของชายคนนั้น
 ตอบเขาว่า "เราทราบว่าคุณนี้
 เป็นบุตรชายของเรา และทราบ
 ว่าเขาเกิดมาตาบอด
 21 แต่ไม่รู้ว่าจะทำไมเดี๋ยวนี้เขาจึง
 มองเห็น หรือใครทำให้ตาของ
 เขาหายบอด เราก็ไม่ทราบ จง
 ถามเขาเถิด เขาโตแล้ว เขาจะ
 เล่าเรื่องของเขาเองได้"
 22 ที่ บิดามารดาของเขาพูด
 อย่างนั้นก็เพราะกลัวพวกยิว
 เพราะพวกยิวตกลงกันแล้วว่า
 ถ้าผู้ใดยอมรับว่าผู้นั้นเป็นพระ
 คริสต์ จะต้องไล่อู้นั้นเสียจาก
 ธรรมศาลา
 23 เหตุฉะนั้น บิดามารดาของ

เขาจึงพูดว่า "จงถามเขาเถิด เขา
 โตแล้ว"
 24 คนเหล่านั้นจึงเรียกคนที่แต่
 ก่อนตาบอดนั้นมาอีกและบอก
 เขาว่า "จงสรรเสริญพระเจ้าเถิด
 เรารู้ว่าคุณนี้ ชายคนนั้นเป็นคน
 บาบ"
 25 เขาตอบว่า "ท่านนั้นเป็นคน
 บาบหรือไม่ข้าพเจ้าไม่ทราบ สิ่ง
 เดียวที่ ข้าพเจ้าทราบก็คือว่า
 ข้าพเจ้าเคยตาบอด แต่เดี๋ยวนี้
 ข้าพเจ้ามองเห็นได้"
 26 คนเหล่านั้นจึงถามเขาอีกว่า
 "เขาทำอะไรกับเจ้าบ้าง เขาทำ
 อย่างไรตาของเจ้าจึงหายบอด"
 27 ชายคนนั้นตอบเขาว่า
 "ข้าพเจ้าบอกท่านแล้ว และท่าน
 ไม่ฟัง ทำไมท่านจึงอยากฟังอีก
 ท่านอยากเป็นสาวกของท่านผู้
 นั้นด้วยหรือ"
 28 เขาทั้งหลายจึงเย้ยชายคน
 นั้นว่า "แก่เป็นศิษย์ของเขา แต่
 เราเป็นศิษย์ของโมเสส
 29 เรารู้ว่า พระเจ้าได้ตรัสกับ
 โมเสส แต่คนนั้นเราไม่รู้ว่าเขา
 มาจากไหน"
 30 ชายคนนั้นตอบเขาว่า "เออ
 ช่างประหลาดจริงๆที่พวกท่าน
 ไม่รู้ว่าท่านผู้นั้นมาจากไหน แต่
 ท่านผู้นั้นยังได้ทำให้ตาของ
 ข้าพเจ้าหายบอด
 31 พวกเรารู้ว่าพระเจ้านั้นได้ฟัง

(17) ยน 4:19; 6:14 (22) ยน 7:13; 12:42; 16:2; 19:38; กจ 5:13
 (24) ยชว 7:19; 1 ซมอ 6:5; อสร 10:11 (29) อพย 19:19-20; 33:11; 34:29
 (30) ยน 3:10 (31) โยบ 27:9; 35:12; สดด 18:41; สภษ 1:28; 15:29; 28:9

คนบาป แต่ถ้าผู้ใดนมัสการพระเจ้าและกระทำตามพระทัยพระองค์ พระองค์ก็ทรงฟังผู้นั้น

32 ตั้งแต่เริ่มมีโลกมาแล้ว ไม่มีเคยมีใครได้ยินว่า มีผู้ใดทำให้ตาของคนที่ยอดแต่กำเนิดมองเห็นได้

33 ถ้าท่านผู้นั้นไม่ได้มาจากพระเจ้าแล้ว ก็จะทำอะไรไม่ได้”

34 เขาทั้งหลายตอบคนผู้นั้นว่า “แกละเกิดมาในการบาปทั้งนั้น และแกละมาสอนเราหรือ” แล้วเขาจึงไล่คนนั้นเสีย

35 พระเยซูทรงได้ยินว่าเขาได้ไล่คนนั้นเสียแล้ว และเมื่อพระองค์ทรงพบชายคนนั้นจึงตรัสกับเขาว่า “เจ้าเชื่อในพระบุตรของพระเจ้าหรือ”

36 ชายคนนั้นทูลตอบว่า “ท่านเจ้าข้า ผู้ใดเป็นพระบุตรนั้น ซึ่งข้าพเจ้าจะเชื่อในพระองค์ได้”

37 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เจ้าได้เห็นท่านแล้ว ทั้งเป็นผู้ที่เองที่กำลังพูดอยู่กับเจ้า”

38 เขาจึงทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพเจ้าเชื่อ” แล้วเขาก็นมัสการพระองค์

39 พระเยซูตรัสว่า “เราเข้ามาในโลกเพื่อการพิพากษา เพื่อให้คนทั้งหลายที่มองไม่เห็นกลับมองเห็น และคนที่มองเห็นกลับตาบอด”

40 เมื่อพวกฟาริสีบางคนที่อยู่กับพระองค์ได้ยินอย่างนั้น จึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “เราตาบอดด้วยหรือ”

41 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ถ้าพวกท่านตาบอด พวกท่านก็จะไม่มีความผิดบาป แต่บัดนี้ท่านพูดว่า ‘เรามองเห็น’ เหตุฉะนั้นความผิดบาปของท่านจึงยังมีอยู่”

พระเยซูเป็นผู้เลี้ยงที่ดี
10 “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ที่มีได้เข้าไปในคอกแกะทางประตู แต่ปีนเข้าไปทางอื่นนั้นเป็นขโมยและโจร

2 แต่ผู้ที่เข้าทางประตูก็เป็นผู้เลี้ยงแกะ

3 นายประตูจึงเปิดประตูให้ผู้นั้น และแกะย่อมฟังเสียงของท่าน ท่านเรียกชื่อแกะของท่านและนำออกไป

4 เมื่อท่านต้อนแกะของท่านออกไปแล้วก็เดินนำหน้า และแกะก็ตามท่านไป เพราะรู้จักเสียงของท่าน

5 คนแปลกหน้าแกะจะไม่ตามเลย แต่จะหนีไปจากเขา เพราะไม่รู้จักเสียงของคนแปลกหน้า”

6 คำอุปมาอันนี้ พระเยซูได้ตรัสกับเขาทั้งหลาย แต่เขาไม่เข้าใจความหมายของพระดำรัสที่พระ

(33) ยน 3:2; 9:16 (34) สดต 51:5; ยน 9:2 (35) มธ 14:33; 16:16 (37) ยน 4:26

(38) มธ 8:2 (39) มธ 13:13; 15:14; ยน 3:17; 5:22, 27; 12:47 (40) รม 2:19

(41) ยน 15:22, 24 (3) ยน 20:16 (5) 2 คร 11:13-15

องค์รัศกับเขาเลย
 7 พระเยซูจึงตรัสกับเขาอีกว่า
 "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า
 เราเป็นประตูของแกะทั้งหลาย
 8 บรรดาผู้ที่มาก่อนเรานั้น
 เป็นขโมยและโจร แต่ฝูงแกะก็มี
 ได้ฟังเขา
 9 เราเป็นประตู ถ้าผู้ใดเข้าไป
 ทางเรา ผู้นั้นจะรอด และเขาจะ
 เข้าออก แล้วจะพบอาหาร
 10 ขโมยนั้นย่อมนำมาเพื่อจะลัก
 และฆ่าและทำลายเสีย เราได้มา
 เพื่อเขาทั้งหลายจะได้ชีวิต และ
 จะได้อย่างครบบริบูรณ์
 11 เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี ผู้เลี้ยง
 ที่ดีนั้นย่อมสละชีวิตของตนเพื่อ
 ฝูงแกะ
 12 แต่ผู้ที่รับจ้างมิได้เป็นผู้เลี้ยง
 แกะ และฝูงแกะไม่เป็นของเขา
 เมื่อเห็นสุนัขป่ามา เขาจึงละทิ้ง
 ฝูงแกะหนีไป สุนัขป่าก็ชิงเอา
 แกะไปเสีย และทำให้ฝูงแกะ
 กระจัดกระจายไป
 13 ผู้ที่รับจ้างนั้นหนีเพราะเขา
 เป็นลูกจ้างและไม่เป็นห่วงแกะ
 เลย
 14 เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี และเรา
 รู้จักแกะของเรา และแกะของ
 เรารู้จักเรา
 15 เหมือนพระบิดาทรงรู้จักเรา
 เรารู้จักพระบิดาด้วย และชีวิต
 ของเรา เราสละเพื่อฝูงแกะ

16 แกะอื่นซึ่งมิได้เป็นของคอก
 นี้เราก็มียู่ แกะเหล่านั้นเราก็
 ต้องพามาด้วย และแกะเหล่านั้น
 นั้นจะฟังเสียงของเรา แล้วจะ
 รวมเป็นฝูงเดียว และมีผู้เลี้ยง
 เพียงผู้เดียว
 17 ด้วยเหตุนี้ พระบิดาของเรา
 จึงทรงรักเรา เพราะเราสละชีวิต
 ของเราเพื่อจะรับชีวิตนั้นคืนมา
 อีก
 18 ไม่มีผู้ใดชิงชีวิตไปจากเราได้
 แต่เราสละชีวิตด้วยใจสมัครของ
 เราเอง เรามีสิทธิที่จะสละชีวิต
 นั้น และมีสิทธิที่จะรับคืนอีก
 พระบัญชาที่เราได้รับมาจาก
 พระบิดาของเรา"
 19 พระดำรัสนี้จึงทำให้พวกยิว
 แตกแยกกันอีก
 20 พวกเขาหลายคนพูดว่า "เขา
 มีผีสิงและเป็นบ้า ท่านฟังเขา
 ทำไม"
 21 พวกอื่นก็พูดว่า "คำอย่างนี้
 ไม่เป็นคำของผู้ที่มีผีสิง ผีจะทำ
 ให้คนตาบอดมองเห็นได้หรือ"
พระเยซูทรงเปิดเผยว่า
พระองค์เป็นพระเจ้า
 22 ขณะนั้นเป็นเทศกาลเลี้ยง
 ฉลองพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม
 และเป็นฤดูหนาว
 23 พระเยซูทรงดำเนินอยู่ใน
 พระวิหารที่เฉลียงของซาโลมอน
 24 แล้วพวกยิวก็พากันมาห้อม

(9) ยน 14:6; อพ 2:18 (11) ปฐก 49:24 (12) ศคย 11:16-17 (14) 2 ทธ 1:12; 2:19
 (15) มธ 11:27; ยน 15:13 (16) อสย 56:8 (17) ยน 5:20; ฮบ 2:9 (18) ยน 2:19
 (19) ยน 7:43; 9:16 (20) ยน 7:20 (21) อพย 4:11; ยน 9:6-7 (23) กจ 3:11; 5:12

ล้อมพระองค์ไว้และทูลพระองค์ว่า "จะทำให้เราสงสัยนานสักเท่าใด ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ก็จงบอกเราให้ชัดแจ้งเถิด"

25 พระเยซูตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า "เราได้บอกท่านทั้งหลายแล้ว และท่านไม่เชื่อ การซึ่งเราได้กระทำในพระนามพระบิดาของเราก็เป็นพยานให้แก่เรา

26 แต่ท่านทั้งหลายไม่เชื่อ เพราะท่านมิได้เป็นแกะของเราตามที่เราได้บอกท่านแล้ว

27 แกะของเราย่อมฟังเสียงของเรา และเรารู้จักแกะเหล่านั้น และแกะนั้นตามเรา

28 เราให้ชีวิตนิรันดร์แก่แกะนั้น และแกะนั้นจะไม่พินาศเลย และจะไม่มีผู้ใดแย่งชิงแกะเหล่านั้นไปจากมือของเราได้

29 พระบิดาของเราผู้ประทานแกะนั้นให้แก่เราเป็นใหญ่กว่าทุกสิ่ง และไม่มีผู้ใดสามารถชิงแกะนั้นไปจากพระหัตถ์ของพระบิดาของเราได้

30 เรากับพระบิดาของเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน"

31 พวกยิวจึงหยิบก้อนหินขึ้นมาอีกจะขว้างพระองค์ให้ตาย

32 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "เราได้สำแดงให้ท่านเห็นการดีหลายประการซึ่งมาจากพระบิดา

ของเรา ท่านทั้งหลายหยิบก้อนหินจะขว้างเราให้ตายเพราะการกระทำข้อใดเล่า"

33 พวกยิวทูลตอบพระองค์ว่า "เราจะขว้างท่านมิใช่เพราะการกระทำดี แต่เพราะการพุดหมิ่นประมาท เพราะท่านเป็นเพียงมนุษย์แต่ตั้งตัวเป็นพระเจ้า"

34 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ในพระราชบัญญัติของท่านมีคำเขียนไว้มิใช่หรือว่า 'เราได้กล่าวไว้ว่า ท่านทั้งหลายเป็นพระ'

35 ถ้าพระองค์ได้ทรงเรียกผู้ที่รับพระวจาของพระเจ้าว่าเป็นพระ และจะฝ่าฝืนพระคัมภีร์ไม่ได้

36 ท่านทั้งหลายจะกล่าวหาท่านที่พระบิดาได้ทรงตั้งไว้ และทรงใช้เข้ามาในโลกว่า 'ท่านกล่าวคำหมิ่นประมาท' เพราะเราได้กล่าวว่า 'เราเป็นบุตรของพระเจ้า' อย่างนั้นหรือ

37 ถ้าเราไม่ปฏิบัติพระราชกิจของพระบิดาของเรา ก็อย่าเชื่อในเราเลย

38 แต่ถ้าเราปฏิบัติพระราชกิจนั้น แม้ว่าท่านมิได้เชื่อในเรา ก็จงเชื่อเพราะพระราชกิจนั้นเถิด เพื่อท่านจะได้รู้และเชื่อว่าพระบิดาทรงอยู่ในเราและเราอยู่ในพระบิดา"

39 พวกเขาจึงหาโอกาสจับพระ

(25) มธ 11:4 (26) ยน 8:47 (27) ยน 10:4 (29) ยน 14:28 (30) ยน 17:11, 21-24 (31) ยน 8:59 (33) มธ 9:3; ยน 5:18 (34) สดต 82:6 (35) มธ 5:17-18; รม 13:1 (36) ลก 1:35; ยน 3:17 (37) ยน 10:25; 15:24 (38) ยน 5:36 (39) ยน 7:30, 44

องค์อีกครึ่งหนึ่ง แต่พระองค์
ทรงรอดพ้นจากมือเขาไปได้

พระเยซูเสด็จไปยังสถานที่
ซึ่งพระองค์ทรงรับบัพติศมา
40 พระองค์เสด็จไปฟากแม่น้ำ
จอร์แดนข้างโน้นอีก และไปถึง
สถานที่ที่ ยอห์น ให้บัพติศมา
เป็นครั้งแรก และพระองค์ทรง
พักอยู่ที่นั่น

41 คนเป็นอันมากพากันมาหา
พระองค์ และกล่าวว่า "ยอห์นมิ
ได้ทำการอัศจรรย์ใด ๆ เลย แต่
ทุกสิ่งซึ่งยอห์นได้กล่าวถึงท่าน
ผู้นี้เป็นความจริง"

42 และมีคนหลายคนที่นี่ ก็ได้
เชื่อในพระองค์

ลาซารัสได้ฟื้นขึ้น

มาจากความตาย
11 มีชายคนหนึ่งชื่อลาซารัส
กำลังป่วยอยู่ที่หมู่บ้าน
เบธานี ซึ่งเป็นเมืองที่มารีย์และ
มารธาพี่สาวของเธออยู่
2 (มารีย์ผู้นี้คือหญิงที่เอาน้ำมัน
หอมชโลมองค์พระผู้เป็นเจ้า
และเอาผมของเธอเช็ดพระบาท
ของพระองค์ ลาซารัสน้องชาย
ของเธอกำลังป่วยอยู่)

3 ดังนั้นพี่สาวทั้งสองนั้นจึงให้
คนไปเฝ้าพระองค์ทูลว่า "พระ
องค์เจ้าข้า ดูเถิด ผู้ที่พระองค์
ทรงรักนั้นกำลังป่วยอยู่"

4 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินแล้วก็

ตรัสว่า "โรคนั้นจะไม่ถึงตาย แต่
เกิดขึ้นเพื่อเช็ดชูพระเกียรติของ
พระเจ้า เพื่อพระบุตรของพระ
เจ้าจะได้รับเกียรติเพราะโรค
นั้น"

5 พระเยซูทรงรักมารธาและน้อง
สาวของเธอและลาซารัส

6 ดังนั้นครั้นพระองค์ทรงได้ยิน
ว่าลาซารัสป่วยอยู่ พระองค์ยัง
ทรงพักอยู่ที่ที่พระองค์ทรงอยู่
นั้นอีกสองวัน

7 หลังจากนั้นพระองค์ก็ตรัสกับ
พวกสาวกว่า "ให้เราเข้าไปใน
แคว้นยูเดียกันอีกเถิด"

8 พวกสาวกทูลพระองค์ว่า "พระ
อาจารย์เจ้าข้า เมื่อเร็ว ๆ นี้พวก
ยิวหาโอกาสเอาหินขว้างพระ
องค์ให้ตาย แล้วพระองค์ยังจะ
เสด็จไปที่นั่นอีกหรือ"

9 พระเยซูตรัสตอบว่า "วันหนึ่ง
มีสิบสองชั่วโมงมิใช่หรือ ถ้าผู้
ใดเดินในตอนกลางวันเขาก็จะ
ไม่สะดุด เพราะเขาเห็นความ
สว่างของโลกนี้"

10 แต่ถ้าผู้ใดเดินในตอนกลาง
คืนเขาก็จะสะดุด เพราะไม่มี
ความสว่างในตัวเขา"

11 พระองค์ตรัสดังนั้นแล้วจึง
ตรัสกับเขาว่า "ลาซารัสสหาย
ของเราหลับไปแล้ว แต่เราไป
เพื่อจะปลุกเขาให้ตื่น"

12 พวกสาวกของพระองค์ทูลว่า

(40) ยน 1:28 (41) ยน 1:29, 36; 3:28-36; 5:33 (1) ลก 10:38-39

(2) มธ 26:7 (6) ยน 10:40 (8) ยน 8:59; 10:31 (9) อสย 9:2; ลก 13:33; ยน 9:4

(10) ยน 12:35 (11) พบทู 31:16; ดนล 12:2; มธ 9:24; กจ 7:60; 1 คร 15:18, 51

“พระองค์เจ้าข้า ถ้าเขาลับอยู่ เขาก็จะสบายดี”

13 แต่พระเยซูตรัสถึงความตายของลาซารัส แต่พวกสาวกคิดว่าพระองค์ตรัสถึงการนอนหลับพักผ่อน

14 ฉะนั้นพระเยซูจึงตรัสกับเขาตรง ๆ ว่า “ลาซารัสตายแล้ว

15 เพื่อเห็นแก่ท่านทั้งหลายเราจึงยินดีที่เรามิได้อยู่ที่นั่นเพื่อท่านจะได้เชื่อ แต่ให้เราไปหาเขากันเถิด”

16 โธมัสที่เรียกว่า ดิดูมัส จึงพูดกับเพื่อนสาวกว่า “ให้พวกเราไปด้วยเถิด เพื่อจะได้ตายด้วยกันกับพระองค์”

17 ครั้นพระเยซูเสด็จมาถึงก็ทรงทราบว่า เขาเอาลาซารัสไปไว้ในอุโมงค์ฝังศพสี่วันแล้ว

18 หมู่บ้านเบธานีอยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ห่างกันประมาณสามกิโลเมตร

19 พวกยิวหลายคนได้มาหา มารธาและมารีย์ เพื่อจะปลอบโยนเธอเรื่องน้องชายของเธอ

20 ครั้นมารธาเห็นว่าพระเยซูกำลังเสด็จมา เธอก็ออกไปต้อนรับพระองค์ แต่มารีย์นั่งอยู่ในเรือน

21 มารธาจึงทูลพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า ถ้าพระองค์อยู่ที่นี่ น้องชายของข้าพระองค์คง

ไม่ตาย

22 แต่ถึงแม้เดี๋ยวนี้ข้าพระองค์ก็ทราบแล้ว สิ่งใด ๆ ที่พระองค์จะทูลขอจากพระเจ้า พระเจ้าจะทรงโปรดประทานแก่พระองค์”

23 พระเยซูตรัสกับเธอว่า “น้องชายของเจ้าจะฟื้นขึ้นมาอีก”

24 มารธาทูลพระองค์ว่า “ข้าพระองค์ทราบแล้วว่า เขาจะฟื้นขึ้นมาอีกในวันสุดท้ายเมื่อคนทั้งปวงจะฟื้นขึ้นมา”

25 พระเยซูตรัสกับเธอว่า “เราเป็นเหตุให้คนทั้งปวงเป็นขึ้นและมีชีวิต ผู้ที่เชื่อในเรานั้น ถึงแม้ว่าเขาตายแล้วก็ยังมีชีวิตอีก

26 และผู้ใดที่มีชีวิตและเชื่อในเราจะไม่ตายเลย เจ้าเชื่ออย่างนี้ไหม”

27 มารธาทูลพระองค์ว่า “เชื่อพระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์เชื่อว่า พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า ที่จะเสด็จมาในโลก”

28 เมื่อเธอทูลดังนี้แล้ว เธอก็กลับไปและเรียกมารีย์น้องสาวกระซิบว่า “พระอาจารย์เสด็จมาแล้ว และทรงเรียกเจ้า”

29 เมื่อมารีย์ได้ยินแล้ว เธอก็รีบลุกขึ้นไปเฝ้าพระองค์

30 ฝ่ายพระเยซูยังไม่เสด็จเข้าไปในเมือง แต่ยังประทับอยู่ ณ

(16) มธ 10:3; มก 3:18; ลก 6:15; ยน 14:5; 20:26-28; กจ 1:13 (22) ยน 9:31

(24) ลก 14:14; ยน 5:29 (25) ยน 3:16, 36; 5:21; 6:39-40, 44; 1 คร 15:22

(27) มธ 16:16; ลก 2:11; ยน 4:42; 6:14, 69

ที่ซึ่งมารธาพบพระองค์นั้น
 31 พวกยิวที่อยู่กับมารีย์ใน
 เรือนและกำลังปลอบโยนเธออยู่
 เมื่อเห็นมารีย์ร่ำไห้และเดิน
 ออกไปจึงตามเธอไปพูดกันว่า
 "เธอจะไปร้องไห้ที่อุโมงค์"
 32 ครั้นมารีย์มาถึงที่ซึ่งพระเยซู
 ประทับอยู่และเห็นพระองค์แล้ว
 จึงกราบลงที่พระบาทของพระ
 องค์ทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ถ้า
 พระองค์ประทับอยู่ที่นี้ น้องชาย
 ของข้าพระองค์คงไม่ตาย"
 33 ฉะนั้นเมื่อพระเยซูทอดพระ
 เนตรเห็นเธอร้องไห้ และพวก
 ยิวที่มากับเธอร้องไห้ด้วย พระ
 องค์ก็ทรงคร่ำครวญร้อนพระทัย
 และทรงเป็นทุกข์
 34 และตรัสถามว่า "พวกเจ้าเอา
 ศพเขาไปไว้ที่ไหน" เขาทูลพระ
 องค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า เชิญ
 เสด็จมาดูเถิด"
 35 พระเยซูทรงพระกัมแสง
 36 พวกยิวจึงกล่าวว่า "ดูเถิด
 พระองค์ทรงรักเขาเพียงไร"
 37 และบางคนก็พูดว่า "ท่านผู้
 นี้ทำให้คนตาบอดมองเห็น จะทำ
 ให้คนนี้ไม่ตายไม่ได้หรือ"
พระเยซูที่อุโมงค์ฝังศพ
บรรดาเพื่อนของมารีย์
ได้กลับใจเสียใหม่
 38 พระเยซูทรงคร่ำครวญร้อน
 พระทัยอีก จึงเสด็จมาถึงอุโมงค์

ฝังศพ อุโมงค์ฝังศพนั้นเป็นถ้ำ
 มีศิลาวางปิดปากไว้
 39 พระเยซูตรัสว่า "จงเอาศิลา
 ออกเสีย" มารธาพี่สาวของผู้
 ตายจึงทูลพระองค์ว่า "พระองค์
 เจ้าข้า ป่านนี้ศพมีกลิ่นเหม็น
 แล้ว เพราะว่าเขตายมาแล้ว
 แล้ว"
 40 พระเยซูตรัสกับเธอว่า "เรา
 บอกเจ้าแล้วมิใช่หรือว่า ถ้าเจ้า
 เชื่อ เจ้าก็จะได้เห็นสง่าราศีของ
 พระเจ้า"
 41 พวกเขาจึงเอาศิลาออกเสีย
 จากที่ซึ่งผู้ตายวางอยู่นั้น พระ
 เยซูทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นตรัส
 ว่า "ข้าแต่พระบิดา ข้าพระองค์
 ขอบพระคุณพระองค์ที่พระองค์
 ทรงโปรดฟังข้าพระองค์"
 42 ข้าพระองค์ทราบว่าเป็นพระ
 องค์ทรงฟังข้าพระองค์อยู่เสมอ
 แต่ที่ข้าพระองค์กล่าวอย่างนี้ก็
 เพราะเห็นแก่ประชาชนที่ยืนอยู่
 ที่นี้ เพื่อเขาจะได้เชื่อว่าพระ
 องค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา"
 43 เมื่อพระองค์ตรัสดังนั้นแล้ว
 จึงเปล่งพระสุรเสียงตรัสว่า
 "ลาซารัสเอ๋ย จงออกมาเถิด"
 44 ผู้ตายนั้นก็ออกมา มีผ้าพัน
 ศพพันมือและเท้า และที่หน้าก็
 มีผ้าพันอยู่ด้วย พระเยซูตรัสกับ
 เขาทั้งหลายว่า "จงแก้แล้วปล่อย
 เขาไปเถิด"

(31) ยน 11:19, 33 (32) มก 5:22; 7:25; ยน 11:21; วา 1:17 (35) ลก 19:41
 (37) ยน 9:6-7 (38) มธ 27:60, 66; มก 15:46; ลก 24:2; ยน 20:1
 (40) ยน 11:4, 23 (42) ยน 12:30; 17:21 (44) ยน 19:40; 20:7

45 ดังนั้นพวกยิวหลายคนที่มา
หามารีย์และได้เห็นการกระทำ
ของพระเยซู ก็เชื่อในพระองค์
46 แต่พวกเขาบางคนไปหาพวก
ฟาริสี และเล่าเหตุการณ์ที่พระ
เยซูได้ทรงกระทำให้ฟัง

**พวกปุโรหิตใหญ่
กับพวกฟาริสีหาโอกาส
ที่จะฆ่าพระเยซูเสีย**

47 ฉะนั้นพวกปุโรหิตใหญ่และ
พวกฟาริสีก็เรียกประชุมสมาชิก
สภาแล้วว่า “เราจะทำอย่างไรกัน
เพราะว่าชายผู้นี้ทำการอัศจรรย์
หลายประการ

48 ถ้าเราปล่อยเขาไว้อย่างนี้
คนทั้งปวงจะเชื่อถือเขา แล้ว
พวกโรมก็จะมาริบเอาทั้งที่และ
ชนชาติของเราไป”

49 แต่ คนหนึ่ง ในพวกเขาชื่อ
คายาฟาสเป็นมหาปุโรหิตประจำ
การในปีนั้น กล่าวแก่เขาทั้ง
หลายว่า “ท่านทั้งหลายไม่รู้
อะไรเสียเลย

50 และไม่พิจารณาด้วยว่า จะ
เป็นประโยชน์แก่เราทั้งหลาย
ถ้าจะให้คนตายเสียคนหนึ่งเพื่อ
ประชาชน แทนที่จะให้คนทั้ง
ชาติต้องพินาศ”

51 เขามีได้กล่าวอย่างนั้นตามใจ
ชอบ แต่เพราะว่าเขาเป็นมหา
ปุโรหิตประจำการในปีนั้น จึง
พยากรณ์ว่าพระเยซูจะสิ้นพระ

ชนม์แทนชนชาตินั้น

52 และมีใช้แทนชนชาตินั้น
อย่างเดียว แต่เพื่อจะรวบรวม
บุตรทั้งหลายของพระเจ้าที่กระ-
จัดกระจายไปนั้น ให้เข้าเป็น
พวกเดียวกัน

53 ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา เขา
ทั้งหลายจึงปรึกษากันจะฆ่าพระ
องค์เสีย

54 เหตุฉะนั้น พระเยซูจึงไม่
เสด็จในหมู่พวกยิวอย่างเปิดเผย
อีก แต่ได้เสด็จออกจากที่นั่นไป
ยังถิ่นที่อยู่ใกล้ถิ่นทุรกันดาร ถึง
เมืองหนึ่งชื่อเอเฟราอิม และทรง
พักอยู่ที่นั่นกับพวกสาวกของ
พระองค์

55 ขณะนั้น ใกล้จะถึงเทศกาล
ปัสกาของพวกยิวแล้ว และคน
เป็นอันมากได้ออกจากหัวเมือง
นั้นขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มก่อน
เทศกาลปัสกาเพื่อจะชำระตัว

56 เขาทั้งหลายจึงแสวงหาพระ
เยซู และเมื่อเขาทั้งหลายยืนอยู่
ในพระวิหาร เขาก็พูดกันว่า
“ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร
พระองค์จะไม่เสด็จมาในงาน
เทศกาลนี้หรือ”

57 ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และ
พวกฟาริสีได้ออกคำสั่งไว้ว่า ถ้า
ผู้ใดรู้ว่าพระองค์อยู่ที่ไหน ก็
ให้มาบอกพวกเขาเพื่อจะได้ไป
จับพระองค์

(46) ยน 5:15 (47) สดต 2:2; มธ 26:3 (49) มธ 26:3; ลก 3:2 (50) ยน 18:14

(52) สดต 22:27; อสย 49:6 (53) มธ 26:4; ลก 6:11 (54) 2 พศต 13:19; ยน 4:1, 3

(55) กตว 9:10, 13; 31:19-20; 2 พศต 30:17 (56) ยน 7:11 (57) มธ 26:14-16

**ทรงพระกระยาหารเย็น
ที่บ้านเบธานี**

(มธ 26:6-13)

(มก 14:3-9)

(ลก 7:37-38)

12 แล้วก่อนปัสกาหกวัน
พระเยซูเสด็จมาถึงหมู่
บ้านเบธานี ซึ่งเป็นที่อยู่ของ
ลาซารัสผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงให้
ฟื้นขึ้นจากตาย

2 ที่นั่นเขาจัดงานเลี้ยงอาหาร
เย็นแก่พระองค์ มารธาก็ปรน-
นิบัติอยู่ และลาซารัสก็เป็นคน
หนึ่งในพวกเขาที่เอนกายลงรับ
ประทานกับพระองค์

3 มารีย์จึงเอาน้ำมันหอมระ-
ดาบริสุทธิ์ หนักประมาณครึ่ง
กิโลกรัม ซึ่งมีราคาแพงมากมา
ชโลมพระบาทของพระเยซู และ
เอาผมของเธอเช็ดพระบาทของ
พระองค์ เรือนก็หอมฟุ้งไปด้วย
กลิ่นน้ำมันนั้น

4 แต่สาวกคนหนึ่งของพระองค์
ชื่อยูดาสอิสคาริโอท บุตรชาย
ของซีโมน คือคนที่จะทรยศพระ
องค์ พู่ว่า

5 "เหตุไฉนจึงไม่ขายน้ำมันนั้น
เป็นเงินสักสามร้อยเดनาริอัน
แล้วแจกให้แก่คนจน"

6 เขาพูดอย่างนั้นมิใช่เพราะเขา
เอาใจใส่คนจน แต่เพราะเขา
เป็นขโมย และได้ถือย่ำม และ

ได้ยกยอกเงินที่ใส่ไว้ในย่ามนั้น
7 พระเยซูจึงตรัสว่า "ช่างเขาเกิด
เขาทำอย่างนี้เพื่อแสดงถึงวันฝัง
ศพของเรา

8 เพราะว่ามีคนจนวนอยู่กับท่าน
เสมอ แต่เราจะไม่อยู่กับท่าน
เสมอไป"

9 ฝ่ายพวกยิวเป็นอันมากรู้ว่า
พระองค์ประทับอยู่ที่นั่น จึงมา
เฝ้าพระองค์ มิใช่เพราะเห็นแก่
พระเยซูเท่านั้น แต่อยากเห็น
ลาซารัสผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงให้
ฟื้นขึ้นมาจากตายด้วย

10 แต่พวกปุโรหิตใหญ่จึงปรัก-
ษากันจะฆ่าลาซารัสเสียด้วย

11 เพราะลาซารัสเป็นต้นเหตุที่
ทำให้พวกยิวหลายคนออกจาก
พวกเขาและไปเชื่อพระเยซู

การเสด็จเข้ามาอย่างผู้มิชย

(มธ 21:4-9; มก 11:7-10)

(ลก 19:35-38)

12 วันรุ่งขึ้นเมื่อคนเป็นอันมาก
ที่มาในเทศกาลเลี้ยงนั้นได้ยินว่า
พระเยซูเสด็จมาถึงกรุงเยรูซา-
เล็ม

13 เขาก็พากันถือใบของต้น
อินทผลัมออกไปต้อนรับพระ
องค์ร้องว่า "โฮซันนา ขอให้พระ
องค์ผู้เสด็จมาในพระนามของ
องค์พระผู้เป็นเจ้า คือพระมหา
กษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงพระ
เจริญ"

(1) มธ 21:17; ยน 11:1, 43 (2) มธ 26:6 (3) พขม 1:12; ลก 10:38 (4) ยน 13:26
(6) ยน 13:29 (8) พบุญ 15:11; มธ 26:11; มก 14:7; ยน 17:11 (9) ยน 11:43-44
(10) ลก 16:31 (11) ยน 11:45 (12) มธ 21:4-9; มก 11:7 (13) สดด 118:25-26

14 และเมื่อพระเยซูทรงพบลูก
ลาตัวหนึ่งจึงทรงลาขึ้นเหมือน
ดังที่มีคำเขียนไว้ว่า

15 *ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย อย่ากลัว
เลย ดูเถิด กษัตริย์ของเธอทรง
ลูกลาเสด็จมา'*

16 ที่แรกพวกสาวกของพระองค์
ไม่เข้าใจในเหตุการณ์เหล่านั้น
แต่เมื่อพระเยซูทรงรับสง่าราศี
แล้ว เขาจึงระลึกได้ว่า มีคำเช่น
นั้นเขียนไว้กล่าวถึงพระองค์และ
คนทั้งหลายได้กระทำอย่างนั้น
ถวายพระองค์

17 เหตุฉะนั้นคนทั้งปวงซึ่งได้
อยู่กับพระองค์ เมื่อพระองค์ได้
ทรงเรียกลาซารัสให้ออกมาจาก
อุโมงค์ฝังศพ และทรงให้
เขาฟื้นขึ้นมาจากความตาย ก็
เป็นพยานในสิ่งเหล่านี้

18 เหตุที่ประชาชนพากันไปหา
พระองค์ ก็เพราะเขาได้ยินว่า
พระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์
นั้น

19 พวกฟาริสีจึงพูดกันว่า "ท่าน
เห็นไหมว่า ท่านทำอะไรไม่ได้
เลย ดูเถิด โลกตามเขาไปหมด
แล้ว"

พวกกรีกจะใคร่เห็นพระเยซู

20 ในหมู่ คนทั้งหลายที่ขึ้นไป
นมัสการในเทศกาลเลี้ยงนั้นมี
พวกกรีกบ้าง

21 พวกกรีกนั้นจึงไปหาฟีลิปซึ่ง

มาจากหมู่บ้านเบธไซดา ใน
แคว้นกาลิลี และพูดกับท่านว่า
"ท่านเจ้าข้า พวกข้าพเจ้าใคร่จะ
เห็นพระเยซู"

22 ฟีลิปจึงไปบอกอันดรูว์ และ
อันดรูว์กับฟีลิปจึงไปทูลพระ
เยซู

พระเจ้าตรัสตอบจากฟ้า

พระเยซูทรงสั่งสอน

23 และพระเยซูตรัสตอบเขาว่า
"ถึงเวลาแล้วที่บุตรมนุษย์จะได้
รับสง่าราศี

24 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า
ถ้าเมล็ดข้าวไม่ได้ตกลงไปในดิน
และเปื่อยเน่าไป ก็จะอยู่เป็น
เมล็ดเดียว แต่ถ้าเปื่อยเน่าไป
แล้ว ก็จะงอกขึ้นเกิดผลมาก

25 ผู้ใดที่รักชีวิตของตนก็ต้อง
เสียชีวิต และผู้ที่ซังชีวิตของตน
ในโลกนี้ ก็จะรักษาชีวิตนั้นไว้
นิรันดร

26 ถ้าผู้ใดจะปรนนิบัติเรา ให้
ผู้นั้นตามเรามา และเราอยู่ที่
ไหน ผู้ปรนนิบัติเราจะอยู่ที่นั่น
ด้วย ถ้าผู้ใดปรนนิบัติเรา พระ
บิดาของเราก็จะทรงประทาน
เกียรติแก่ผู้นั้น

27 บัดนี้จิตใจของเราเป็นทุกข์
และเราจะพูดว่าอะไร จะว่า 'ข้า
แต่พระบิดา ขอทรงโปรดช่วย
ข้าพระองค์ให้พ้นเวลานี้' อย่าง
นั้นหรือ ห้ามมิได้ เพราะด้วย

(14) มธ 21:7 (15) อสย 40:9; ศคย 9:9 (16) ลก 18:34; ยน 7:39 (18) ยน 12:11

(19) ยน 11:47-48 (20) 1 พกษ 8:41-42 (21) ยน 1:43-44 (23) มธ 26:18, 45

(24) รม 14:9; 1 คร 15:36 (25) มธ 10:39 (26) มธ 16:24 (27) มธ 26:38-39

ความประสงค์นี้เองเราจึงมาถึงเวลานี้

28 ข้าแต่พระบิดา ขอให้พระนามของพระองค์ได้รับเกียรติ” แล้วก็มิมีพระสุรเสียงมาจากฟ้าว่า “เราได้ให้รับเกียรติแล้ว และจะให้รับเกียรติอีก”

29 ฉะนั้นคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ที่นั่นเมื่อได้ยินเสียงนั้นก็พูดว่า ฟ้าร้อง คนอื่นๆ ก็พูดว่า “ทูตสวรรค์องค์หนึ่งได้กล่าวกับพระองค์”

30 พระเยซูตรัสตอบว่า “เสียงนั้นเกิดขึ้นเพื่อท่านทั้งหลาย ไม่ใช่เพื่อเรา

31 บัดนี้ ถึงเวลาที่ จะพิพากษาโลกนี้แล้ว เดียวนี้ผู้ครองโลกนี้จะถูกโยนทิ้งออกไปเสีย

32 และเรา ถ้าเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลกแล้ว เราก็จะชักชวนคนทั้งปวงให้มาหาเรา”

33 พระองค์ตรัสเช่นนั้นเพื่อสำแดงว่าพระองค์จะสิ้นพระชนม์อย่างไร

34 คนทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า “พวกเราได้ยินจากพระราชบัญญัติว่า พระคริสต์จะอยู่เป็นนิตย์ เหตุไฉนท่านจึงว่า ‘บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้น’ บุตรมนุษย์นั้นคือผู้ใดเล่า”

35 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “ความสว่างจะอยู่กับท่านทั้ง

หลายอีกหน่อยหนึ่ง เมื่อยังมี ความสว่างอยู่ก็จงเดินไปเถิด เกรงว่าความมืดจะมาตามทันท่าน ผู้ที่เดินอยู่ในความมืดย่อมไม่รู้ว่าจะตนไปทางไหน

36 เมื่อท่านทั้งหลายมีความสว่างก็จงเชื่อในความสว่างนั้น เพื่อจะได้ เป็นลูกแห่งความสว่าง” เมื่อพระเยซูตรัสดังนั้นแล้วก็เสด็จจากไปและช้อนพระองค์ให้พ้นจากพวกเขา

37 ถึงแม้ว่าพระองค์ได้ทรงกระทำการอัศจรรย์หลายประการที่เดี๋ยวต่อหน้าเขา เขาก็ทั้งหลายก็ยังไม่เชื่อในพระองค์

38 เพื่อคำของอิสยาห์ ศาสดาพยากรณ์จะสำเร็จซึ่งว่า ‘พระองค์เจ้าข้า ใครเล่าได้เชื่อสิ่งที่เขาได้ยินจากเราทั้งหลาย และพระกรขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ผู้ใด’

39 ฉะนั้นพวกเขาจึงเชื่อไม่ได้ เพราะอิสยาห์ได้กล่าวอีกว่า

40 ‘พระองค์ได้ทรงปิดตาของเขาทั้งหลาย และทำใจของเขาให้แข็งกระด้างไป เกรงว่าเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และหันกลับมาและเราจะรักษาเขาให้หาย’

41 อิสยาห์กล่าวดังนั้นเมื่อท่านได้เห็นสง่าราศีของพระองค์และได้กล่าวถึงพระองค์

(28) มธ 3:17; 17:5; มก 1:11; 9:7 (30) ยน 11:42 (31) 2 คร 4:4 (32) ยน 3:14 (33) ยน 18:32; 21:19 (34) มคา 4:7 (35) ยน 1:9; 7:33; 8:12 (36) ลก 16:8 (37) ยน 11:47 (38) อสย 53:1 (40) อสย 6:9-10; มธ 13:14 (41) อสย 6:1

42 อย่างไรก็ตามแม่ในพวกขุนนางก็มีหลายคนเชื่อในพระองค์ด้วย แต่เขาไม่ยอมรับพระองค์อย่างเปิดเผยเพราะกลัวพวกฟาริสีเกรงว่าเขาจะถูกไล่ออกจากธรรมศาลา

43 เพราะว่าเขารักการสรรเสริญของมนุษย์มากกว่าการสรรเสริญของพระเจ้า

44 พระเยซูทรงประกาศว่า "ผู้ที่เชื่อในเรานั้น หาได้เชื่อในเราไม่ แต่เชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา

45 และผู้ที่เห็นเราก็เห็นพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา

46 เราเข้ามาในโลกเป็นความสว่าง เพื่อผู้ใดที่เชื่อในเราจะมีได้อยู่ในความมืด

47 ถ้าผู้ใดได้ยินถ้อยคำของเราและไม่เชื่อ เราก็ไม่พิพากษาผู้นั้น เพราะว่าเรามีได้มาเพื่อจะพิพากษาโลก แต่มาเพื่อจะช่วยให้โลกให้รอด

48 ผู้ใดที่ปฏิเสธเราและไม่รับคำของเรา ผู้นั้นจะมีสิ่งหนึ่งพิพากษาเขา คือคำที่เราได้กล่าวแล้ว นั้นแหละจะพิพากษาเขาในวันสุดท้าย

49 เพราะเรามีได้กล่าวตามใจเราเอง แต่ซึ่งเรากล่าวและพูดนั้น พระบิดาผู้ทรงใช้เรามา พระองค์นั้นได้ทรงบัญชาให้แก่

เรา

50 เรารู้ว่าพระบัญชาของพระองค์นั้นเป็นชีวิตนิรันดร์ เหตุฉะนั้นสิ่งที่เราพูดนั้น เราก็อพูดตามที่พระบิดาทรงบัญชาเรา"

ก่อนเทศกาลปัสกา

(มธ 26:7-30)

(มก 14:17-26)

(ลก 22:14-39)

13 ก่อนถึงเทศกาลเลี้ยงปัสกา เมื่อพระเยซูทรงทราบว่า ถึงเวลาแล้วที่พระองค์จะทรงจากโลกนี้ไปหาพระบิดา พระองค์ทรงรักพวกของพระองค์ซึ่งอยู่ในโลกนี้ พระองค์ทรงรักเขาจนถึงที่สุด

ทรงล้างเท้าของพวกสาวก

2 ขณะเมื่อรับประทานอาหารเย็นเสร็จแล้ว พญามารได้ตลบใจยูดาสิสคาริโอท บุตรชายของซีโมน ให้ทรยศพระองค์

3 พระเยซูทรงทราบว่าพระบิดาได้ประทานสิ่งทั้งปวงให้อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และทรงทราบว่าพระองค์มาจากพระเจ้า และจะไปหาพระเจ้า

4 พระองค์ทรงลุกขึ้นจากการรับประทานอาหารเย็น ทรงถอดฉลองพระองค์ออกวางไว้ และทรงเอาผ้าเช็ดตัวคาดเอวพระองค์ไว้

5 แล้วก็ทรงเทน้ำลงในอ่าง และ

(42) ยน 7:13; 9:22 (43) ยน 5:41 (44) มก 9:37 (45) ยน 14:9 (46) ยน 1:4-5

(47) ยน 3:17; 5:45 (48) พบญ 18:18-19 (49) พบญ 18:18 (50) ยน 5:19; 8:28

(1) มธ 26:2; ยน 12:23 (2) ลก 22:3 (3) ยน 8:42; 16:28 (4) ลก 22:27

ทรงตั้งต้นเอาน้ำล้างเท้าของพวกสาวก และเช็ดด้วยผ้าที่ทรงคาดเอวไว้

6 แล้วพระองค์ทรงมาถึงซีโมน เปโตร และเปโตรทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะทรงล้างเท้าของข้าพระองค์หรือ"

7 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "สิ่งที่เรากระทำในขณะนี้ท่านยังไม่เข้าใจ แต่ภายหลังท่านจะเข้าใจ"

8 เปโตรทูลพระองค์ว่า "พระองค์จะไม่ได้" พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ถ้าเราไม่ล้างท่านแล้ว ท่านจะมีส่วนในเราไม่ได้"

9 ซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า มิใช่แต่เท้าของข้าพระองค์เท่านั้น แต่ขอทรงโปรดล้างทั้งมือและศีรษะด้วย"

10 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ผู้ที่อาบนำแล้วไม่จำเป็นต้องชำระกายอีก ล้างแต่เท้าเท่านั้น เพราะสะอาดหมดทั้งตัวแล้ว พวกท่านก็สะอาดแล้ว แต่ไม่ใช่ทุกคน"

11 เพราะพระองค์ทรงทราบว่าจะใครจะเป็นผู้ทรยศพระองค์ เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า "ท่านทั้งหลายไม่สะอาดทุกคน"

12 เมื่อพระองค์ทรงล้างเท้าเขาทั้งหลายแล้ว พระองค์ก็ทรงฉลองพระองค์ และเอนพระกาย

ลงอีกตรัสกับเขาว่า "ท่านทั้งหลายเข้าใจในสิ่งที่เราได้กระทำแก่ท่านหรือ"

13 ท่านทั้งหลายเรียกเราว่า พระอาจารย์และองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านเรียกถูกแล้วเพราะเราเป็นเช่นนั้น

14 ฉะนั้นถ้าเราผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระอาจารย์ของท่านได้ล้างเท้าของพวกท่าน พวกท่านก็ควรจะล้างเท้าของกันและกันด้วย

15 เพราะว่าเราได้วางแบบแก่ท่านแล้ว เพื่อให้ท่านทำเหมือนดังที่เราได้กระทำแก่ท่าน

16 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ทาสจะเป็นใหญ่กว่านายก็ได้ และบุตรจะเป็นใหญ่กว่าผู้ที่ใช้เขาไปก็หามิได้

17 ถ้าท่านรู้อย่างนี้แล้ว และท่านประพฤติตาม ท่านก็เป็นสุข

18 เรามิได้พูดถึงพวกท่านสิ้นทุกคน เรารู้จักผู้ที่เราได้เลือกไว้แล้ว แต่เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จที่ว่า 'ผู้ที่รับประทานอาหารกับเราได้อีกสิ้นเท่าต่อเรา'

19 เราบอกท่านทั้งหลายเดี๋ยวนี้ ก่อนที่เรื่องนี้จะเกิดขึ้น เพื่อว่าเมื่อเรื่องนี้เกิดขึ้นแล้วท่านจะได้เชื่อว่าเราคือผู้นั้น

20 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ใดได้รับผู้ที่เราใช้ไป ผู้นั้นก็

(6) มธ 3:14 (7) ยน 12:16; 13:19 (8) 1 คร 6:11 (10) ยน 15:3 (11) ยน 6:64 (13) มธ 23:8; 10 (14) ลก 22:27; รม 12:10 (15) 1 ปต 2:21-24 (16) มธ 10:24 (17) ยก 1:25 (18) สดต 41:9; ยน 15:25 (19) ยน 14:29; 16:4 (20) มธ 10:40

รับเราด้วย และผู้ใดได้รับเรา
ผู้นั้นได้รับพระองค์ผู้ทรงใช้เรา
มา”

**พระเยซูพยากรณ์ถึง
การทรยศพระองค์**

(มธ 26:20-25)

(มก 14:17-21)

(ลก 22:21-22)

21 เมื่อพระเยซูตรัสตั้งนั้นแล้ว
พระองค์ก็ทรงเป็นทุกข์ในพระ
ทัย และตรัสเป็นพยานว่า “เรา
บอกความจริงแก่ท่านว่า คน
หนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา”

22 เหล่าสาวกจึงมองหน้ากัน
และสงสัยว่าคนที่พระองค์ตรัส
ถึงนั้นคือผู้ใด

23 มีสาวกคนหนึ่ง ที่ พระเยซู
ทรงรักได้เอนกายอยู่ที่พระทรวง
ของพระเยซู

24 ซีโมนเปโตรจึงทำไม้ทำมือ
ให้เขาทูลถามพระองค์ว่า คนที่
พระองค์ตรัสถึงนั้นคือผู้ใด

25 ขณะที่ยังเอนกายอยู่ที่พระ
ทรวงของพระเยซู สาวกคนนั้นก็
ทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์
เจ้าข้า คนนั้นคือใคร”

26 พระเยซูตรัสตอบว่า “คนนั้น
คือผู้ที่เราจะเอาอาหารนี้จิ้มแล้ว
ยื่นให้” และเมื่อพระองค์ทรง
เอาอาหารนั้นจิ้มแล้ว ก็ทรงยื่น
ให้แก่ยูดาสอิสคาริโอทบุตรชาย
ซีโมน

27 เมื่อยูดาสรับประทานอาหาร
นั้นแล้ว ชาตาก็เข้าสิงในใจเขา
พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “ท่าน
จะทำอะไรก็จงทำเร็ว ๆเถิด”

28 ไม่มีผู้ใดในพวกนั้นที่เอน
กายลงรับประทานเข้าใจว่า เหตุ
ใดพระองค์จึงตรัสกับเขาเช่นนั้น

29 บางคนคิดว่าเพราะยูดาสถือ
ถุงเงิน พระเยซูจึงตรัสบอกเขา
ว่า “จงไปซื้อสิ่งที่เราต้องการ
สำหรับเทศกาลเลี้ยงนั้น” หรือ
ตรัสบอกเขาว่า เขาควรจะให้
ทานแก่คนจนบ้าง

30 ดังนั้นเมื่อยูดาสรับประทาน
อาหารชิ้นนั้นแล้วเขาก็ออกไป
ทันที ขณะนั้นเป็นเวลากลางคืน

31 เมื่อเขาออกไปแล้ว พระเยซู
จึงตรัสว่า “บัดนี้บุตรมนุษย์ก็ได้
รับเกียรติแล้ว และพระเจ้าทรง
ได้รับเกียรติเพราะบุตรมนุษย์

32 ถ้าพระเจ้าได้รับเกียรติ
เพราะพระบุตร พระเจ้าก็จะทรง
ประทานให้พระบุตรมีเกียรติใน
พระองค์เอง และพระเจ้าจะทรง
ให้มีเกียรติเดี๋ยวนี้

33 ลูกเล็กๆ เอ๋ย เรายังจะอยู่
กับเจ้าทั้งหลายอีกขณะหนึ่ง เจ้า
จะเสาะหาเรา และดังที่เราได้
พูดกับพวกยิวแล้ว บัดนี้เราจะ
พูดกับเจ้าคือ ที่เราไปนั้น
เจ้าทั้งหลายไปไม่ได้

34 เราให้บัญญัติใหม่ไว้แก่เจ้า

(21) ลก 22:21; ยน 12:27; 1 ยน 2:19 (23) ยน 19:26; 20:2 (26) ยน 6:70-71

(27) ลก 22:3 (29) ยน 12:6 (31) ยน 12:23; 1 ปต 4:11

(32) ยน 12:23 (33) ยน 7:34; 8:21; 12:35; 14:19; 16:16-19 (34) 1 ธส 4:9

ทั้งหลายคือให้เจ้ารักซึ่งกันและกัน เรารักเจ้าทั้งหลายมาแล้ว อย่างไรก็ตาม เจ้าจงรักกันและกันด้วยอย่างนั้น

35 ถ้าเจ้าทั้งหลายรักกันและกัน ดังนี้แหละคนทั้งปวงก็จะรู้ว่าเจ้าทั้งหลายเป็นสาวกของเรา”

ทรงพยากรณ์ว่า

เปโตรจะปฏิเสธพระองค์

36 ซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะเสด็จไปที่ไหน” พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ที่ซึ่งเราจะไปนั้น ท่านจะตามเราไปเดี๋ยวนี้ไม่ได้ แต่ภายหลังท่านจะตามเราไป”

37 เปโตรทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า เหตุใดข้าพระองค์จึงตามพระองค์ไปเดี๋ยวนี้ไม่ได้ ข้าพระองค์จะสละชีวิตเพื่อพระองค์”

38 พระเยซู ตรัสตอบเขาว่า “ท่านจะสละชีวิตของท่านเพื่อเราหรือ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง”

พระคริสต์ทรงตรัสถึง

การเสด็จกลับมา

ของพระองค์

14 “อย่าให้ใจท่านทั้งหลายวิตกเลย ท่านเชื่อในพระเจ้า จงเชื่อในเราด้วย

2 ในพระนิเวศของพระบิดาเรามี

คฤหาสน์หลายแห่ง ถ้าไม่มีเราคงได้บอกท่านแล้ว เราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย 3 และถ้าเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านแล้ว เราจะกลับมาอภัยรับท่านไปอยู่กับเรา เพื่อว่าเราอยู่ที่ไหนท่านทั้งหลายจะอยู่ที่นั่นด้วย

4 ท่านทราบว่าจะไปที่ไหน และท่านก็รู้จักทางนั้น”

5 โธมัสทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์ไม่ทราบว่าพระองค์จะเสด็จไปที่ไหน พวกข้าพระองค์จะรู้จักทางนั้นได้อย่างไร”

6 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้นอกจากมาทางเรา

การที่รู้จักพระเยซูก็คือ

การที่รู้จักพระบิดา

7 ถ้าท่านทั้งหลายรู้จักเราแล้ว ท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย และตั้งแต่นี้ไปท่านก็รู้จักพระองค์และได้เห็นพระองค์”

8 ฟิลิปทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเห็นและพวกข้าพระองค์จะพอใจ”

9 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ฟิลิปเอ๋ย เราได้อยู่กับท่านนานถึงเพียงนี้ และท่านยังไม่รู้จักเรา

(35) 1 ยน 2:5 (36) ยน 13:33; 14:2 (37) มธ 26:33-35 (38) มก 14:30
 (1) ยน 14:27; 16:22, 24 (2) มธ 25:34; ยน 13:33 (3) ยน 12:26; กจ 1:11
 (5) มธ 10:3 (6) ยน 1:14, 17; 8:32 (7) ยน 8:19 (9) ยน 12:45; คส 1:15; ฮบ 1:3

หรือ ผู้ที่ได้เห็นเราก็ได้เห็นพระบิดา และท่านจะพูดได้อย่างไรว่า 'ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเห็น'

10 ท่านไม่เชื่อหรือว่า เราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา คำซึ่งเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายนั้น เรามีได้กล่าวตามใจชอบ แต่พระบิดาผู้ทรงสถิตอยู่ในเราได้ทรงกระทำพระราชกิจของพระองค์

11 จงเชื่อเราเถิดว่า เราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา หรือมิฉะนั้นก็จงเชื่อเรา เพราะกิจการเหล่านั้นเกิด

ผู้ที่เชื่อก็สามารถ

ทำกิจการที่พระคริสต์

ได้ทรงกระทำมาแล้ว

12 เรบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเราจะกระทำกิจการซึ่งเราได้กระทำนั้นด้วย และเขาจะกระทำกิจการที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นอีก เพราะว่าเราจะไปถึงพระบิดาของเรา

13 สิ่งใดที่ท่านทั้งหลายจะขออนามของเรา เราจะกระทำให้สิ่งนั้น เพื่อว่าพระบิดาจะทรงได้รับเกียรติทางพระบุตร

14 ถ้าท่านจะขอสิ่งใดในนามของเรา เราจะกระทำให้สิ่งนั้น

15 ถ้าท่านทั้งหลายรักเรา จงรักษาบัญญัติของเรา

พระสัญญาแห่ง

พระผู้ปลอบประโลมใจ

16 เราจะทูลขอพระบิดา และพระองค์จะทรงประทานผู้ปลอบประโลมใจอีกผู้หนึ่งให้แก่ท่าน เพื่อพระองค์จะได้อยู่กับท่านตลอดไป

17 คือพระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ซึ่งโลกรับไว้ไม่ได้ เพราะแลไม่เห็นพระองค์และไม่รู้จักพระองค์ แต่ท่านทั้งหลายรู้จักพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสถิตอยู่กับท่านและจะประทับอยู่ในท่าน

18 เราจะไม่ละทิ้งท่านทั้งหลายไว้ให้เปล่าเปลี่ยว เราจะมาหาท่าน

19 อีกหน่อยหนึ่งโลกก็ จะไม่เห็นเราอีกเลย แต่ท่านทั้งหลายจะเห็นเรา เพราะเราเป็นอยู่ ท่านทั้งหลายจะเป็นอยู่ด้วย

20 ในวันนั้นท่านทั้งหลายจะรู้ว่าเราอยู่ในพระบิดาของเรา และท่านอยู่ในเรา และเราอยู่ในท่าน

21 ผู้ใดที่มีบัญญัติของเราและรักษาบัญญัตินั้น ผู้นั้นแหละเป็นผู้ที่รักเรา และผู้ที่รักเรานั้น พระบิดาของเราจะทรงรักเขา และเราจะรักเขา และจะสำแดงตัวของเราเองให้ปรากฏแก่เขา"

22 ยูดาส มิใช่อิสคาริโอท ทูล

(10) ยน 5:19; 10:38 (11) ยน 5:36; 10:38 (12) มธ 21:21 (13) มธ 7:7; มก 11:24

(15) 1 ยน 5:3 (16) ยน 15:26; รม 8:15 (17) 1 คร 2:14; 1 ยน 2:27; 4:6; 5:7

(18) มธ 28:20 (19) ยน 16:16 (20) ยน 10:38; 14:11 (21) 1 ยน 2:5 (22) ลก 6:16

พระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า เหตุใดพระองค์จึงจะสำแดงพระองค์แก่พวกข้าพระองค์ และไม่ทรงสำแดงแก่โลก”

23 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ถ้าผู้ใดรักเรา ผู้นั้นจะรักษาคำของเรา และพระบิดาของเราจะทรงรักเขา แล้วพระบิดากับเราจะมาหาเขาและจะอยู่กับเขา

24 ผู้ที่ไม่รักเรา ก็ไม่รักษาคำของเรา และคำซึ่งท่านได้ยินนี้ ไม่ใช่คำของเรา แต่เป็นของพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา

25 เราได้กล่าวคำเหล่านี้แก่ท่านทั้งหลายเมื่อเรายังอยู่กับท่าน

26 แต่พระองค์ผู้ปลอมประโลมใจนั้นคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ซึ่งพระบิดาจะทรงใช้มาในนามของเรา พระองค์นั้นจะทรงสอนท่านทั้งหลายทุกสิ่ง และจะทำให้ท่านระลึกถึงทุกสิ่งที่เราได้กล่าวไว้แก่ท่านแล้ว

27 เรามอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านแล้ว สันติสุขของเราที่ให้แก่ท่านนั้น เราให้ท่านไม่เหมือนโลกให้อะไรให้ใจของท่านวิตกและอย่ากลัวเลย

28 ท่านได้ยินเรากล่าวแก่ท่านว่า ‘เราจะจากไปและจะกลับมาหาท่านอีก’ ถ้าท่านรักเรา ท่านก็จะชื่นชมยินดีที่เราว่า ‘เราจะไปหาพระบิดา’ เพราะพระบิดาของ

เราทรงเป็นใหญ่กว่าเรา 29 และบัดนี้เราได้บอกท่านทั้งหลายก่อนที่เหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้น เพื่อว่าเมื่อเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นแล้ว ท่านทั้งหลายจะได้เชื่อ

30 แต่ต่อไปเราจะไม่สนทนากับท่านทั้งหลายมากนัก เพราะว่าผู้ครองโลกนี้จะมาและไม่มีสิทธิอำนาจอะไรเหนือเรา

31 แต่เราได้กระทำตามที่พระบิดาได้ทรงบัญชาเรา เพื่อโลกจะได้รู้ว่าเรารักพระบิดา จงลุกขึ้น ให้เราทั้งหลายไปกันเถิด”

คำอุปมา

เรื่อง

15 **เถาองุ่นและกิ่ง**
“เราเป็นเถาองุ่นแท้ และพระบิดาของเราทรงเป็นผู้ดูแลรักษา

2 กิ่งทุกกิ่งในเราที่ไม่ออกผล พระองค์ก็ทรงตัดทิ้งเสีย และกิ่งทุกกิ่งที่ออกผล พระองค์ก็ทรงลิดเพื่อให้ออกผลมากขึ้น

3 ท่านทั้งหลายได้รับการชำระให้สะอาดแล้วด้วยถ้อยคำที่เราได้กล่าวแก่ท่าน

4 จงเข้าสนิทอยู่ในเรา และเราเข้าสนิทอยู่ในท่าน กิ่งจะออกผลเองไม่ได้นอกจากจะติดอยู่กับเถาฉันใด ท่านทั้งหลายจะเกิดผลไม่ได้นอกจากท่านจะเข้า

(23) วว 3:20; 21:3 (24) ยน 5:19 (26) ลก 24:49; ยน 2:22; 12:16

(27) ฟป 4:7 (28) ยน 14:3, 18; ฟป 2:6 (29) ยน 13:19 (30) ยน 12:31; ฮบ 4:15

(31) ยน 10:18 (2) มธ 13:12; 15:13 (3) ยน 13:10; 17:17 (4) คส 1:23

สนิทอยู่ในเรานั้น
 5 เราเป็นเถาองุ่น ท่านทั้งหลาย
 เป็นกิ่ง ผู้ที่เข้าสนิทอยู่ในเรา
 และเราเข้าสนิทอยู่ในเขา ผู้นั้น
 จะเกิดผลมาก เพราะถ้าแยกจาก
 เราแล้วท่านจะทำได้ไม่เลย
 6 ถ้าผู้ใดมิได้เข้าสนิทอยู่ในเรา
 ผู้นั้นก็ต้องถูกทิ้งเสียเหมือนกิ่ง
 แล้วก็เหี่ยวแห้งไป และเขารวบ
 รวมไว้ทิ้งในไฟเผาเสีย
 7 ถ้าท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ใน
 เรา และถ้อยคำของเราฝังอยู่ใน
 ท่านแล้ว ท่านจะขอสั่งใดซึ่งท่าน
 ปราศณา ท่านก็จะได้รับสิ่งนั้น
 8 พระบิดาของเราทรงได้รับ
 เกียรติเพราะเหตุนี้ คือเมื่อท่าน
 ทั้งหลายเกิดผลมาก ท่านจึงเป็น
 สлавของเรา
 9 พระบิดาทรงรักเราฉันใด เราก็
 รักท่านทั้งหลายฉันนั้น จงยึด
 มั่นอยู่ในความรักของเรา
 10 ถ้าท่านทั้งหลายรักษา
 บัญญัติของเรา ท่านก็จะยึดมั่น
 อยู่ในความรักของเรา เหมือน
 ดังที่เรารักษาพระบัญญัติของ
 พระบิดาเรา และยึดมั่นอยู่ใน
 ความรักของพระองค์
 11 นี่คือน้ำที่เราได้บอกแก่ท่าน
 ทั้งหลายแล้ว เพื่อให้ความยินดี
 ของเราดำรงอยู่ในท่าน และให้
 ความยินดีของท่านเต็มเปี่ยม
 12 นี่แหละเป็นบัญญัติของเรา

คือให้ท่านทั้งหลายรักซึ่งกันและ
 กัน เหมือนดังที่เราได้รักท่าน
 13 ไม่มีผู้ใดมีความรักที่ยิ่งใหญ่
 กว่านี้ คือการที่ผู้หนึ่งผู้ใด
 จะสละชีวิตของตนเพื่อมิตร
 สหายของตน
 14 ถ้าท่านทั้งหลายประพฤติ
 ตามที่เราสั่งท่าน ท่านก็จะเป็น
 มิตรสหายของเรา

คริสเตียนคือ

มิตรสหาย

ของพระคริสต์

15 เราไม่เรียกท่านทั้งหลายว่า
 ทาสอีก เพราะทาสไม่ทราบว่
 นายของเขาทำอะไร แต่เราเรียก
 ท่านว่ามิตรสหาย เพราะว่าทุก
 สิ่งที่เราได้ยินจากพระบิดาของ
 เรา เราได้สำแดงแก่ท่านแล้ว
 16 ท่านทั้งหลายไม่ได้เลือกเรา
 แต่เราได้เลือกท่านทั้งหลายและ
 ได้แต่งตั้งท่านทั้งหลายไว้ให้
 ท่านจะไปเกิดผล และเพื่อให้ผล
 ของท่านอยู่ถาวร เพื่อว่าเมื่อ
 ท่านทูลขอสั่งใดจากพระบิดาใน
 นามของเรา พระองค์จะได้ประ
 ทานสิ่งนั้นให้แก่ท่าน
 17 สิ่งเหล่านี้ เราสั่งท่านทั้ง
 หลายไว้ว่า ท่านจงรักซึ่งกันและ
 กัน

คริสเตียนที่ดี

จะถูกเกลียดชัง.

18 ถ้าโลกนี้เกลียดชังท่านทั้ง

(5) ฮชย 14:8 (6) มธ 3:10 (7) ยน 14:13; 16:23 (8) มธ 5:16 (9) ยน 5:20; 17:26
 (10) ยน 14:15 (11) 1 ยน 1:4 (12) รม 12:9; 1 ยน 3:11 (13) 1 ยน 3:16
 (14) มธ 12:50; 28:20 (15) ปฐก 18:17 (16) ยน 6:70; 13:18 (18) 1 ยน 3:13

หลาย ท่านทั้งหลายก็รู้ว่าโลกได้
เกลียดชังเราก่อน

19 ถ้าท่านทั้งหลายเป็นของโลก
โลกก็จะรักท่านซึ่งเป็นของโลก
แต่เพราะท่านไม่ใช่ของโลก แต่
เราได้เลือกท่านออกจากโลก
เหตุฉะนั้นโลกจึงเกลียดชังท่าน

20 จงระลึกถึงคำที่เราได้กล่าว
แก่ท่านทั้งหลายแล้วว่า `ทาสมิ
ได้เป็นใหญ่กว่านายของเขา' ถ้า
เขาข่มเหงเรา เขาก็จะข่มเหง
ท่านทั้งหลายด้วย ถ้าเขารักษา
คำของเรา เขาก็จะรักษาคำของ
ท่านทั้งหลายด้วย

21 แต่ทุกสิ่งที่เขาจะกระทำแก่
พวกท่านนั้นก็เพราะนามของเรา
เพราะเขาไม่รู้จักพระองค์ผู้ทรง
ใช้เรามา

22 ถ้าเราไม่ได้มาประกาศแก่
พวกเขา เขาก็คงจะไม่มีบาป แต่
บัดนี้เขาไม่มีข้อแก้ตัวในเรื่อง
บาปของเขา

23 ผู้ที่เกลียดชังเราก็กเกลียดชัง
พระบิดาของเราด้วย

24 ถ้า ณ ท่ามกลางพวกเขา เรา
มิได้กระทำการซึ่งไม่มีผู้อื่นได้
กระทำเลย พวกเขาจักจะไม่มี
บาป แต่เดี๋ยวนี้เขาก็ได้เห็นและ
เกลียดชังทั้งตัวเราและพระบิดา
ของเรา

25 แต่การนี้เกิดขึ้นเพื่อคำที่
เขียนไว้ในพระราชบัญญัติของ

พวกเขาจะสำเร็จ ซึ่งว่า `เขาได้
เกลียดชังเราโดยไร้เหตุ'

พระวิญญานบริสุทธิ์

ผู้ทรงเป็นพยาน

26 แต่เมื่อพระองค์ผู้ปลอบ
ประโลมใจที่เราจะใช้มาจากพระ
บิดามาท่านทั้งหลาย คือพระ
วิญญานแห่งความจริง ผู้ทรงมา
จากพระบิดานั้นได้เสด็จมาแล้ว
พระองค์นั้นจะทรงเป็นพยานถึง
เรา

27 และท่านทั้งหลายก็จะเป็น
พยานด้วย เพราะว่าท่านได้อยู่
กับเราตั้งแต่แรกแล้ว"

คำสัญญาแห่ง

การถูกข่มเหงของคริสเตียน

(มธ 24:9-10)

(ลก 21:16-19)

16 "เราบอกสิ่งเหล่านี้แก่
ท่านทั้งหลาย ก็เพื่อไม่
ให้ท่านสะดุดใจ

2 เขาจะไล่ท่านเสียจากธรรมศา-
ลา แท้จริงวันหนึ่งคนใดที่ประ-
หารชีวิตของท่านจะคิดว่า เขาทำ
การนั้นเป็นการปฏิบัติพระเจ้า

3 เขาจะกระทำดังนี้แก่ท่าน
เพราะเขาไม่รู้จักพระบิดาและ
ไม่รู้จักเรา

4 แต่ที่เราบอกสิ่งเหล่านี้แก่ท่าน
ก็เพื่อว่าเมื่อถึงเวลานั้น ท่านจะ
ได้ระลึกว่า เราได้บอกท่านไว้
แล้ว และเรามีได้บอกเรื่องนี้แก่

(19) 1 ยน 4:5; ยน 17:14 (20) อสค 3:7; ยน 13:16 (21) มธ 10:22 (22) ยน 9:41
(23) 1 ยน 2:23 (24) ยน 3:2; 14:9 (25) สดต 35:19 (26) ลก 24:49; 1 ยน 5:6
(27) ลก 1:2; 24:48 (1) มธ 11:6 (2) ยน 9:22; 13:3; กจ 8:1 (3) ยน 8:19; 15:21

ท่านทั้งหลายแต่แรก เพราะว่า
เรายังอยู่กับท่าน

5 แต่บัดนี้เรากำลังจะไปหาพระ
องค์ผู้ทรงใช้เรามา และไม่มีใคร
ในพวกท่านถามเราว่า ‘พระองค์
จะเสด็จไปที่ไหน’

6 แต่เพราะเราได้บอกเรื่องนี้แก่
พวกท่าน จิตใจของท่านจึงเต็ม
ด้วยความทุกข์โศก

**พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรง
เตือนให้โลกรู้สำนึก**

7 อย่างไรก็ตาม เรบอกความ
จริงแก่ท่านทั้งหลาย คือการที่
เราจากไปนั้น ก็เพื่อประโยชน์
ของท่าน เพราะถ้าเราไม่ไป พระ
องค์ผู้ปลอบประโลมใจก็จะไม่
เสด็จมาหาท่าน แต่ถ้าเราไปแล้ว
เราก็จะใช้พระองค์มาหาท่าน

8 เมื่อพระองค์นั้นเสด็จมาแล้ว
พระองค์จะทรงกระทำให้โลกรู้
ลึกถึงความผิดบาป และถึง
ความชอบธรรม และถึงการ
พิพากษา

9 ถึงความผิดบาปนั้น คือเพราะ
เขาไม่เชื่อในเรา

10 ถึงความชอบธรรมนั้น คือ
เพราะเราไปหาพระบิดาของเรา
และท่านทั้งหลายจะไม่เห็นเรา
อีก

11 ถึงการพิพากษานั้น คือ
เพราะผู้ครองโลกนี้ถูกพิพากษา
แล้ว

**พระวิญญาณบริสุทธิ์
จะทรงนำทางคริสเตียน**

12 เรายังมีอีกหลายสิ่งที่จะบอก
ท่านทั้งหลาย แต่เดี๋ยวนี้ท่านยัง
รับไว้ไม่ได้

13 เมื่อพระองค์ พระวิญญาณ
แห่งความจริงจะเสด็จมาแล้ว
พระองค์จะนำท่านทั้งหลายไปสู่
ความจริงทั้งหมด เพราะพระ
องค์จะไม่ตรัสโดยพระองค์เอง
แต่พระองค์จะตรัสสิ่งที่พระองค์
ทรงได้ยิน และพระองค์จะทรง
แจ้งให้ท่านทั้งหลายรู้ถึงสิ่งเหล่า
นั้นที่จะเกิดขึ้น

14 พระองค์จะทรงให้เราได้รับ
เกียรติ เพราะว่าพระองค์จะทรง
เอาสิ่งที่เป็นของเรามาสำแดงแก่
ท่านทั้งหลาย

15 ทุกสิ่งที่ พระบิดาทรงมีนั้น
เป็นของเรา เหตุฉะนั้นเราจึง
กล่าวว่า พระวิญญาณทรงเอาสิ่ง
ซึ่งเป็นของเรานั้นมาสำแดงแก่
ท่านทั้งหลาย

**พระเยซูทรงปลอบใจ
เหล่าสาวกเกี่ยวกับ
การสิ้นพระชนม์และ**

การฟื้นคืนชีพของพระองค์

16 อีกหน่อยท่านทั้งหลายก็จะ
ไม่เห็นเรา และต่อไปอีกหน่อย
ท่านก็จะเห็นเรา เพราะเราไปถึง
พระบิดา”

17 สาวกบางคนของพระองค์จึง

(5) ยน 7:33; 13:33 (6) มธ 17:23; ยน 16:20 (7) กจ 2:33 (8) กจ 1:8; 2:1-4

(9) กจ 2:22 (10) ยน 5:32; กจ 2:32 (11) ลก 10:18; กจ 26:18 (12) มก 4:33

(13) ยน 14:17, 26 (14) ยน 15:26 (15) มธ 11:27; ยน 3:35 (16) ยน 7:33; 12:35

พูดกันว่า “ที่พระองค์ตรัสกับเราว่า ‘อีกหน่อยท่านทั้งหลายก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอีกหน่อยท่านก็จะเห็นเรา’ และ ‘เพราะเราไปถึงพระบิดา’ เหล่านี้หมายความว่าอะไร”

18 เขาจึงพูดกันว่า “นั่นหมายความว่าอะไรที่พระองค์ตรัสว่า ‘อีกหน่อย’ เราไม่ทราบว่า สิ่งที่พระองค์ตรัสนั้นหมายความว่าอะไร”

19 พระเยซูทรงทราบว่า เขาอยากทูลถามพระองค์ จึงตรัสกับเขาว่า “ท่านทั้งหลายถามกันอยู่หรือว่า เราหมายความว่าอะไรที่พูดว่า ‘อีกหน่อยท่านก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอีกหน่อยท่านก็จะเห็นเรา’

20 เรบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านจะร้องไห้และคร่ำครวญ แต่โลกจะชื่นชมยินดีและท่านทั้งหลายจะทุกข์โศก แต่ความทุกข์โศกของท่านจะกลับกลายเป็นความชื่นชมยินดี

21 เมื่อผู้หญิงกำลังจะคลอดบุตร นางก็มีความทุกข์เพราะถึงกำหนดแล้ว แต่เมื่อคลอดบุตรแล้ว นางก็ไม่ระลึกรถึงความเจ็บปวดนั้นเลย เพราะมีความชื่นชมยินดีที่คนหนึ่งเกิดมาในโลก

22 ฉะนั้นใดก็ดีขณะนี้ท่านทั้งหลาย

มีความทุกข์โศก แต่เราจะเห็นท่านอีก และใจท่านจะชื่นชมยินดี และไม่มีผู้ใดช่วงชิงความชื่นชมยินดีไปจากท่านได้

23 ในวันนั้นท่านจะไม่ถามอะไรเราอีก เรบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านจะขอสิ่งใดจากพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะทรงประทานสิ่งนั้นให้แก่ท่าน

24 แม้จนบัดนี้ท่านยังไม่ได้ขอสิ่งใดในนามของเรา จงขอเถิดแล้วจะได้ เพื่อความชื่นชมยินดีของท่านจะมีเต็มเปี่ยม

25 เราพูดเรื่องนี้กับท่านเป็นคำอุปมา แต่วันหนึ่งเราจะไม่พูดกับท่านเป็นคำอุปมาอีก แต่จะบอกท่านถึงเรื่องพระบิดาอย่างแจ่มแจ้ง

26 ในวันนั้นพวกท่านจะทูลขอในนามของเรา และเราจะไม่บอกท่านว่า เราจะอ้อนวอนพระบิดาเพื่อท่าน

27 เพราะว่าพระบิดาเองก็ทรงรักท่านทั้งหลาย เพราะท่านรักเราและเชื่อว่าเรามาจากพระเจ้า

28 เรามาจากพระบิดาและได้เข้ามาในโลกแล้ว เราจะจากโลกนี้ไปถึงพระบิดาอีก”

29 เหล่าสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า “ดูเถิด บัดนี้พระองค์ตรัสอย่างแจ่มแจ้งแล้ว มิได้

(20) มก 16:10; ลก 24:17, 32 (21) ปฐก 3:16; อสย 13:8; 26:17; 42:14; 1 ธส 5:3

(22) ลก 24:41; ยน 14:1, 27; 20:20; กจ 2:46 (23) มธ 7:7; ยน 14:13; 15:16

(24) ยน 15:11; 17:13 (25) ยน 7:13 (27) ยน 3:13; 14:21 (28) ยน 13:1, 3; 16:5

ตรัสเป็นคำอุปมา

30 เดียวนี้พวกข้าพระองค์รู้ว่า พระองค์ทรงทราบทุกสิ่งและไม่จำเป็นที่ผู้ใดจะทูลถามพระองค์อีก ด้วยเหตุนี้ข้าพระองค์เชื่อว่า พระองค์ทรงมาจากพระเจ้า”

31 พระเยซู ตรัสตอบเขาว่า “เดี๋ยวนี้ ท่านทั้งหลายเชื่อแล้ว หรือ

32 คุณเกิด เวลาจะมา เวลานั้นก็ถึงแล้ว ที่ท่านจะต้องกระจัดกระจายไปยังที่ของท่านทุกคน และจะทิ้งเราไว้แต่ผู้เดียว แต่เราหาได้อยู่ผู้เดียวไม่ เพราะพระบิดาทรงสถิตอยู่กับเรา

33 เราได้บอกเรื่องนี้ แก่ท่าน เพื่อท่านจะได้มีสันติสุขในเรา ในโลกนี้ ท่านจะประสบความทุกข์ยาก แต่จงชื่นใจเถิด เพราะว่าเราได้ชนะโลกแล้ว”

การอธิษฐาน

17 อย่างมหาปุโรหิตของพระเยซู พระเยซูตรัสตั้งนั้นแล้ว พระองค์ ก็ ทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นดูฟ้าและตรัสว่า “พระบิดาเจ้าข้า ถึงเวลาแล้ว ขอทรงโปรดให้พระบุตรของพระองค์ได้รับเกียรติ เพื่อพระบุตรจะได้ถวายเกียรติแด่พระองค์ 2 ดังที่พระองค์ได้ทรงโปรดให้พระบุตรมีอำนาจเหนือเนื้อหนัง

ทั้งสิ้น เพื่อให้พระบุตรประทานชีวิตนิรันดร์แก่คนทั้งปวงที่พระองค์ทรงมอบแก่พระบุตรนั้น

3 และนี่แหละคือชีวิตนิรันดร์คือที่เขารู้จักพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และรู้จักพระเยซูคริสต์ที่พระองค์ทรงใช้มา

4 ข้าพระองค์ได้ถวายเกียรติแด่พระองค์ในโลก ข้าพระองค์ได้กระทำพระราชกิจที่ พระองค์ทรงให้ข้าพระองค์กระทำนั้น สำเร็จแล้ว

5 บัดนี้ โอ พระบิดาเจ้าข้า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ได้รับเกียรติต่อพระพักตร์ของพระองค์ คือเกียรติซึ่งข้าพระองค์ได้มีร่วมกับพระองค์ก่อนที่โลกนี้มีมา

6 ข้าพระองค์ได้สำแดงพระนามของพระองค์แก่คนทั้งหลายที่พระองค์ได้ประทานให้แก่ข้าพระองค์จากมวลมนุษยโลก คนเหล่านั้นเป็นของพระองค์แล้ว และพระองค์ได้ประทานเขาให้แก่ข้าพระองค์ และเขาได้รักษาพระดำรัสของพระองค์แล้ว

7 บัดนี้เขาทั้งหลายรู้ว่า ทุกสิ่งที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์นั้นมาจากพระองค์

8 เพราะว่าพระดำรัสที่พระองค์

(30) ยน 17:8; 21:17 (32) มธ 26:31 (33) รม 8:37; อพ 2:14 (1) ยน 12:23

(2) ยน 3:35; 6:37, 39; 17:6 (3) ยรม 9:23-24; ยน 3:34 (4) ยน 4:34; 13:31

(5) พบ 2:6 (6) สดต 22:22; อสค 18:4; ยน 6:37 (8) พบญ 18:15, 18; ยน 8:28, 42

ตรัสประทานให้แก่ข้าพระองค์
นั้น ข้าพระองค์ได้ให้เขาแล้ว
และเขาได้รับไว้ และเขารู้แน่ว่า
ข้าพระองค์มาจากพระองค์ และ
เขาเชื่อว่า พระองค์ได้ทรงใช้
ข้าพระองค์มา

9 ข้าพระองค์อธิษฐานเพื่อเขา
ข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อ
โลก แต่เพื่อคนเหล่านั้นที่พระ
องค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์
เพราะว่าเขาเป็นของพระองค์

10 ทุกสิ่งซึ่งเป็นของข้าพระองค์
ก็เป็นของพระองค์ และทุกสิ่ง
ซึ่งเป็นของพระองค์ก็เป็นของ
ข้าพระองค์ และข้าพระองค์มิ
เกียติในสิ่งเหล่านั้น

11 บัดนี้ข้าพระองค์จะไม่อยู่ใน
โลกนี้อีก แต่พวกเขาจะอยู่ใน
โลกนี้ และข้าพระองค์กำลังจะ
ไปหาพระองค์ ข้าแต่พระบิดาผู้
บริสุทธิ์ ขอพระองค์ทรงโปรด
พิทักษ์รักษาบรรดาผู้ที่พระองค์
ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ไว้โดย
พระนามของพระองค์ เพื่อ
เขาจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
เหมือนดังข้าพระองค์กับพระ
องค์

12 เมื่อข้าพระองค์ยังอยู่กับคน
เหล่านั้นในโลกนี้ ข้าพระองค์ก็
ได้พิทักษ์รักษาพวกเขาไว้โดย
พระนามของพระองค์ ผู้ซึ่งพระ
องค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์

ข้าพระองค์ได้ปกป้องเขาไว้และ
ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเสียไปนอกจาก
ลูกของความพินาศ เพื่อพระ
คัมภีร์จะสำเร็จ

13 และบัดนี้ข้าพระองค์กำลังจะ
ไปหาพระองค์ และข้าพระองค์
กล่าวถึงสิ่งเหล่านี้ในโลก เพื่อ
เขาจะได้รับความชื่นชมยินดี
ของข้าพระองค์อย่างเต็มเปี่ยม

14 ข้าพระองค์ได้มอบพระดำรัส
ของพระองค์ให้แก่เขาแล้ว และ
โลกนี้ได้เกลียดชังเขา เพราะเขา
ไม่ใช่ของโลกเหมือนดังที่ ข้า
พระองค์ไม่ใช่ของโลก

15 ข้าพระองค์ไม่ได้ขอให้พระ
องค์เอาเขาออกไปจากโลก แต่
ขอปกป้องเขาไว้ให้พ้นจากความ
ชั่วร้าย

16 เขาไม่ใช่ของโลกเหมือนดัง
ที่ข้าพระองค์ไม่ใช่ของโลก

17 ขอทรงโปรดชำระเขาให้บริ
สุทธิ์ด้วยความจริงของพระองค์
พระวาระของพระองค์ เป็น
ความจริง

18 พระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์
มาในโลกฉันใด ข้าพระองค์ก็ใช้
เขาไปในโลกฉันนั้น

19 ข้าพระองค์ถวายตัวของข้า
พระองค์เพราะเห็นแก่เขา เพื่อ
ให้เขารับการทรงชำระแต่งตั้งไว้
โดยความจริงด้วยเช่นกัน

20 ข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อ

(9) 1 ยน 5:19 (10) ยน 16:15 (11) ยน 10:30; 13:1; 1 ปด 1:5

(12) สดต 41:9; 109:8; ยน 6:70; ฮบ 2:13 (14) ยน 8:23; 15:19 (15) 1 ยน 5:18

(17) สดต 119:9, 142, 151; อฟ 5:26 (18) ยน 4:38; 20:21 (19) ฮบ 10:10

คนเหล่านี้พวกเดียว แต่เพื่อคน
ทั้งปวงที่จะเชื่อในข้าพระองค์
เพราะถ้อยคำของเขา

21 เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เป็น
อันหนึ่งอันเดียวกัน ดังที่พระ
องค์คือพระบิดาทรงสถิตในข้า
พระองค์ และข้าพระองค์ในพระ
องค์ เพื่อให้เขาเป็นอันหนึ่งอัน
เดียวกันกับพระองค์และกับข้า
พระองค์ด้วย เพื่อโลกจะได้เชื่อ
ว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา
22 เกียรติซึ่งพระองค์ได้ประ
ทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์
ได้มอบให้แก่เขา เพื่อเขาจะได้
เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังที่
พระองค์กับข้าพระองค์เป็นอัน
หนึ่งอันเดียวกันนั้น

23 ข้าพระองค์อยู่ในเขา และ
พระองค์ทรงอยู่ในข้าพระองค์
เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เป็นอัน
หนึ่งอันเดียวกันอย่างสมบูรณ์
และเพื่อโลกจะได้รู้ว่าพระองค์
ทรงใช้ข้าพระองค์มา และพระ
องค์ทรงรักเขาเหมือนดังที่พระ
องค์ทรงรักข้าพระองค์

24 พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์
ปรารถนาให้คนเหล่านั้นที่พระ
องค์ได้ประทานให้แก่ข้าพระ
องค์อยู่กับข้าพระองค์ในที่ซึ่ง
ข้าพระองค์อยู่นั้นด้วย เพื่อเขา
จะได้เห็นสง่าราศีของข้าพระ
องค์ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่

ข้าพระองค์ เพราะพระองค์
ทรงรักข้าพระองค์ก่อนที่จะทรง
สร้างโลก

25 โอ ข้าแต่พระบิดาผู้ชอบ
ธรรม โลกนี้ไม่รู้จักพระองค์ แต่
ข้าพระองค์รู้จักพระองค์ และ
คนเหล่านี้รู้ว่า พระองค์ได้ทรง
ใช้ข้าพระองค์มา

26 ข้าพระองค์ได้ประกาศให้เขา
รู้จักพระนามของพระองค์ และ
จะประกาศให้เขารู้จัก เพื่อ
ความรักที่ พระองค์ได้ทรงรัก
ข้าพระองค์จะดำรงอยู่ในเขาและ
ข้าพระองค์จะอยู่ในเขา”

พระเยซูในสวนเกทเสมนี

ทรงถูกทรมานและถูกจับกุม

(มธ 26:47-56; มก 14:43)

18 เมื่อพระเยซูตรัสดังนี้
แล้ว พระองค์ได้เสด็จ
ออกไปกับเหล่าสาวกของพระ
องค์ข้ามลำธารขิดโรนไปยังสวน
แห่งหนึ่ง พระองค์เสด็จเข้าไป
ในสวนนั้นกับเหล่าสาวก

2 ยูดาผู้ที่ทรยศพระองค์ก็รู้จัก
สวนนั้นด้วย เพราะว่าพระเยซู
กับเหล่าสาวกของพระองค์เคย
มาพบกันที่นั่นบ่อยๆ

3 ยูดาจึงพาพวกทหารกับเจ้า
หน้าที่มาจากพวกปุโรหิตใหญ่
และพวกฟาริสี ถือโคมถือน้ำ
และเครื่องอาวุธไปที่นั่น

4 พระเยซูทรงทราบทุกสิ่งที่จะ

(21) ยน 10:38; 17:11, 23; กท 3:28 (22) 2 คร 3:18; 1 ยน 1:3 (23) คส 3:14

(24) ยน 17:5; 1 ธส 4:17 (25) ยน 3:17; 7:29 (26) ยน 15:9 (1) 2 ซมอ 15:23

(2) ลก 21:37; 22:39 (3) ลก 22:47-53 (4) ยน 6:64; 13:1, 3; 19:28

เกิดขึ้นกับพระองค์ พระองค์จึงเสด็จออกไปถามเขาว่า "ท่านทั้งหลายมาหาใคร"

5 เขาทูลตอบพระองค์ว่า "มหาเยชูชานาชาเรีธ" พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราคือผู้นั้นแหละ" ยูดาสผู้ทรยศพระองค์ก็ยืนอยู่กับคนเหล่านั้นด้วย

6 เมื่อพระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "เราคือผู้นั้นแหละ" เขาทั้งหลายได้ถอยหลังและล้มลงที่ดิน

7 พระองค์จึงตรัสถามเขาอีกว่า "ท่านมาหาใคร" เขาทูลตอบว่า "มหาเยชูชานาชาเรีธ"

8 พระเยซูตรัสตอบว่า "เราบอกท่านแล้วว่าเราคือผู้นั้น เหตุฉะนั้นถ้าท่านแสวงหาเราก็จงปล่อยคนเหล่านี้ไปเถิด"

9 ทั้งนี้ก็เพื่อพระดำรัสจะสำเร็จ ซึ่งพระเยซูตรัสไว้แล้วว่า "คนเหล่านั้นซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ไม่ได้เสียไปสักคนเดียว"

10 ซีโมนเปโตรมีดาบ จึงชักออกและฟันผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิต ถูกหูล้างขวาขาดไป ชื่อของผู้รับใช้คนนั้นคือมัลคัส

11 พระเยซูจึงตรัสกับเปโตรว่า "จงเอาดาบใส่ฝักเสีย เราจะไม่มีตีมิด้วยซึ่งพระบิดาของเราประทานแก่เราหรือ"

ทรงอยู่ต่อหน้าอันนาส และคายาฟาส

(มธ 26:57-68)

(มก 14:53-65)

(ลก 22:66-71)

12 พวกพลทหารกับนายทหารและเจ้าหน้าที่ของพวกยิวจึงจับพระเยซูมัดไว้

13 แล้วพาพระองค์ไปหาอันนาสก่อน เพราะอันนาสเป็นพ่อตาของคายาฟาสผู้ซึ่งเป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น

14 คายาฟาสผู้นั้นแหละที่แนะนำพวกยิวว่า ควรให้คนหนึ่งตายแทนพลเมืองทั้งหมด

เปโตรปฏิเสธพระเยซู

(มธ 26:69-75)

(มก 14:66-72)

(ลก 22:54-62)

15 ซีโมนเปโตรได้ติดตามพระเยซูไป และสาวกอีกคนหนึ่งก็ติดตามไปด้วย สาวกคนนั้นเป็นที่รู้จักของมหาปุโรหิต และเขาได้เข้าไปกับพระเยซูถึงคุกหาสน์ของมหาปุโรหิต

16 แต่เปโตรยืนอยู่ข้างนอกกริมประตู สาวกอีกคนหนึ่งนั้นที่รู้จักกันกับมหาปุโรหิตจึงได้ออกไปและพูดกับหญิงที่เฝ้าประตู แล้วก็พาเปโตรเข้าไป

17 ผู้หญิงคนที่เฝ้าประตูจึงถามเปโตรว่า "ท่านเป็นสาวกของคน

(5) สดต 41:9; มธ 21:11 (9) ยน 6:39; 17:12 (10) มธ 26:51

(11) มธ 20:22; 26:39 (13) มธ 26:3, 57; ลก 3:2 (14) ยน 11:50

(15) มก 14:54; ยน 20:2-5 (16) มธ 26:69 (17) มธ 26:34

นั้นด้วยหรือ” เขาตอบว่า “ข้าไม่
เป็น”

18 พวกผู้รับใช้กับเจ้าหน้าที่ก็
ยืนอยู่ที่นั่นเอาถ่านมาก่อไฟ
เพราะอากาศหนาว แล้วก็ยื่นผิง
ไฟกัน เปโตรก็ยื่นผิงไฟอยู่กับ
เขาด้วย

**พระเยซูทรงอยู่
ต่อหน้ามหาปุโรหิต**

19 มหาปุโรหิตจึงได้ถามพระ
เยซูถึงเหล่าสาวกของพระองค์
และคำสอนของพระองค์

20 พระเยซูตรัสตอบท่านว่า
“เราได้กล่าวให้โลกฟังอย่างเปิด
เผย เราสั่งสอนเสมอทั้งใน
ธรรมศาลาและที่ในพระวิหารที่
พวกยิวเคยชุมนุมกัน และเราไม่
ได้กล่าวสิ่งใดอย่างลับๆเลย

21 ท่านถามเราทำไม จงถามผู้ที่
ได้ฟังเราว่า เราได้พูดอะไรกับ
เขา ดูเถิด เขารู้ว่าเรากล่าว
อะไร”

22 เมื่อพระองค์ตรัสตั้งนั้นแล้ว
เจ้าหน้าที่คนหนึ่งซึ่งยืนอยู่ที่นั่น
ได้ตบพระเยซูด้วยฝ่ามือของเขา
แล้วพูดว่า “เจ้าตอบมหาปุโรหิต
อย่างนั้นหรือ”

23 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ถ้า
เราพูดผิด จงเป็นพยานในสิ่ง
ที่ผิดนั้น แต่ถ้าเราพูดถูก ท่าน
ตบเราทำไม”

24 อันนาสจึงให้พาพระเยซูซึ่ง

ถูกมัดอยู่ไปหาคายาฟาสผู้เป็น
มหาปุโรหิตประจำการ

25 ซีโมนเปโตรกำลังยืนผิงไฟ
อยู่ คนเหล่านั้นจึงถามเปโตรว่า
“เจ้าเป็นสาวกของคนนั้นด้วย
หรือ” เปโตรปฏิเสธว่า “ข้าไม่
เป็น”

26 ผู้รับใช้คนหนึ่งของมหา
ปุโรหิตซึ่งเป็นญาติกับคนที่
เปโตรพันหูขาดก็กล่าวขึ้นว่า
“ข้าเห็นเจ้ากับท่านผู้นั้นในสวน
ไม่ใช่หรือ”

27 เปโตรปฏิเสธอีกครั้งหนึ่ง
และในทันใดนั้นไก็ก็ขึ้น

เขานำพระเยซูไปอยู่

ต่อหน้าปีลาต

(มธ 27:1-14)

(มก 15:1-5)

(ลก 23:1-7)

28 เขาจึงได้พาพระเยซูออกไป
จากคายาฟาสไปยังศาลาปริทอ-
เรียม เป็นเวลาเช้าตรู่ พวกเขา
เองไม่ได้เข้าไปในศาลาปริทอ-
เรียม เพื่อไม่ให้เป็นมลทิน แต่
จะได้กินปังสกาได้

29 ปีลาตจึงออกมาหาเขาเหล่านี
แล้วถามว่า “พวกท่านมีเรื่อง
อะไรมาฟ้องคนนี้”

30 เขาตอบท่านว่า “ถ้าเขาไม่ใช่
ผู้ร้าย พวกข้าพเจ้าก็จะไม่มอบ
เขาไว้กับท่าน”

31 ปีลาตจึงกล่าวแก่เขาว่า

(20) มธ 26:55; มก 14:49; ลก 4:15; ยน 6:59; 7:14, 28; 8:26 (21) มก 12:37

(22) อสย 50:6; ยรม 20:2 (24) มธ 26:57; ลก 3:2 (25) มธ 26:71-75; มก 14:69

(27) มธ 26:74; มก 14:72 (28) มธ 27:2; มก 15:1 (29) มธ 27:11-14; มก 15:2-5

“พวกท่านจงเอาคนนี้ไปพิพากษาตามกฎหมายของท่านเถิด” พวกยิวจึงเรียนท่านว่า “การที่พวกข้าพเจ้าจะประหารชีวิตคนใดคนหนึ่งนั้นเป็นการผิดกฎหมาย”

32 ^{ทั้งนี้} เพื่อพระดำรัสของพระเยซูจะสำเร็จ ซึ่งพระองค์ตรัสว่า พระองค์จะทรงสิ้นพระชนม์อย่างไร

33 ปีลาตจึงเข้าไปในศาลปริทอเรียมอีก และเรียกพระเยซูมา ทูลถามพระองค์ว่า “ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ”

34 พระเยซูตรัสตอบท่านว่า “ท่านถามอย่างนั้นแต่ลำพังท่านเองหรือ หรือมีคนอื่นบอกท่านถึงเรื่องของเรา”

35 ปีลาตทูลตอบว่า “เราเป็นยิวหรือ ประชาชาติของท่านเองและพวกปุโรหิตใหญ่ได้มอบท่านไว้กับเรา ท่านทำผิดอะไร”

36 พระเยซูตรัสตอบว่า “อาณาจักรของเรามิได้เป็นของโลกนี้ ถ้าอาณาจักรของเรามาจากโลกนี้ คนของเราจะได้ต่อสู้ไม่ให้เราตกในเงื้อมมือของพวกยิว แต่บัดนี้อาณาจักรของเรามิได้มาจากโลกนี้”

37 ปีลาตจึงทูลถามพระองค์ว่า “ถ้าเช่นนั้น ท่านเป็นกษัตริย์หรือ” พระเยซูตรัสตอบว่า “ท่าน

พูดว่าเราเป็นกษัตริย์ เพราะเหตุนี้เราจึงเกิดมาและเข้ามาในโลก เพื่อเราจะเป็นพยานถึงความจริง คนทั้งปวงซึ่งอยู่ฝ่ายความจริงย่อมฟังเสียงของเรา”

38 ปีลาตทูลถามพระองค์ว่า “ความจริงคืออะไร” เมื่อถามดังนั้นแล้วท่านก็ออกไปหาพวกยิวอีก และบอกเขาว่า “เราไม่เห็นคนนั้นมีความผิดแม้แต่น้อย

พระเยซูถูกพิพากษาว่าผิด บารับบัสได้รับการปลดปล่อย

(มธ 27:15-26)

(มก 15:6-15)

(ลก 23:18-25)

39 แต่พวกท่านมีธรรมเนียมให้เราปล่อยคนหนึ่งให้แก่ท่านในเทศกาลปัสกา ฉะนั้นท่านจะให้เราปล่อยกษัตริย์ของพวกยิวให้แก่ท่านหรือ”

40 คนทั้งหลายจึงร้องขึ้นอีกว่า “อย่าปล่อยคนนี้ แต่จงปล่อยบารับบัส” บารับบัสนั้นเป็นโจร

พระเยซูได้รับ

การสวมมงกุฎหนาม

19 ขณะนั้นปีลาตจึงให้เอาพระเยซูไปโดยดี

2 และพวกทหารก็เอาหนามสานเป็นมงกุฎสวมพระเศียรของพระองค์ และให้พระองค์สวมเสื้อสีม่วง

3 แล้วทูลว่า “ท่านกษัตริย์ของ

(32) มธ 20:17-19; 26:2; มก 10:33 (33) มธ 27:11 (36) ดนล 2:44; 7:14

(37) อสย 55:4; มธ 5:17; 20:18 (38) อสย 53:9; มธ 27:24 (39) มธ 27:15-26

(40) ลก 23:19; กจ 3:14 (1) มธ 20:19; 27:26; มก 15:15; ลก 18:33 (3) อสย 50:6

พวกยิว ขอทรงพระเจริญ” และ
เขาก็ตบพระองค์ด้วยฝ่ามือ
ปีลาตมอบพระเยซู

ให้แก่ฝูงชน

4 ปีลาตจึงออกไปอีกและกล่าว
แก่คนทั้งหลายว่า “ดูเถิด เรา
พาคนนี้ออกมาให้ท่านทั้งหลาย
เพื่อให้ท่านรู้ว่า เราไม่เห็นว่ามี
ความผิดสิ่งใดเลย”

5 พระเยซูจึงเสด็จออกมาทรง
มงกุฏทำด้วยหนามและทรงเสื่อ
สีม่วง และปีลาตกล่าวแก่เขา
ทั้งหลายว่า “ดูคนนี่ซิ”

6 ฉะนั้นเมื่อพวกปุโรหิตใหญ่
และพวกเจ้าหน้าที่ได้เห็นพระ
องค์ เขาทั้งหลายร้องอิงว่า “จริง
เขาเสียจริงเขาเสีย” ปีลาตกล่าว
แก่เขาว่า “พวกท่านเอาเขาไป
จริงเองเถิด เพราะเราไม่เห็นว่ามี
ความผิดเลย”

7 พวกยิวตอบท่านว่า “พวกเรา
มีกฎหมาย และตามกฎหมายนั้น
เขาควรจะตาย เพราะเขาได้ตั้ง
ตัวเป็นพระบุตรของพระเจ้า”

8 ฉะนั้นครั้นปีลาตได้ยั้งนั้น
ท่านก็ตกใจกลัวมากขึ้น

9 ท่านเข้าไปในศาลปริทอเรียม
อีกและทูลพระเยซูว่า “ท่านมา
จากไหน” แต่พระเยซูมิได้ตรัส
ตอบประการใด

10 ปีลาตจึงทูลพระองค์ว่า
“ท่านจะไม่พูดกับเราหรือ ท่าน

ไม่รู้หรือว่าเรามีอำนาจที่จะตรึง
ท่านที่กางเขน และมีอำนาจที่จะ
ปล่อยท่านได้”

11 พระเยซูตรัสตอบว่า “ท่านจะ
มีอำนาจเหนือเราไม่ได้ นอก
จากจะประทานจากเบื้องบนให้
แก่ท่าน เหตุฉนั้นผู้ที่มอบเรา
ไว้กับท่านจึงมีความผิดบาปมาก
กว่าท่าน”

12 ตั้งแต่นั้นไปปีลาตก็หาโอกาส
ที่จะปล่อยพระองค์ แต่พวก
ยิวร้องอิงว่า “ถ้าท่านปล่อยชาย
คนนี้ ท่านก็ไม่ใช่มิตรของซีซาร์
ผู้ใดที่ตั้งตัวเป็นกษัตริย์ก็พูดต่อ
สู้ซีซาร์”

13 เมื่อปีลาตได้ยั้งนั้น ท่าน
จึงพาพระเยซูออกมา แล้วนั่ง
บัลลังก์พิพากษา ณ ที่เรียกว่า
ลานปูศิลา ภาษาฮีบรูเรียกว่า
กับบาธา

ชาวยิวไม่ยอมรับ

พระคริสต์เป็นกษัตริย์

14 วันนั้นเป็นวันเตรียมปัสกา
เวลาประมาณเที่ยง ท่านพูดกับ
พวกยิวว่า “ดูเถิด นี่คือกษัตริย์
ของท่านทั้งหลาย”

15 แต่เขาทั้งหลายร้องอิงว่า
“เอาเขาไปเสีย เอาเขาไปเสีย
จริงเขาเสียที่กางเขน” ปีลาตพูด
กับเขาว่า “ท่านจะให้เราตรึง
กษัตริย์ของท่านทั้งหลายที่กาง-
เขนหรือ” พวกปุโรหิตใหญ่ตอบ

(4) อสย 53:9; ยน 18:33, 38 (6) กจ 3:13 (7) ลนต 24:16; มธ 26:63-66; ยน 5:18

(9) อสย 53:7; มธ 27:12, 14 (11) ลก 22:53; ยน 3:27 (12) ลก 23:2; ยน 18:33

(13) พบทู 1:17; 1 ซมอ 15:24 (14) มธ 27:62; ยน 19:31, 42 (15) ปฐก 49:10

ว่า "เว้นแต่ซีซาร์แล้ว เราไม่มี กษัตริย์"

ทรงถูกตรึงบนไม้กางเขน

(มธ 27:33-54; มก 15:22)

(ลก 23:33-47)

16 แล้วปีลาตจึงมอบพระองค์ให้เขาพาไปตรึงที่กางเขน และเขาพาพระเยซูไป

17 และพระองค์ทรงแบกกางเขนของพระองค์ไปยังสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่า สถานที่กะโหลกศีรษะ ภาษาฮีบรู เรียกว่า กลโกธา

18 ณ ที่นั้น เขาตรึงพระองค์ไว้ที่กางเขนกับคนอื่นสองคน คนละข้างและพระเยซูทรงอยู่กลาง

19 ปีลาตให้เขียนคำประจานติดไว้บนกางเขน และคำประจานนั้นว่า "เยซูชาวนาซาเร็ธ กษัตริย์ของพวกยิว"

20 พวกยิวเป็นอันมากจึงได้อ่านคำประจานนี้ เพราะที่ซึ่งเขาตรึงพระเยซูอยู่น้อยใกล้กับกรุงและค่านันเขียนไว้เป็นภาษาฮีบรู ภาษากรีก และภาษาลาติน

21 ฉะนั้นพวกปุโรหิตใหญ่ของพวกยิวจึงเรียนปีลาตว่า "ขออย่าเขียนว่า 'กษัตริย์ของพวกยิว' แต่ขอเขียนว่า 'คนนี้บอกว่า เราเป็นกษัตริย์ของพวกยิว'"

22 ปีลาตตอบว่า "สิ่งใดที่เราเขียนแล้วก็แล้วไป"

23 ครั้นพวกทหารตรึงพระเยซูไว้ที่กางเขนแล้ว เขาทั้งหลายก็เอาฉลองพระองค์แบ่งออกเป็นสี่ส่วนให้ทหารทุกคนคนละส่วน และเอาฉลองพระองค์ชิ้นในนั้นไม่มีตะเข็บ ทอตั้งแต่บนตลอดล่าง 24 เหตุฉะนั้นเขาจึงพูดกันว่า "เราอย่าฉีกแบ่งกันเลย แต่ให้เราจับสลากกันจะได้รู้ว่าใครจะได้" ทั้งนี้เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จที่ว่า 'เสื้อผ้านี้ของข้าพระองค์ เขาแบ่งปันกัน ส่วนเสื้อของข้าพระองค์นั้น เขาก็จับสลากกัน' พวกทหารจึงได้กระทำดังนี้

25 ผู้ที่ยืนอยู่ข้างกางเขนของพระเยซูนั้น มีมารดาของพระองค์กับน้ำสาวของพระองค์ มารีย์ภรรยาของเคลโอพีส และมารีย์ชวามักดาลา

26 ฉะนั้นเมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นมารดาของพระองค์และสาวกคนที่พระองค์ทรงรัก ยืนอยู่ใกล้ พระองค์ตรัสกับมารดาของพระองค์ว่า "หญิงเอ๋ย จงดูบุตรของท่านเถิด"

27 แล้วพระองค์ตรัสกับสาวกคนนั้นว่า "จงดูมารดาของท่านเถิด" และตั้งแต่นั้นมาสาวกคนนั้นก็รับนางมาอยู่ในบ้านของตน

28 หลังจากนั้น พระเยซูทรง

(16) มธ 27:26, 31; มก 15:15 (17) กตว 15:36 (18) อสย 53:12 (19) มธ 27:37 (23) มธ 27:35; มก 15:24; ลก 23:34 (24) สดต 22:18 (25) มธ 27:55; มก 15:40 (26) ยน 2:4; 13:23; 20:2 (27) ลก 18:28; ยน 1:11; 16:32 (28) สดต 69:21

ทราบว่าเป็นสำเร็จแล้ว เพื่อ
พระคัมภีร์จะสำเร็จจึงตรัสว่า
“เรากระหายน้ำ”

29 มีภาชนะใส่น้ำ อุ่นเปรี๊ยว
วางอยู่ที่นั่น เขาจึงเอาฟองน้ำ
ชุบน้ำ อุ่นเปรี๊ยวใส่ปลายไม้
หุสบชูขึ้นให้ถึงพระโอษฐ์ของ
พระองค์

30 เมื่อพระเยซูทรงรับน้ำอุ่น
เปรี๊ยวแล้ว พระองค์ตรัสว่า
“สำเร็จแล้ว” และทรงก้มพระ
เศียรลงปล่อยพระวิญญาณจิต
ออกไป

พระอัฐิของพระองค์ไม่หักเลย

31 เพราะวันนั้นเป็นวันเตรียม
พวกยิวจึงขอให้ปลาทูบขาของ
ผู้ที่ถูกตรึงให้หัก และให้เอาศพ
ไปเสีย เพื่อไม่ให้ศพค้างอยู่ที่
กางเขนในวันสะบาโต (เพราะ
วันสะบาโตนั้นเป็นวันใหญ่)

32 ดังนั้นพวกทหารจึงมาทุบขา
ของคนที่หนึ่ง และขาของอีกคน
หนึ่งที่ถูตรึงอยู่กับพระองค์

33 แต่เมื่อเขามาถึงพระเยซูและ
เห็นว่าพระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว
เขาจึงมิได้ทุบขาของพระองค์

34 แต่ทหารคนหนึ่งเอาทวน
แทงที่ซี่ข้างของพระองค์ และ
โลหิตกับน้ำก็ไหลออกมาทันที

35 คนนั้นที่เห็นก็เป็นพยาน
และคำพยานของเขาก็เป็นความจริง
และเขาก็รู้ว่าเขาพูดความจริง

จริง เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อ
36 เพราะสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นเพื่อ
ข้อพระคัมภีร์จะสำเร็จซึ่งว่า
‘พระอัฐิของพระองค์จะไม่หัก
สักซี่เดียว’

37 และมีข้อพระคัมภีร์อีกข้อ
หนึ่งว่า ‘เขาทั้งหลายจะมองดู
พระองค์ผู้ซึ่งเขาเองได้แทง’

พระเยซูทรงถูกฝังไว้

ในอุโมงค์ฝังศพของโยเซฟ

(มธ 27:57-60)

(มก 15:43-47)

(ลก 23:50-56)

38 หลังจากนั้นโยเซฟชาวบ้าน
อาริมาเธีย ซึ่งเป็นสาวกลับๆ
ของพระเยซูเพราะกลัวพวกยิว
ก็ได้ขอพระศพพระเยซูจาก
ปลาทู และปลาทูก็ยอมให้โย-
เซฟจึงมาอัญเชิญพระศพพระ
เยซูไป

39 ฝ่ายนิโคเดมัส ซึ่งตอนแรก
ไปหาพระเยซูในเวลากลางคืน
นั้นก็มาด้วย เขานำเครื่องหอม
ผสมคือมดยอบกับบักฤชณา
หนักประมาณสามสิบกกว่ากิโล-
กรัมมาด้วย

40 พวกเขาอัญเชิญพระศพพระ
เยซู และเอาผ้าปูกับเครื่อง
หอมพันพระศพนั้นตามธรรมเนียม
ฝังศพของพวกยิว

41 ในสถานที่พระองค์ถูกตรึงที่
กางเขนนั้นมีส่วนแห่งหนึ่ง ใน

(29) มธ 27:48, 50 (30) ยน 17:4 (31) อพย 12:16; ลนต 23:6-7 (34) 1 ยน 5:6, 8

(35) ยน 20:31; 21:24 (36) อพย 12:46; กตว 9:12 (37) สดต 22:16-17

(38) มธ 27:57-61; มก 15:42-47 (39) สดต 45:8; สภษ 7:17 (40) ลก 24:12

ส่วนนั้นมีอุโมงค์ฝังศพใหม่ที่ยัง
ไม่ได้ฝังศพผู้ใดเลย

42 เพราะวันนั้นเป็นวันเตรียม
ของพวกยิว และเพราะอุโมงค์
นั้นอยู่ใกล้ เขาจึงบรรจุพระศพ
พระเยซูไว้ที่นั่น

การฟื้นคืนพระชนม์

ของพระเยซูคริสต์

(มธ 28:1-10)

(มก 16:1-14)

(ลก 24:1-43)

20 วันแรกของสัปดาห์เว-
ลาเช้ามีด มารีย์ชาว
มักดาลามาถึงอุโมงค์ฝังศพ เธอ
เห็นหินออกจากปากอุโมงค์อยู่
แล้ว

2 เธอจึงวิ่งไปหาซีโมนเปโตร
และสาวกอีกคนหนึ่งที่พระเยซู
ทรงรักนั้น และพูดกับเขาว่า
"เขาเอาองค์พระผู้เป็นเจ้าออก
ไปจากอุโมงค์แล้ว และพวกเรา
ไม่รู้ว่าเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่
ไหน"

3 เปโตรจึงออกไปยังอุโมงค์กับ
สาวกคนนั้น

4 เขาจึงวิ่งไปทั้งสองคน แต่
สาวกคนนั้นวิ่งเร็วกว่าเปโตรจึง
มาถึงอุโมงค์ก่อน

5 เขาก็มองมอดูเห็นผ้าป่านวาง
อยู่ แต่เขาไม่ได้เข้าไปข้างใน

6 ซีโมนเปโตรตามมาถึงภายหลัง
แล้วเข้าไปในอุโมงค์เห็น

ผ้าป่านวางอยู่

7 และผ้าพันพระเศียรของพระ
องค์ไม่ได้วางอยู่กับผ้าอื่น แต่
พับไว้ต่างหาก

8 แล้วสาวกคนนั้นที่ มาถึงอุ-
โมงค์ก่อนก็เข้าไปด้วย เขาได้
เห็นและเชื่อ

9 เพราะว่าขณะนั้นเขายังไม่เข้าใจ
ข้อพระคัมภีร์ที่ว่า พระองค์
จะต้องฟื้นคืนมาจากความตาย

10 แล้วสาวกทั้งสองก็กลับไปยัง
บ้านของตน

พระเยซูทรงปรากฏพระองค์

ต่อมารีย์ชาวมักดาลา

11 แต่ฝ่ายมารีย์ยืนร้องไห้อยู่
นอกอุโมงค์ ขณะที่ร้องไห้อยู่
เธอก็มองมอดูที่อุโมงค์

12 และได้เห็นทูตสวรรค์สอง
องค์สวมเสื้อขาวนั่งอยู่ ณ ที่
ซึ่งเขาวางพระศพพระเยซู องค์
หนึ่งอยู่เบื้องพระเศียร และองค์
หนึ่งอยู่เบื้องพระบาท

13 ทูตทั้งสองพูดกับมารีย์ว่า
"หญิงเอ๋ย ร้องไห้ทำไม" เธอ
ตอบทูตทั้งสองว่า "เพราะเขา
เอาองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพ-
เจ้าไปเสียแล้ว และข้าพเจ้าไม่
ทราบว่าเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่
ไหน"

14 เมื่อมารีย์พูดอย่างนั้นแล้ว
ก็หันกลับมาและเห็นพระเยซู
ประทับยืนอยู่ แต่ไม่ทราบว่า

(42) อสย 53:9; ยน 19:14 (1) มธ 27:60, 66 (2) ยน 13:23; 19:26 (3) ลก 24:12
(5) ยน 19:40 (7) ยน 11:44 (8) ยน 21:23-24 (9) สดต 16:10; กจ 2:25, 31
(11) มก 16:5 (14) มธ 28:9; มก 16:9; ลก 24:16, 31; ยน 21:4

เป็นองค์พระเยซู

15 พระเยซู ตรัสถามเธอว่า "หญิงเอ๋ย ร้องให้ทำไม เจ้าตามหาผู้ใด" มารีย์สำคัญว่าพระองค์เป็นคนทำสวนจึงตอบพระองค์ว่า "นายเจ้าข้า ถ้าท่านได้เอาพระองค์ไป ขอบอกให้ดิฉันรู้ว่าเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน และดิฉันจะรับพระองค์ไป"

16 พระเยซู ตรัสกับเธอว่า "มารีย์เอ๋ย" มารีย์จึงหันมาและทูลพระองค์ว่า "รับโบนี" ซึ่งแปลว่า อาจารย์

17 พระเยซู ตรัสกับเธอว่า "อย่าแต่ต้องเรา เพราะเรายังมิได้ขึ้นไปหาพระบิดาของเรา แต่จงไปหาพวกพี่น้องของเรา และบอกเขาว่า เราจะขึ้นไปหาพระบิดาของเราและพระบิดาของท่านทั้งหลาย และไปหาพระเจ้าของเราและพระเจ้าของท่านทั้งหลาย"

18 มารีย์ มักดาลาจึงไปบอกพวกสาวกว่า เธอได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว และพระองค์ได้ตรัสคำเหล่านั้นกับเธอ

พระเยซูทรงปรากฏพระองค์

ต่อเหล่าสาวกวันแต่โธมัส

19 คำวันนั้นซึ่งเป็นวันแรกของสัปดาห์ เมื่อสาวกปิดประตูห้องที่พวกเขาอยู่แล้วเพราะกลัวพวกยิว พระเยซูได้เสด็จเข้ามาประ-

ทับยืนอยู่ท่ามกลางเขา และตรัสกับเขาว่า "สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด"

20 ครั้นพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ทรงให้เขาดูพระหัตถ์และซี่ข้างของพระองค์ เมื่อพวกสาวกเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว เขาก็มีความยินดี

21 พระเยซู จึงตรัสกับเขาอีกว่า "สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด พระบิดาของเราทรงใช้เรามาฉันทัด เราที่ใช้ท่านทั้งหลายไปฉันทัน"

22 ครั้นพระองค์ตรัสดังนั้นแล้ว จึงทรงระบายลมหายใจออกเหนือเขา และตรัสกับเขาว่า "ท่านทั้งหลายจงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด"

23 ถ้าท่านจะยกความผิดบาปของผู้ใด ความผิดบาปนั้นก็จะถูกยกเสีย และถ้าท่านจะให้ความผิดบาปติดอยู่กับผู้ใด ความผิดบาปนั้นก็ติดอยู่กับผู้นั้น"

พระเยซูทรงปรากฏพระองค์

อีกครั้งหนึ่งและ

โธมัสยอมเชื่อ

24 แต่ฝ่ายโธมัสที่เขาเรียกกันว่า ดิดูมัส ซึ่งเป็นสาวกคนหนึ่งในสิบสองคนนั้น ไม่ได้อยู่กับพวกเขาเมื่อพระเยซูเสด็จมา

25 สาวกอื่น ๆ จึงบอกโธมัสว่า

(16) ยน 10:3 (17) สดต 22:22; มธ 18:10; ลก 24:5; ยน 16:28; 17:11; กจ 1:9

(18) มธ 28:10; ลก 24:10 (19) มก 16:14; ลก 24:36 (20) ยน 16:20, 22; กจ 1:3

(21) มธ 28:18-20; ยน 17:18-19 (23) มธ 16:19; 18:18 (24) ยน 11:16

“เราได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว” แต่โรมัสตอบเขาเหล่านั้นว่า “ถ้าข้าไม่เห็นรอยตะปูที่พระหัตถ์ของพระองค์ และไม่ได้เอานิ้วของข้าแยงเข้าไปที่รอยตะปูนั้น และไม่ได้เอามือของข้าแยงเข้าไปที่ซี่ข้างของพระองค์แล้ว ข้าจะไม่เชื่อเลย”

26 ครั้นล่วงไปแปดวันแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์อยู่ด้วยกันข้างในอีก และโรมัสก็อยู่กับพวกเขาด้วย ประตูปิดแล้ว พระเยซูเสด็จเข้ามาและประทับยืนอยู่ท่ามกลางเขาและตรัสว่า “สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด”

27 แล้วพระองค์ตรัสกับโรมัสว่า “จงยื่นนิ้วมาที่นี่ และดูมือของเรา จงยื่นมือออกคล้ำที่ซี่ข้างของเรา อย่าขาดความเชื่อเลย แต่จงเชื่อเถิด”

28 โรมัสทูลตอบพระองค์ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ และพระเจ้าของข้าพระองค์”

29 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “โรมัสเอ๋ย เพราะท่านได้เห็นเราท่านจึงเชื่อ ผู้ที่ไม่เห็นเราแต่เชื่อก็เป็นสุข”

**ความมุ่งหมายของ
ข่าวประเสริฐของยอห์น**
30 พระเยซูได้ทรงกระทำหมาย

สำคัญอื่น ๆ อีกหลายประการต่อหน้าเหล่าสาวกของพระองค์ ซึ่งไม่ได้จดไว้ในหนังสือม้วนนี้

31 แต่การที่ได้จดเหตุการณ์เหล่านี้ไว้ก็เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้ว ท่านก็จะมีชีวิตโดยพระนามของพระองค์

**พระเยซูทรงปรากฏพระองค์
ต่อเหล่าสาวก
ในแคว้นกาลิลี**

21 ภายหลังเหตุการณ์เหล่า
นี้พระเยซูได้ทรงสำแดง
พระองค์แก่เหล่าสาวกอีกครั้ง
หนึ่งที่ทะเลทิเบเรียส และพระ
องค์ทรงสำแดงพระองค์อย่างนี้
2 คือ ซีโมนเปโตร โรมัสที่เรียก
ว่า ดิโดมัส และนาธานาเอลชาว
บ้านคานาแคว้นกาลิลี และบุตร
ชายทั้งสองของเศเบดี และสาวก
ของพระองค์อีกสองคนกำลังอยู่
ด้วยกัน

การตกปลาที่ลัมเพลว

3 ซีโมนเปโตรบอกเขาว่า “ข้าจะไปจับปลา” เขาทั้งหลายจึงพูดกับท่านว่า “เราจะไปกับท่านด้วย” เขาก็ออกไปลงเรือทันที แต่คืนนั้นเขาจับปลาไม่ได้เลย

4 แต่ครั้นรุ่งเช้าพระเยซูประทับยืนอยู่ที่ฝั่ง แต่เหล่าสาวกไม่รู้ว่าเป็นพระเยซู

(27) มก 16:14; 1 ยน 1:1 (29) 2 คร 5:7; 1 ปต 1:8 (30) ยน 21:25

(31) ลก 1:4; 2:11; ยน 3:15-16; 5:24; 19:35; 1 ปต 1:8-9; 1 ยน 5:1, 13

(1) ยน 6:1 (2) มธ 4:21; มก 1:19; ลก 5:10; ยน 1:45-51 (4) ลก 24:16; ยน 20:14

**พระเยซูทรงปรากฏพระองค์
และตรัสสั่งเหล่าสาวก
อวนเต็มไปด้วยปลา**

5 พระเยซูจึงตรัสถามเขาว่า "ลูก
เอ๋ย มีอาหารบ้างหรือเปล่า" เขา
ทูลตอบพระองค์ว่า "ไม่มี"

6 พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลาย
ว่า "จงทอดอวนลงทางด้านขวา
เรือเถิด แล้วจะได้ปลาบ้าง" เขา
จึงทอดอวนลงและได้ปลาเป็น
อันมากจนลากอวนขึ้นไม่ได้

7 สาวกคนที่ พระเยซูทรงรักจึง
บอกเปโตรว่า "เป็นองค์พระผู้
เป็นเจ้า" เมื่อซีโมนเปโตรได้ยิน
ว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาก็
หีบเสื่อคลุมชาวประมงของเขา
มาสมรัดไว้ (เพราะเขาเบลี้อย
เปล่าอยู่) แล้วก็กระโดดลงทะเล
8 แต่สาวกอื่น ๆ นั้นนั่งเรือเล็ก ๆ
มา ลากอวนที่ติดปลาเต็มนั้นมา
ด้วย (เพราะเขาอยู่ไม่ห่างจาก
ฝั่งนัก ไกลประมาณหนึ่งร้อย
เมตรเท่านั้น)

9 เมื่อเขาขึ้นมาบนฝั่ง เขาก็เห็น
ถ่านติดไฟอยู่ และมีปลาวางอยู่
ข้างบนและมีขนมปัง

10 พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลาย
ว่า "เอาปลาที่ได้เมื่อคืนนี้มาบ้าง"

11 ซีโมนเปโตรจึงไปลากอวน
ขึ้นฝั่ง อวนติดปลาใหญ่เต็ม มี
หนึ่งร้อยห้าสิบสามตัว และถึง
มากอย่างนั้นอวนก็ไม่ขาด

พระเยซูทรงเลี้ยงเหล่าสาวก

12 พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลาย
ว่า "เชิญมารับประทานอาหาร
กันเถิด" และในพวกสาวกไม่มี
ใครกล้าถามพระองค์ว่า "ท่าน
คือผู้ใด" เพราะเขารู้ว่าเป็น
องค์พระผู้เป็นเจ้า

13 พระเยซูทรงเข้ามาหีบขนม
ปังแจกให้เขาและทรงหีบปลา
แจกด้วย

14 นี่เป็นครั้งที่สามที่ พระเยซู
ทรงสำแดงพระองค์แก่ พวก
สาวกของพระองค์ หลังจากที่
พระองค์ทรงคืนพระชนม์

"ซีโมน...ท่านรักเราหรือ"

15 เมื่อรับประทานอาหารเสร็จ
แล้วพระเยซูตรัสกับซีโมนเปโตร
ว่า "ซีโมนบุตรชายโยนาห์เอ๋ย
ท่านรักเรามากกว่าพวกเหล่านี้
หรือ" เขาทูลตอบพระองค์ว่า
"ถูกแล้ว พระองค์เจ้าข้า พระ
องค์ทรงทราบ ว่า ข้าพระองค์รัก
พระองค์" พระองค์ตรัสสั่งเขาว่า
"จงเลี้ยงลูกแกะของเราเถิด"

16 พระองค์ตรัสกับเขาครั้งที่
สองอีกว่า "ซีโมนบุตรชายโย
นาห์เอ๋ย ท่านรักเราหรือ" เขา
ทูลตอบพระองค์ว่า "ถูกแล้ว
พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรง
ทราบ ว่า ข้าพระองค์รักพระองค์"
พระองค์ตรัสกับเขาว่า "จงเลี้ยง
แกะของเราเถิด"

(5) ลก 24:41 (6) ลก 5:4, 6-7 (7) ยน 13:23; 20:2 (12) กจ 10:41

(14) ยน 20:19, 26 (15) กจ 20:28; 1 ทธ 4:6; 1 ปด 5:2

(16) สดด 79:13; มธ 2:6; 10:16; 15:24; 25:33; 26:31; กจ 20:28; สบ 13:20

17 พระองค์ตรัสกับเขาครั้งที่สามว่า "ซีโมนบุตรชายโยนาห์ เอ๋ย ท่านรักเราหรือ" เปโตรก็เป็นทุกขใจที่พระองค์ตรัสถามเขาครั้งที่สามว่า "ท่านรักเราหรือ" และเขาทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง พระองค์ทรงทราบว่า ข้าพระองค์รักพระองค์" พระเยซูตรัสกับเขาว่า "จงเลี้ยงแกะของเราเถิด"

สาวกจะต้อง

ยอมตามพระเยซูไป

18 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เมื่อท่านยังหนุ่ม ท่านคาดเอาเอง และเดินไปไหน ๆ ตามที่ท่านปรารถนา แต่เมื่อท่านแก่แล้วท่านจะเหยียดมือของท่านออก และคนอื่นจะคาดเอาท่านและพาท่านไปที่ที่ท่านไม่ปรารถนาจะไป"

19 ที่พระองค์ตรัสอย่างนั้นเพื่อแสดงว่า เปโตรจะถวายเป็นเกียรติแด่พระเจ้าด้วยความตายอย่างไร ครั้นพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้วจึงสั่งเปโตรว่า "จงตามเรามาเถิด"

20 เปโตรเหลียวหลังเห็นสาวกคนที่พระเยซูทรงรักตามมา คือ

สาวกที่เอนตัวลงที่พระทรงของพระองค์เมื่อรับประทานอาหารเย็นอยู่นั้น และทูลถามว่า "พระองค์เจ้าข้า ผู้ที่จะทรยศพระองค์คือใคร"

21 เมื่อเปโตรเห็นสาวกคนนั้นจึงทูลถามพระเยซูว่า "พระองค์เจ้าข้า คนนี้จะเป็นอย่างไร"

22 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ถ้าเราอยากจะทำให้เขาอยู่จนเรามา นั้น จะเป็นเรื่องอะไรของท่านเล่า ท่านจงตามเรามาเถิด"

23 เหตุฉะนั้นคำที่ว่า สาวกคนนั้นจะไม่ตาย จึงลือไปท่ามกลางพวกพี่น้อง แต่พระเยซูมิได้ตรัสแก่เขาว่า "สาวกคนนั้นจะไม่ตาย" แต่ตรัสว่า "ถ้าเราอยากจะทำให้เขาอยู่จนเรามา นั้น จะเป็นเรื่องอะไรของท่านเล่า"

24 สาวกคนนี้แหละ ที่เขียนถึงเหตุการณ์เหล่านี้และเป็นผู้ที่เขียนสิ่งเหล่านี้ไว้ และเราทราบว่าคำพยากรณ์ของเขาเป็นความจริง

25 มีอีกหลายสิ่ง ที่พระเยซูได้ทรงกระทำ ถ้าจะเขียนไว้ให้หมดทุกสิ่ง ข้าพเจ้าคิดว่า แม้หมดทั้งโลกก็น่าจะไม่พอไว้ หนังสือที่จะเขียนนั้น เอเมน

(17) ยน 2:24-25; 16:30 (18) ยน 13:36; กจ 12:3-4 (19) มธ 4:19; 16:24 (20) ยน 13:23, 25; 20:2 (22) มธ 16:27-28; 25:31; 1 คร 4:5; 11:26; วว 2:25 (24) ยน 19:35; 3 ยน 1:12 (25) อมส 7:10; ยน 20:30